STJERNEN

138. ÅRGANG NUMMER 7 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE JULI 1989

Beretning fra aprilkonferencen 1989 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

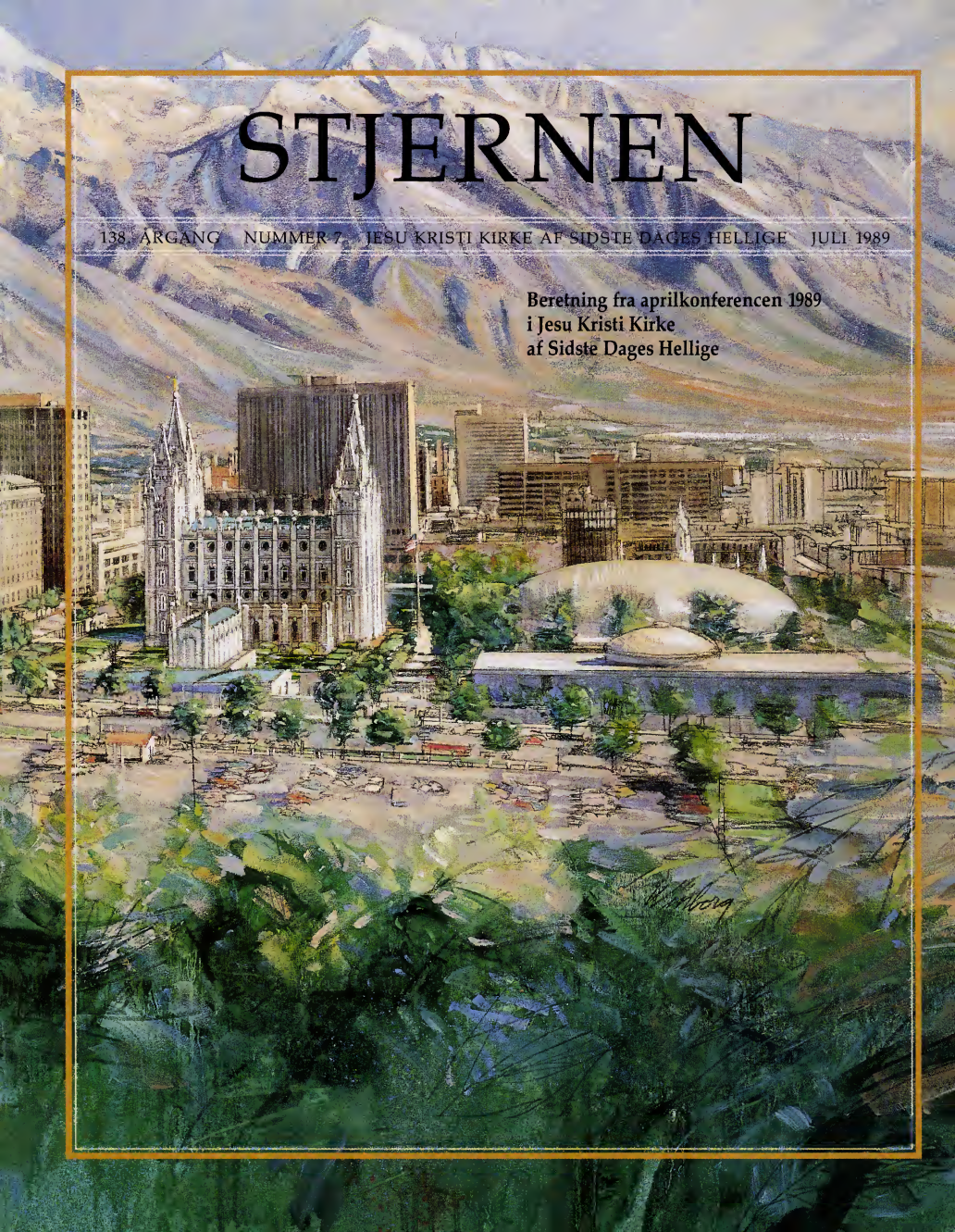

Juli 1989
138. årgang
Nummer 7

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook, George P. Lee, William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redaktør: Hugh W. Pinnock

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Kunstnerisk leder: M. Masato Kawasaki
Layout og design: Sharri Cook

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02187727

© 1989 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

STJERNEN is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per year. $1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U.S.A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A.

Abonnement:
12 numre Dkr. 83,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8907 DA

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Beretning fra aprilkonferencen 1989 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Konferencens talere i alfabetisk orden

Ashton, Marvin J., 18
Ballard, M. Russell, 72
Benson, Ezra Taft, 3, 76
Busche, F. Enzio, 64
Clarke, J. Richard, 53
Derrick, Royden G., 70
Evans, Joy F., 66
Faust, James E., 27
Groberg, John H., 33
Hinckley, Gordon B., 40, 58
Hunter, Howard W., 13
Maxwell, Neal A., 55
Monson, Thomas S., 37, 47
Nelson, Russell M., 61
Oaks, Dallin H., 24
Pace, Glenn L., 22
Packer, Boyd K., 50
Perry, L. Tom, 11
Pinnock, Hugh W., 9
Poelman, Ronald E., 20
Scott, Richard G., 30
Taylor, Russell C., 35
Wirthlin, Joseph B., 6

Desuden deltog: Bøn ved mødet lørdag formiddag af ældste Carlos E. Asay og ældste Alexander B. Morrison; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Paul H. Dunn og ældste L. Aldin Porter; ved præstedømmets møde af ældste Yoshihiko Kikuchi og ældste Lynn A. Sorensen; ved mødet søndag formiddag af ældste H. Burke Peterson og ældste Hans B. Ringger og ved mødet søndag eftermiddag af ældste Douglas J. Martin og ældste Waldo P. Call.

Omslaget: „På alle bjergenes tinder", oliemaleri af Layrry Winborg, 1987.

Indhold

2 Beretning fra aprilkonferencen 1989 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Mødet lørdag formiddag

3 Vogt jer for stolthed og hovmod, *præsident Ezra Taft Benson*
6 De fornyende sædekorn, *ældste Joseph B. Wirthlin*
9 Nu er tiden inde, *ældste Hugh W. Pinnock*
11 Forkynd mit evangelium fra land til land, *ældste L. Tom Perry*
13 Den Gud der gør undere, *præsident Howard W. Hunter*

Mødet lørdag eftermiddag

15 Opretholdelsen af Kirkens ledere, *præsident Thomas S. Monson*
16 Rapport fra Kirkens revisionskomité, *forelagt af Wilford G. Edling*
17 Statistisk rapport 1988, *forelagt af F. Michael Watson*
18 Om at være værdig, *ældste Marvin J. Ashton*
20 Modgang og det guddommelige formål med livet på jorden, *ældste Ronald E. Poelman*
22 Følg profeten, *biskop Glenn L. Pace*
24 Andre stemmer, *ældste Dallin H. Oaks*
27 Helligåndens gave – et sikkert kompas, *ældste James E. Faust*

Præstedømmets møde

29 Overdragelse af spejderbelønning til præsident Benson
30 Stol på Herren, *ældste Richard G. Scott*
33 Nadverens skønhed, *ældste John H. Groberg*
35 At score point for retfærdigheden, *ældste Russell C. Taylor*
37 Kom i gang! *præsident Thomas S. Monson*
40 At forstørre vore kaldelser, *præsident Gordon B. Hinckley*

Mødet søndag formiddag

47 Tak til Gud, *præsident Thomas S. Monson*
50 Til unge piger og unge mænd, *ældste Boyd K. Packer*
53 Vor slægt, *ældste J. Richard Clarke*
55 At leve med ironi, *ældste Neal A. Maxwell*
58 Lad kærlighed være dit livs ledestjerne, *præsident Gordon B. Hinckley*

Mødet søndag eftermiddag

61 Stridigheders forgiftning, *ældste Russell M. Nelson*
64 Universitet for evigt liv, *ældste F. Enzio Busche*
66 „Herre! når så vi dig sulten", *søster Joy F. Evans*
70 Vejen til fuldkommenhed, *ældste Royden G. Derrick*
72 TV-programmers virkninger, *ældste M. Russell Ballard*
76 Til Kirkens børn, *præsident Ezra Taft Benson*

44 Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

78 Nye kaldelser

Fotografering: Al fotografering af Audiovisual Planning and Development, Photo Section: Jed A. Clark (supervisor), Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Craig Moyer og Eldon Linschoten.

Beretning fra aprilkonferencen 1989 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet den 1. og 2. april, 1989 i tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah

Stolthed og hovmod er en verdensomfattende synd", erklærede præsident Ezra Taft Benson i sin åbningstale ved aprilkonferencen 1989.

„Et centralt element i stolthed og hovmod er fjendtlighed – fjendtlighed over for Gud og over for vores medmennesker. Fjendtlighed er et ‚hadefuldt, uvenligt modsætningsfyldt forhold'.

Det er ved dette at Satan ønsker at regere over os.

Stolthed og hovmod er stort set en art konkurrence. Vi sætter vores vilje op imod Guds vilje. Når vi retter vores stolthed imod Gud, er det åndeligt set som at sige ‚min vilje ske og ikke din'", sagde præsident Benson.

„Det modsatte af stolthed er ydmyghed – sagtmodighed, underdanighed (se Alma 7:23). Det er et sønderknust hjerte og en angergiven ånd", sagde præsidenten.

Præsident Benson præsiderede ved den to dage lange konference. Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i det Første Præsidentskab og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i det Første Præsidentskab, ledte møderne.

Ved mødet lørdag eftermiddag, bekendtgjorde præsident Monson den historiske administrative handling: „Med baggrund i Kirkens fortsatte hurtige vækst har det Første Præsidentskab og de Tolvs Kvorum bestemt, at tiden er kommet til at foretage yderligere skridt for at tage vare på Kirkens vækst og ledelse. Vi bekendtgør derfor oprettelsen af de Halvfjerds' Andet Kvorum, der straks træder i kraft", sagde han.

„De første medlemmer i de Halvfjerds' Andet Kvorum vil være de generalautoriteter, der for tiden tjener i en fem-årig kaldelse. Yderligere brødre vil fra tid til anden blive føjet til de Halvfjerds' Andet Kvorum og vil ligeledes tjene som halvfjerdsere og generalautoriteter i en fem-årig kaldelse.

De Halvfjerds' Første Kvorum vil stort set fortsætte som i øjeblikket, og medlemmer vil blive kaldet fra de Halvfjerds' Andet Kvorum eller fra Kirkens præstedømme", sagde han.

Dette resulterede i at 38 medlemmer fra de Halvfjerds' Første Kvorum blev i dette kvorum, deriblandt det nuværende præsidium for de Halvfjerds' Kvorummer samt ældste John K. Carmack og ældste Hans B. Ringger, to brødre, som tidligere var blevet kaldet til en 5-årig periode. Yderligere blev 4 nye brødre kaldet til de Halvfjerds' Første Kvorum: Ældste Joe J. Christensen, rektor for Ricks College i Rexburg i Idaho; ældste W. Eugene Hansen fra Salt Lake City; ældste Jeffrey R. Holland, rektor for Brigham Young University i Provo i Utah; og ældste Marlin K. Jensen fra Huntsville i Utah. Dette bringer det totale antal halvfjerdsere i de Halvfjerds' Første Kvorum op på 42.

Dannelsen af de Halvfjerds' Andet kvorum resulterede i at 28 brødre, som tjener i en 5-årig periode, blev kaldet til dette nye kvorum. Desuden blev 8 nye brødre kaldet til det Andet Kvorum: Ældste Carlos H. Amado fra Ciudad de Guatemala i Guatemala; ældste Benjamin B. Banks, præsident for missionen i Edinburgh i Skotland; ældste Spencer J. Condie fra Provo i Utah; ældste F. Melvin Hammond fra Rexburg i Idaho; ældste Malcolm S. Jeppsen fra Salt Lake City; ældste Richard P. Lindsay fra Salt Lake City; ældste Merlin R. Lybbert fra Salt Lake City og ældste Horacio A. Tenorio fra Guadalajara i Mexico. Dette bringer det totale antal medlemmer af de Halvfjerds' Andet Kvorum op på 36.

Begge de Halvfjerds' Kvorummer er under ledelse af de Halvfjerds' Præsidium, hvilket bringer det totale antal halvfjerdsere op på 78 og de totale antal nuværende generalautoriteter op på 101.

Konferencen blev transmitteret via satellit til hele Nordamerika og Hawaii på 12 sprog. Prøveudsendelser af konferencen blev transmitteret til modtagesteder i Manchester i England; Frankfurt i Vesttyskland og til San José i Costa Rica.

Videobånd af konferencen vil blive stillet til medlemmernes disposition i de fleste egne af verden.

Forud for generalkonferencen blev der om fredagen, den 31. marts, afholdt et seminar for regionalrepræsentanter, samt andre lederskabsmøder. *Redaktionen*

I midten præsident Ezra Taft Benson sammen med sin førsterådgiver, præsident Gordon B. Hinckley til venstre, og andenrådgiver, præsident Thomas S. Monson, til højre.

Mødet lørdag formiddag,
1. april 1989

Vogt jer for stolthed og hovmod

Præsident Ezra Taft Benson

„Stolthed og hovmod er en verdensomfattende synd, det er en alvorlig synd . . . hovmod er den største forhindring for Zions fremgang."

Mine kære søskende. Jeg nyder at være sammen med jer til endnu én af Kirkens generalkonferencer. Hvor er jeg dog taknemmelig for jeres kærlighed og bønner og for det arbejde, som udføres af trofaste kirkemedlemmers verden over.

Jeg vil gerne udtrykke min anerkendelse af I trofaste hellige, som bestræber jer på at leve efter Mormons Bog og lader eksemplarer af den strømme ud over hele jorden. Vi må dog ikke kun lade det blive ved at uddele en masse Mormons bøger, vi må også være modige nok til at tilegne os mere af det forunderlige budskab og give verden mere indsigt i det.

Denne hellige bog er skrevet for os – til os i vore dage. Vi skal anvende skriftstederne på os selv (se 1 Nephi 19:23).

I Lære & Pagter står der, at Mormons Bog er „et faldent folks historie" (se L&P 20:9). Men hvorfor faldt de? Det er et af hovedbudskaberne i Mormons Bog. Mormon besvarer spørgsmålet i et af de sidste kapitler med disse ord: „Se, denne nations eller det nephitiske folks stolthed vil blive deres undergang, dersom de ikke omvender sig" (Moroni 8:27). Og for at vi ikke skal overse dette vigtige budskab til et faldent folk i Mormons Bog, giver Herren os denne advarsel i Lære & Pagter: „Vogt jer for stolthed, at I ikke skal blive som nephiterne fordum" (L&P 38:39).

Jeg er oprigtigt interesseret i jeres tro og bønner, når jeg nu bestræber mig på at kaste lys over dette budskab i Mormons Bog – om det syndige i stolthed og hovmod. Dette budskab har ligget mig meget på sinde i nogen tid. Jeg ved, at Herren ønsker, at dette budskab skal ud lige netop nu.

I det store råd i Himlen var det stolthed, der var skyld i Lucifers fald, han der var „morgenrødens søn" (2 Nephi 24:12-15. Se også L&P 76:25-27 og Moses 4:3). Når Gud ved denne verdens ende renser jorden med ild, skal de hovmodige brænde op som halm, og de sagtmodige vil arve jorden (se 3 Nephi 12:5, 25:1; L&P 29:9, Joseph Smiths skrivelser 2:37 og Malakias 4:1).

To steder i Lære & Pagter bruger Herren udtrykket: „Vogt dig for hovmod," i forbindelse med en advarsel til Oliver Cowdery, den anden ældste i Kirken, og Emma Smith, profetens hustru (L&P 23:1 og 25:14).

Stolthed og hovmod er synder som let misforstås, og mange synder i uvidenhed (se Mosiah 3:11 og 3 Nephi 6:18). I skrifterne er der ikke noget, der hedder retfærdig stolthed – stolthed betragtes altid som en synd. Så uanset hvordan verden benytter dette ord, så må vi forstå det samme som Gud ved dette ord, for at vi kan forstå sproget i den hellige skrift og drage nytte af den (se 2 Nephi 4:15, Mosiah 1:3-7 og Alma 5:61).

De fleste mennesker betragter stolthed som værende selvoptagethed, indbildskhed, pral, overlegenhed eller hovmod. De er alle elementer i denne synd, men det centrale har vi ikke beskrevet endnu.

Det centrale element i stolthed og hovmod er fjendtlighed – fjendtlighed over for Gud og over for vores medmennesker. Fjendtlighed er et „hadefuldt, uvenligt, modsætningsfyldt forhold". Det er ved dette, at Satan ønsker at regere over os.

Stolthed og hovmod er meget konkurrencebetonet i sin natur. Vi sætter vores vilje op imod Guds vilje. Når vi retter vores stolthed imod Gud, er det åndeligt set som at sige „min vilje ske og ikke din". Som Paulus sagde: „De søger deres eget, ikke det, som hører Kristus Jesus til" (Filipperne 2:21).

Når vores vilje konkurrerer imod Guds vilje, tilladet vi attrå, lyster og lidenskaber at forblive ubeherskede (se Alma 38:12 og 3 Nephi 12:30).

De stolte kan ikke acceptere, at Gud har myndighed til at give dem befalinger vedrørende deres liv (Helaman 12:6). De sætter deres sandhedsbegreber op imod Guds store kundskab, deres evner op imod Guds præstedømmemagt og deres resultater op imod hans storslåede skaberværk.

Vort fjendskab mod Gud antager mange forskellige former, såsom oprør, hårdhjertethed, stivnakkethed, mangel på omvendelse, opblæsthed, sarte følelser og søgen efter tegn. De stolte ønsker, at Gud skal være enig med dem. De er ikke interesseret i at ændre opfattelse for at blive enige med Gud.

En anden væsentlig ting ved denne meget fremherskende synd er fjendskabet til andre. Vi fristes dagligt til at fremhæve os selv og ringeagte andre (se Helaman 6:17; L&P 58:41).

De stolte gør alle mennesker til deres modstandere ved at sammenligne deres intellekt, meninger, resultater, velstand, talenter eller andre verdslige måleredskaber med andres. Sagt med C. S. Lewis' ord:

„Stolthed giver ingen glæde ved at eje noget, med mindre besiddelsen er større end de andres . . . det er sammenligningsgrundlaget der skaber vores stolthed – glæden ved at overgå de andre. Når først konkurrencemomentet er væk, så er stoltheden det også" (*Mere Christianity*, side 109-110. Macmillan, New York, 1952).

I det store råd i Himlen, fremsatte Lucifer sit forslag i modsætning til Faderens plan, der blev forsvaret af Jesus Kristus (se 2 Nephi 24:13). Satan ønskede æren frem for nogen anden (2 Nephi 24:13). Hans hovmodige ønske var kort og godt at over-

tage Guds trone (se L&P 29:36 og 76:28). Skrifterne er fyldt med beviser på de alvorlige konsekvenser af enkeltpersoners, gruppers, byers og nationers hovmod og stolthed. „Hovmod går forud for fald" (Ordsprogene 16:18). Det ødelagde den nephitiske nation og byen Sodoma (se Moroni 8:27 og Ezekiel 16:49-50).

Det var stolthed, der gjorde, at Kristus blev korsfæstet. Farisæerne var forbitrede, fordi Jesus hævdede, at han var Guds Søn, hvilket var en trussel mod deres stilling, og derfor sammensvor de sig om at slå ham ihjel (se Johannes 11:53).

Saul blev fjende af David på grund af stolthed. Han var misundelig, fordi de israelitiske kvinder sang, at „Saul slog sine tusinder, men David sine titusinder!" (1 Samuel 18:6-8).

De stolte frygter mere menneskers dom end Guds dom (se L&P 3:6-7, 30:1-2 og 60:2). „Hvad tænker folk om mig?" betyder mere end „Hvad tænker Gud om mig?"

Kong Noa var lige ved at løslade profeten Abinadi, men da hans ugudelige præster appellerede til hans stolthed, overlod han Abinadi til flammerne (se Mosiah 17:11-12). Herodes var bedrøvet over, at hans hustru krævede Johannes Døbers hoved, men hans stolte ønske om at virke hensynsfuld overfor sine gæster fik ham til at dræbe Johannes (se Mattæus 14:9 og Markus 6:26).

Frygten for menneskers dom viser sig i konkurrencen om menneskelig anerkendelse. De stolte elsker „ære fra mennesker" mere end „ære fra Gud" (Johannes 12:42-43). Vores motiver, til det vi gør, afslører vore synder. Jesus sagde, at han altid gjorde, „hvad der var (Gud) velbehageligt" (Johannes 8:29). Ville det ikke også være godt for os, dersom vore motiver var at behage Gud fremfor at forsøge på at hæve os over vore søskende og udkonkurrere andre?

Nogle stolte mennesker bekymrer sig ikke så meget om, hvorvidt deres løn kan dække deres behov, men mere, om de får mere i løn end andre. De føler sig belønnet ved at have mere end de andre. Der ligger fjendskabet i stolthed.

Når stoltheden først får tag i vort hjerte, mister vi vores uafhængighed af det verdslige, og vi opgiver friheden for at blive bundet af menneskers dom. Verdens røst lyder kraftigere end Helligåndens hvisken. Folk tilsidesætter Guds åbenbaringer i deres ræsonnementer, og stoltheden får dem til at give slip på jernstangen (se 1 Nephi 8:19-28, 11:25, 15:23-24).

Hovmod er en synd, som er nem at få øje på hos andre, men som man sjældent er parat til at indrømme, at man selv er i besiddelse af. De fleste af os betragter hovmod som en synd, der kun findes hos folk i toppen, hos de rige og de lærde, som ser ned på os andre (se 2 Nephi 9:42). Men der findes dog en lidelse, som er langt mere almindelig, og det er den stolte, der kigger nedefra og op.

Det giver sig udslag på mange forskellige måder, som for eksempel ved at finde fejl, sladre, bagtale, surmule, leve over evne, misunde, begære, ved at afholde sig fra at være taknemmelig og rose for at kunne opløfte andre, samt ved at man er utilgivende og jaloux.

Ulydighed er i al væsentlighed en hovmodig magtkamp mod personer med større autoritet end vi selv. Det kan være forældre, en præstedømmeleder, en lærer eller i sidste ende Gud. Mennesker, der er stolte, hader den kendsgerning, at nogen står over dem. De føler sig lavere placeret.

Selviskhed er en mere almindelig side af hovmod. Det centrale for den selviske vil altid være, „hvordan det påvirker mig", og give sig udslag i indbildskhed, selvmedlidenhed, verdslig selvtilfredshed, selvglæde og selvoptagethed.

Hovmod fører til hemmelige sammen-

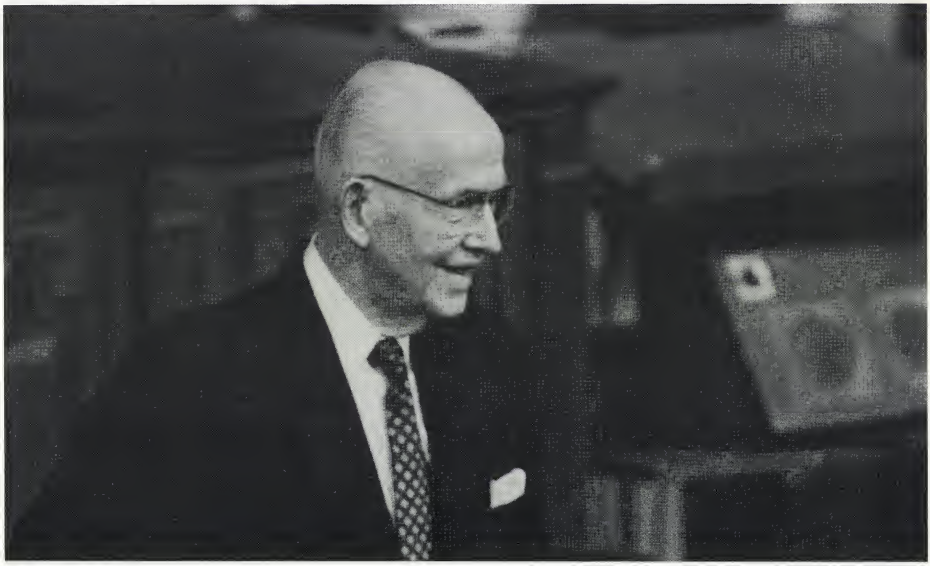

Præsident Ezra Taft Benson.

slutninger, der går ud på at få mere magt, flere besiddelser i verden og større verdslig ære (se Helaman 7:5; Ether 8:9, 16, 22-23; Moses 5:31). Denne, hovmodets syndige frugt, nemlig hemmelige forbund, medførte både den jareditiske og den nephitiske civilisations undergang, og den har været og vil stadig være årsag til mange nationers fald (se Ether 8:18-25).

En anden side ved hovmod er splid. Skænderier, bataljer, uretfærdigt herredømme, generationskløfter, skilsmisser, hustrumishandlinger, spektakler og uroligheder falder allesammen i denne kategori.

Splid i familien jager Herrens ånd bort. Splid fordriver også mange familiemedlemmer. Splid er alt lige fra fjendtlige ord til verdenskonflikter. I skriften står at „ved hovmod vækkes kun splid" (Ordsprogene 13:10). Se også Ordsprogene 28:25).

Skrifterne vidner om, at de stolte nemt bliver såret og bærer nag (se 1 Nephi 16:1-3). De vil ikke tilgive, for at de derved kan holde andre gældbundne og retfærdiggøre deres sårede følelser.

De stolte har ikke så let ved at modtage råd og irettesættelser (se Ordsprogene 15:10; Amos 5:10). De, som vil retfærdiggøre og bortforklare deres fejltagelser, stiller sig i forsvarsposition (se Mattæus 3:9 og Johannes 6:30-59).

De stolte er afhængige af, at verden skal fortælle dem, om de har værdi eller ej. Deres selvagtelse afgøres efter, hvor de står på verdens rangliste. De føler sig som værdifulde mennesker, hvis der er et tilstrækkeligt antal som står under dem, hvad angår bedrifter, talenter, skønhed eller intellekt. Stolthed og hovmod er en grim egenskab. Dens motto er: „Hvis du har succes, så er jeg en fiasko."

Hvis vi elsker Gud, gør hans vilje og frygter hans dom mere end menneskers, har vi selvagtelse.

Stolthed er i ordets rette betydning en ødelæggende synd. Den begrænser eller sætter en stopper for fremgang (se Alma 12:10-11). De stolte er ikke nemme at undervise (se 1 Nephi 15:3, 7:11). De vil ikke forandre deres tankegang for at acceptere sandheden, fordi det viser, at de har taget fejl.

Stolthed og hovmod har en skadelig virkning i alle vores forhold – i vort forhold til Gud og hans tjenere, mellem mand og hustru, forældre og børn, arbejder og arbejdsgiver, lærer og elev samt til hele menneskeheden. Hvor stolte og hovmodige vi er kan måles efter, hvordan vi tjener Gud og behandler vores søskende. Kristus ønsker at opløfte os til sit stade. Ønsker vi det samme for andre?

Hovmod svækker vores fornemmelse af, at vi er Guds børn, og af at alle mennesker er vores søskende. Hovmod adskiller os og opdeler os i „klasser" efter vores „rigdomme og muligheder for at tilegne os kundskab" (3 Nephi 6:12). Det er umuligt for de stolte at opleve enhed, og hvis vi ikke bliver ét, er vi ikke Herrens (se Mosiah 18:21; L&P 38:27; 105:2-4; Moses 7:18).

Tænk på, hvad stolthed og hovmod har kostet os førhen, og hvad det koster nu i vort liv, i vore familier og i Kirken.

Tænk på, hvilken ændring omvendelse kunne betyde i folks tilværelse, ægteskaberne ville blive bevarede og hjemmene ville blive styrkede, dersom stolthed og hovmod ikke afholdt os fra at bekende vore synder og aflægge dem (se L&P 58:43).

Tænk på, de mange, som er mindre aktive kirkemedlemmer, fordi de er blevet fornærmede, og deres stolthed forbyder dem at tilgive eller deltage fuldt ud i nadveren ved Herrens bord.

Tænk på de tusinder flere unge mennesker og ægtepar, der kunne komme på mission, hvis det ikke var fordi, deres stolthed forhindrer dem i at give deres hjerter helt til Gud (se Alma 10:6 og Helaman 3:34-35).

Tænk på, hvor meget mere tempeltjeneste der ville blive udført, dersom det var vigtigere for os at anvende vores tid i denne guddommelige tjeneste end på de mange stolte gøremål, der kappes om at tage vores tid.

Vi påvirkes allesammen af stolthed på forskellige tidspunkter og i forskellig grad. Nu ser I, hvorfor bygningen i Lehis drøm, der repræsenterer verdens stolthed, var så stor og rummelig. Det var for, at den kunne rumme de mange mennesker, som trådte ind i den (se 1 Nephi 8:26, 33; 11:35-36).

Hovmod og stolthed er en verdensomfattende synd, det er en alvorlig synd. Ja, det *er* en verdensomfattende synd og den store afskyelighed.

Det modsatte af stolthed er ydmyghed – sagtmodighed, underdanighed (se Alma 7:23). Det er et sønderknust hjerte og en angergiven ånd (se 3 Nephi 9:20, 12:19; L&P 20:37, 59:8; Salmerne 34:19; Esajas 57:15, 66:2). Således som Rudyard Kipling så udmærket har sagt det:

„Uro forsvinder, råb forstummer,
konger, kaptajner er væk,
mens dit offer fordum stadig består,
og et ydmygt, angerfuldt hjerte.
Hærskarers Herre er endnu med os,
med mindre vi helt har det glemt . . ."
(*Hymns*, nr 76).

Gud ønsker et ydmygt folk. Vi kan enten vælge at være ydmyge eller blive tvunget til at være det. Alma sagde: „Salige er derfor de, som ydmyger sig, uden at være nødsaget til at være ydmyge" (Alma 32:16).

Lad os vælge at være ydmyge.

Vi kan vælge at ydmyge os, ved at overvinde vores fjendskab til vores søskende, ved at dømme dem, som vi dømmer os selv, og opløfte dem til vort eget eller et højere stade end vi er (se L&P 38:24; 81:5; 84:106).

Vi kan vælge at ydmyge os, ved at tage imod råd og irettesættelser (se Jakobs bog 4:10; Helaman 15:3; L&P 63:55; 101:4-5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Ordsprogene 9:8).

Vi kan vælge at ydmyge os, ved at tilgive dem som har såret os (se 3 Nephi 13:11; L&P 64:10).

Vi kan vælge at ydmyge os, ved at yde uselviske tjenester (se Mosiah 2:16-17).

Vi kan vælge at ydmyge os, ved at tage på mission og forkynde ordet, som kan gøre andre ydmyge (se Alma 4:19; 31:5; 48:20).

Vi kan vælge at ydmyge os, ved at tage ofte til templet.

Vi kan vælge at ydmyge os, ved at bekende og aflægge vore synder og blive født af Gud (se L&P 58:43; Mosiah 27:25-26; Alma 5:7-14, 49).

Vi kan vælge at ydmyge os, ved at elske Gud, underkaste os hans vilje og sætte ham først i vort liv (se 3 Nephi 11:1; 13:33; Moroni 10:32).

Lad os vælge at være ydmyge. Vi kan gøre det. Jeg ved, at vi kan.

Mine kære søskende, vi skal forberede os på at forløse Zion. Det var hovedsagelig hovmodets og stolthedens synder, der afholdt os fra at etablere Zion på profeten Joseph Smiths tid. Det var den samme stolthed, der satte indvielsesloven ud af funktion blandt nephiterne (se 4 Nephi 1:24-25).

Stolthed og hovmod er den største forhindring for Zions fremgang. Jeg gentager: Stolthed og hovmod *er* den største forhindring for Zions fremgang.

Vi må rense vort kar indvendigt, ved at overvinde vores stolthed og vort hovmod (se Alma 6:2-4; Mattæus 23:25-26).

Vi må følge „Helligåndens ledelse", aflægge det stolte „naturlige menneske", blive „en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus", og blive „som et barn (blive) underdanig, sagtmodig, ydmyg" (Mosiah 3:19. Se også Alma 13:28).

At vi må gøre dette og nå vores guddommelige bestemmelse, er min inderlige bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

De fornyende sædekorn

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

„Vi bør plante vore rødder dybt i evangeliets jord. Vi må . . . bære god frugt i rigeligt mål, til trods for den ondskab, de fristelser og den kritik vi møder. Vi må lære at trives i modgangens hede."

Mine kære søskende, vi er blevet inspireret af det enestående og betydningsfulde budskab, som vores profet, seer og åbenbarer har givet. Dertil kommer dette kor af vore unge mennesker, der synger så smukt og som vi alle har nydt.

I et varmt, tør ørkenområde i det nordvestlige Mexico så landmændene nogle sorter af majs og bønner der er usædvanligt hårdføre overfor tørke. Disse sorter overlever og blomstrer i et barskt klima, hvor andre planter ville visne og dø. En af disse sorter er den hvide tepari-bønne. Bønnerne spirer og planterne gror, selvom der kun kommer en lille smule regn. Den sender sine rødder helt ned til næsten 2 meters dybde i den stenede og sandede jord, for at få det vand, den behøver. Den kan blomstre og bære frugt i den 40 graders varme ørken, hvor der kun kommer regn én gang om året. Plantens blade forbliver forbløffende grønne, selv i den stærkeste hede i midten af juli, selv om den kun vandes lidt. (Gary Paul Nabhan: „Seeds of Renewal", *World Monitor*, januar 1989, side 17-20).

Kirkens medlemmer kunne måske lære noget af disse hårdføre, standhaftige planters eksempel. Vi bør plante vore rødder dybt i evangeliets jord. Vi må vokse, blomstre og bære god frugt i rigeligt mål, til trods for den ondskab, de fristelser og den kritik vi møder. Vi må lære at trives i modgangens hede.

Vore pionerforfædre overlevede og voksede sig stærke under utrolige prøvelser og vanskeligheder, og de fik ørkenen til at blomstre som en rose. Min egen oldefar led så meget af astma, at han måtte ofte gå en mil eller to bag de overdækkede vogne på vejen over sletterne, for at undgå støvet. Men han nåede altid sit bestemmelsessted og gjorde sin del af arbejdet.

Vore udfordringer i dag er anderledes end vore forfædres. Mange af dem levede deres liv i fattigdom og elendighed. Men nogle af os er velstående og selvtilfredse. Velstand, overflod og en behagelig tilværelse hjælper os ikke til at udvikle evnen til at blomstre, når vi udsættes for livets barske omskiftelser. Fremfor at søge nemme udveje, må vi hellere så, dyrke og ernære de frø i os, som gør os modstandsdygtige overfor fristelsernes storme og hede, overfor synd og ondskab, og som kan hjælpe os til succes, lykke og til at leve et rent liv. Lad os se på nogle af disse frø.

For det første bør vi så og nære troens sædekorn, troen på Herren, Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser. Vi bør hver især udvikle en tro, som den Nephi havde, til at gøre det, som Herren har befalet (se 1 Nephi 3:7), velvidende at vi har fået alle befalinger til vort eget bedste. Nephi gav udtryk for sin tro med disse ord: „Og dersom menneskene holder Guds bud, styrker og underholder han dem og tilvejebringer midler, hvorved de kan udføre det, som han har befalet dem" (17:3). Da Herren befalede ham at bygge et skib, kaldte hans brødre ham et fæ, fordi han troede, at han var i stand til det. Så sagde han til dem: „Dersom Gud havde befalet mig at gøre alle ting, så kunne jeg gøre det. Om han ville befale mig at sige til dette vand: Bliv til jord! så ville det blive til jord" (vers 50).

Lad os dernæst nære troens sædekorn, som giver os mod til at følge profeterne. Vores profet i dag, præsident Ezra Taft Benson, er Herrens talsmand til menneskeheden i vor tid. Vi behøver visdom og mod, for at kunne acceptere hans inspirerede råd i taknemmelighed, og for at indrette vores tilværelse efter dem, for om det er „ved min egen røst eller mine tjeneres . . . det er det samme" (L&P 1:38). Den åbenbaring, som præsident Bensons forgænger, Joseph Smith, fik, den dag Kirken blev organiseret, kan stadig anvendes af Kirkens medlemmer i vore dage: „(Kirken skal) give agt på alle ord og befalinger, han (profeten) giver dig, eftersom han modtager dem . . .

Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund" (L&P 21:4-5). Jeg er sikker på, at Herren glæder sig over kirkemedlemmernes reaktion på den vægt præsident Benson har lagt på at læse Mormons Bog og uddele eksemplarer af den. I 1988 blev der købt mere end 3,5 millioner eksemplarer, hvilket langt overgår antallet af solgte bøger på et år nogensinde. Men det vigtigste er måske, at tusindvis af vore medlemmer læser mere i denne bog end nogensinde før!

Det næste er, at vi bør så kærlighedens sædekorn i vore hjerter, Kristi rene kærlighed. Han er det fuldkomne eksempel på kærlighed. Hele hans liv er en stor lektie om kærlighed, men især hans forsonende offer. Enhver af hans gerninger afspejler en absolut og utvetydig kærlighed til hele menneskeheden, og til hver enkelt af os. Ved hans eksempel lærer vi, at kærlighed betyder, at man tilsidesætter personlige interesser i sin villighed til med glæde at gøre godt for andre. Jeg tror, at vores fremgang mod ophøjelse og evigt liv afhænger af, hvor godt vi lærer og efterlever kærlighedens princip. Kærligheden skal danne grundlag for vores tanker og være centralt i alt, hvad vi gør.

Vi anmoder inderligt alle hjemmelærere og besøgslærerinder om at passe deres familier i kærlighedens ånd. Hjemmelærer- og besøgslærerindearbejdet er midlet til at frelse sjæle, når det udføres på den rigtige måde i den rette hensigt.

Dernæst tror jeg, at vi hele tiden skal give næring til kærlighedens, harmoniens og enighedens sædekorn i vore hjem og familier. Fædre skal præsidere over deres familier i godhed, og huske på at „ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves

i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed" (L&P 121:41). Mænd og hustruer skal elske hinanden med en ren kærlighed, der overgår selviskhed. I familier, med kun én forælder, er det den pågældende der præsiderer. Forældre skal forsørge deres børn og lære dem at efterleve de rette principper. Uanset hvilken hjælp man modtager af andre personer eller i institutioner i den henseende, så har Herren givet forældrene hovedansvaret for deres børn. Børnene skal ære deres forældre (se 2 Mosebog 20:12) ved at adlyde dem, efterleve det, som de lærer af dem, og bidrage til fred i hjemmet.

Forældre bør så arbejdsmoralens sædekorn og vaner dybt i deres børns hjerter. Efterhånden som samfundet har ændret sig fra at være et landbrugssamfund til at være et bysamfund, er glæden og nødvendigheden af flid og hårdt arbejde gledet i baggrunden. Hvis vore unge mennesker ikke lærer at arbejde i hjemmet, vil de sandsynligvis blive tvunget til at lære det senere, under omstændigheder der vil gøre det smerteligere at lære.

Det, som præsident J. Reuben Clark jun. sagde for 56 år siden, er retledende i vore dage. Han sagde: „Det er en evig, ufravigelig lov, at man kun opnår vækst gennem arbejde og forberedelse, hvad enten det drejer sig om materiel, mental eller åndelig vækst. Der gives ingen erstatning for arbejde" (Aprilkonferencen 1933). Fornylig har ældste Howard W. Hunter sagt: „Den første nedskrevne befaling, som Adam fik efter faldet, handlede om arbejdets evige princip. Herren sagde: ‚I dit ansigts sved skal du spise dit brød' (1 Mosebog 3:19). Vor himmelske Fader elsker os så højt, at han har givet os befaling om at arbejde. Det er én af nøglerne til evigt liv. Han ved, at vi vil lære mere, vokse mere, opnå mere, tjene bedre og have større gavn af livet, ved at være flittige fremfor at leve et ‚nemt' liv" (Oktoberkonferencen 1975).

Forældre kan kun så noget i deres børns hjerter og sind, dersom de ved, hvor deres børn er og hvad de laver. Forældre må ikke overlade undervisning af deres børn til tilfældet. De bør tage ansvaret i deres hjem og familie, og huske på at „ris og revselse, det giver visdom, uvorn dreng gør sin mor skam" (Ordsprogene 29:15). Jeg har hørt om forældre, der rejser uhyre meget for fornøjelsens skyld, og som efterlader deres teenagebørn uden forældres beskyttelse i længere tid ad gangen. Unge mennesker, der står uden beskyttelse, kan blive involveret i en „lille" synd,

uden at vide hvilke konsekvenser, sorger og skuffelser, det kan bringe dem.

Alt for mange af vore unge mennesker tror, at synd i et begrænset omfang ikke betyder særlig meget, fordi de nemt kan få tilgivelse for det, uden at det får konsekvenser. Vi ser unge mennesker, som gør sig skyldige i moralsk synder, uden at være særlig bekymrede, fordi de forventer hurtig tilgivelse og tror, at alt så er i orden.

Det er forkert at tro, at nogen synd er uden betydning. Den tanke kommer fra djævelen. „Herren kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed" (L&P 1:31). Vi må følge Nephis råd, da han skrev:

„Mange . . . skal sige: Æd, drik og vær lystig, men frygt alligevel Gud, thi han vil retfærdiggøre dig, selvom om du begår em lille synd . . . der er intet ondt deri . . . og dersom vi findes skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst vil vi blive frelst i Guds rige . . .

og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede" (2 Nephi 28:8, 21).

Vi beder vore unge mennesker, som skal giftes indenfor de nærmeste år, om at tænke på deres egne ufødte børn. Tænk på, hvordan disse ånder ville bede jer om at leve jeres liv, dersom de kunne tale til jer lige nu.

Forældre må vide, hvad deres børn ser i tv, og beskytte dem mod det ondes indflydelse. De må vise det rette eksempel, ved kun at se programmer der er opløftende og værdifulde og modarbejder det fordærvede og nedbrydende. Mange mennesker fordømmer tv-programmer, der skildrer synd og ondskab som noget normalt og acceptabelt, og endog at foretrække fremfor en retfærdig levevis. Det er imidlertid seerne, der sætter standarden for TV-programmerne. TV udsender de programmer, som de fleste mennesker foretrækker at se. Mr Frank Stanton, tidligere direktør for Columbia Broadcast System, sagde til en forsamling på Brigham Young universitetet, at tv's standarder til stadighed vil blive forringede, fordi de bygger på samfundets standarder. Han sagde: „Standarderne sættes af seerne . . . publikum afgør, hvilke programmer der skal sendes, og hvad de skal indeholde." Han sagde endvidere: „Jeg tror, at vi vil se flere og flere moralbrud og mere vold, samt det vil blive meget værre, før det begynder at blive bedre, på grund af vort samfunds skiftende standarder" (*The Daily Universe*, 2. februar 1989, side 1).

Er det ikke en sørgelig bemærkning om vort samfund? Men atter kan vi lære et stort princip i Mormons Bog. Da kong Mosiah foreslog en dommerregering i stedet for et kongedømme, sagde han: „Og det er ikke almindeligt, at folkets stemme begærer noget, der strider imod, hvad der er ret . . .

Og dersom den tid kommer, da folket stemmer for uretfærdighed, da er tiden kommet, da Guds straffedomme vil komme over jer" (Mosiah 29:26-27). Denne uretfærdighedens tid kom omkring 60 år efter, og flere gange siden. I Helamans bog læser vi, at „de, som valgte det onde, var talrigere end de, der valgte det gode" (Helaman 5:2). Hvis tv-seernes valg er en gyldig målestok for tilstanden i vort samfund, så er de, som vælger det onde, sandsynligvis flere end de, der vælger det gode.

Endelig, foreslår jeg, at vi sår vidnesbyrdets sædekorn i vore hjerter – en fast og urokkelig overbevisning om evangeliets sandhed og guddommelighed, vi kan udbrede frit, med stor kraft og overbevisning. Brændende vidnesbyrd, der bæres ydmygt, i henhold til Åndens tilskyndelser, kan få vidtrækkende betydning.

Præsident Benson bar et sådant vidnesbyrd i oktober 1959, da han besøgte baptistkirkens hovedsæde i Moskva og blev bedt om at tale. Hen beskrev senere begivenheden som én af de mest bevægende oplevelser i sit liv. Kirken var fyldt. Der var omkring 1500 mennesker, som søgte at få stillet deres åndelige sult og tørst, selv om regeringens politik modsatte sig religion. Han vidnede: „Gud lever, jeg ved, at han lever. Han er vor Fader. Jesus Kristus, verdens Forløser, våger over denne jord . . . I skal ikke være nervøse, hold hans bud, elsk hinanden, bed for fred og alt vil ordne sig." Til slut sagde han: „Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd som mangeårig tjener for en kirke, og siger at sandheden ikke vil forgå. Tiden er på sandhedens side. Gud velsigne og bevare jer alle jeres livs dage." De tilstedeværende var dybt rørte. Mange græd åbenlyst, blandt andet en kynisk journalist og en ung russisk tolk. Forsamlingen begyndte at synge „Gud vær med dig til vi ses igen". De vinkede med deres lommetørklæder i glæde og taknemmelighed og som en afskedshilsen, da han og hans ledsagere forlod mødet. (Ezra Taft Bensons: *Cross Fire: the Eight Years with Eisenhower*, side 485-88. Garden City, N. Y.: Doubleday and Co., Inc., 1962).

Præsident Bensons vidnesbyrd gjorde et dybt og varigt indtryk på præsten, Pater Alexander, i den pågældende kirke. Et par

år senere, fortalte denne præst til et finsk medlem af vores kirke, søster Irma Airto, at blandt alle de fremstående mennesker der havde besøgt baptistkirken og skrevet i gæstebogen, var Ezra Taft Benson den største. Præsident Benson besøgte Rusland som USAs landbrugsminister, men Pater Alexander anerkendte ham som en stor åndelig leder. Pater Alexander sagde til søster Airto: „Når du engang møder hr Benson, så sig til ham . . . at vi ved, at han er en Guds mand og at jeg beder for ham." Søster Airto havde aldrig forventet at møde præsident Benson personligt, så hun kunne overbringe dette budskab. Men da han besøgte Finland og dannede Helsingfors staven i oktober 1977, lykkedes det hende at overbringe budskabet, som styrkede hendes vidnesbyrd om, at Herren styrer vore anliggender.

Et andet eksempel på den vidtrækkende betydning, et inspireret vidnesbyrd kan få, har vi fra profeten Abinadi. Det vidnesbyrd han bar, da han kaldte den frafaldne kong Noa og hans præster til omvendelse, er én af de mest betydningsfulde doktrinære taler i Mormons Bog. Kongen og alle hans præster, på nær én, afviste Abinadis lærdomme og fik ham dømt til døden. Denne ene var Alma. Abinadi må have følt, at han var en fiasko som missionær, for han havde ifølge optegnelserne kun fået omvendt én. Men denne ene omvendte, Alma og senere hans efterkommere, blev åndelige ledere for nephiter og lamaniter i ca 300 år. Almas søn, Alma, blev den første overdommer for det nephitiske folk og højpræst over Kirken. Blandt de af Almas andre efterkommere, som blev fremstående, religiøse ledere, var blandt andet hans barnebarn, Helaman, hans oldebarn, Helaman, hans tipoldebarn, Nephi og hans tip-tipoldebarn, Nephi, som blev den øverste discipel af den opstandne, Jesus Kristus. Alt dette skete i kraft af den ene, som Abinadi omvendte (se Mosiah 18. Daniel H. Ludlow: *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, side 187. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1976).

Kære søskende. Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at vi kan så de frø, som jeg har omtalt, i vore børns og i andre menneskers hjerter og sind. Hvis vi sår dem og nærer dem, vil vi kunne være sande, trofaste og lykkelige, trods Satans modstand og angreb.

Jeg vidner endvidere om, at jeg ved, at vor himmelske Fader elsker enhver af sine børn, at Jesus Kristus er vor Herre og Frelser og Forløser, at Joseph Smith er genoprettelsens profet, og at præsident Ezra Taft Benson er profeten i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Nu er tiden inde

Ældste Hugh W. Pinnock
De Halvfjerds' Præsidium

„Nu er tiden inde til at holde op med at give andre skylden for vore fortrædeligheder – regeringen, Kirken eller vore omstændigheder. Det er på tide at vi påtager os ansvaret for os selv."

Kære søskende, vi lever i en mærkelig tid. Nogen har kaldt den rumalderen eller computeralderen. Det synes imidlertid at være en tidsalder, hvor alle beskylder alt og alle for enhver uheldig tildragelse der finder sted. Vi giver bekendte, forældre, Kirken, ægtefæller, lærere, naboer, vores nabolag eller måske oven i købet vejret skylden for vore problemer.

Det er forkert. Det er ikke Guds måde at gøre det på. Det hører ikke med til hans storslåede plan. Vi skal hver især stå *alene* foran vores Forløser, og gøre regnskab for det, som vi har gjort. Vi må påtage os ansvaret for vore gerninger. Jakob skrev: „Mine elskede brødre . . . i overensstemmelse med det *ansvar*, der påhviler mig for Gud at ære mit embede med alvor . . . forkynde(r jeg) jer Guds ord" (Jakobs bog 2:2. Fremhævelse tilføjet).

Vi kan naturligvis blive ramt af sorg og smerte på grund af uærlige, bedrageriske eller uvenlige mennesker. Der kan ske ulykker, som kan forårsage forfærdelige smerter og somme tider give livsvarige mén. Men at dømme, bebrejde og ikke tilgive forstærker altid problemet. Det udsætter helbredelsen til engang i fremtiden. Det har intet med ansvarlighed at gøre.

Hvordan kan vi forlange eller ønske, at andre skal dække vores behov, når vi selv kan gøre noget? Far Lehi gav denne belæring: „Gud Herren (gav) mennesket frihed til at handle for sig selv" (2 Nephi 2:16).

Alt for mange regner imidlertid med, at regeringen, Kirken eller en institution skal ordne tingene for dem. Hvorfor vil vi ikke påtage os ansvaret for vore egne handlinger og tanker? „Vælg i dag, hvem I vil tjene" (Alma 30:8; se også Josua 24:15).

Det er helt i orden at være afhængig af andre for at få dækket visse af vore behov. Der findes ingen erstatning for kærlige forældre, for præstedømme- og hjælpeorganisationsledere, for dygtige læger, for trofaste lærere og for dygtige automekanikere. Det er ikke forkert at henvende sig til sådanne mennesker, for at få hjælp. Men det er forkert at forvente, at andre gør det, som vi kan eller bør gøre selv.

Vi begejstres, når nogen, som har været væk en tid, vender tilbage og bliver aktive igen. Vi synes måske, at vi havde del i at de kom tilbage – og forhåbentlig bidrog vores kærlighed og opmuntring til det, der har hjulpet dem. Men det er den, der vender tilbage, som har påtaget sig ansvaret for sin frelse.

En missionær siger måske: „Jeg fik femten mennesker ind i Kirken." Nej, femten af vore søskende, besluttede sig til at komme til Kristus og blive døbt, samt til at påtage sig *ansvaret* for deres egen åndelige fremgang. Vores omvendte er nødt til at lære denne kendsgerning. Det vil gøre dem til stærkere medlemmer.

Lad mig give nogle eksempler på det at påtage sig ansvar.

Mange af os har en helt, som vi ser op til. Han hedder Chuck Anderson. Bror Anderson døde for 14 måneder siden. Han havde en meget sjælden sygdom, der hedder *epidermalosis belosa*. Da han var ung, blødte han, blot noget berørte hans hud. Nogen tid efter kom der sig sår på. Han kunne til en vis grad beskytte sin hænder, fødder og andre udsatte områder på sit legeme med vat, men det var ikke nok til at undgå smerter og sår. Hans hud blev til uelastisk væv. Han kunne ikke røre sin hovedbund, så det var meget vanskeligt for ham at rede sit hår. Han blev 26 år gammel, men i de 312 måneder han levede, havde han ikke én eneste dag, hvor han var fri for smerter, sår og forbindinger, eller én eneste dag, hvor han kunne løbe og lege som andre.

Men *han* besluttede sig til at være så positiv og produktiv, som det var ham muligt. Han havde en vidunderlig humoristisk sans. Hans eksempel på mod og på det at klare sig selv, så meget som muligt, var til velsignelse for alle, som kendte ham. Hans dejlige forældre, venner, kirkeledere og lærere gjorde naturligvis alt, hvad de kunne, for ham. Men Chucky Anderson havde besluttet sig til at være så uafhængig som muligt.

Han ønskede desperat at drage på mission, men det kunne ikke lade sig gøre på normal vis. Og hvad gjorde han så? Han udførte en mission, ved at hjælpe alle dem han kendte til at vide, at han var mormon og elskede Herren. Han besluttede sig til at glemme sig selv og gøre alt, hvad han kunne, for at være modig, hjælpsom og opbygge andre.

Et andet eksempel: Sidste forår sad nogle gymnasieelever i en seminarklasse og så på deres ure, i håb om at klassen snart var forbi. De lagde slet ikke mærke til, hvad der foregik omkring dem. De lo og drillede hinanden og skrev sedler til hinanden.

Præsident Bensons ansigt tonede frem på en video, som blev fremvist. Han talte om Mormons Bog. Men støjen fortsatte. Pludselig rejste en ung pige sig op, trådte nervøst hen foran klassen, trykkede på videomaskinens pauseknap og sagde: „Det her er vores profet. Han taler med vores himmelske Fader. Han fortæller os om Mormons Bog, og vi bør lytte til ham."

Pludselig rettede alle deres blik frem i lokalet, og så på den søde unge pige, der atter satte videoen i gang, hvorpå hun satte sig roligt på sin plads.

Da jeg talte med seminarlæreren en uge eller to senere, sagde han: „I alle de år jeg har undervist, har jeg aldrig haft en klasse, der var mere ærbødig, og som koncentrerede sig mere om de ting, der tæller, end jeg havde den dag, den unge pige gik hen foran klassen og sagde: ‚Lyt til vores

profet.' Hun gjorde det helt af sig selv. Hun ventede ikke på, at nogen anden skulle gøre det."

For nogle måneder siden, da jeg var kommet ombord på en flyvemaskine, der skulle til Phoenix i Arizona, måtte passagererne vente på at komme afsted på grund af tåge. Mens vi ventede, blev døren til flyvemaskinen åbnet flere gange og andre kom til, selv om det var en halv time eller mere over den tid, da flyet skulle være afgået.

En ung mand satte sig på det tomme sæde ved siden af mig. Et øjeblik efter så han på mig og sagde: „Du er mormon, ikke?"

Jeg sagde ja, og spurgte hvorfor han ville vide det.

Han fortalte: „Jeg tilsluttede mig Kirken for nogle måneder siden, men nu ved jeg ikke rigtig, om jeg tror på den mere."

Vi talte om evangeliet. Jeg bar mit vidnesbyrd. Vi talte om mange ting vedrørende Kirken og livet. I mellemtiden forlod maskinen Salt Lake, og vi fløj sydpå.

Denne dejlige unge mand, som ønskede at få sit vidnesbyrd bekræftet og styrket påny, var villig til selv at gøre noget for det. Nu er Cody og jeg pennevenner. Når jeg tænker på ham, genkalder jeg mig en dejlig ung mand, der søgte efter sandheden, men havde brug for lidt forsikring derom og selv søgte at få den. Han påtog sig selv ansvaret.

I hvert eneste ward og hver eneste gren verden over, er der mennesker som spørger: „Er det sandt?" eller „Hvordan kan jeg ændre min tilværelse og få det bedre?" Vi må hjælpe dem, men det er deres opgave at gå ad den sti, som styrker et vidnesbyrd og retter op på tilværelsen.

Jeg vil gerne fortælle jer noget om, hvordan dette gøres. Hvilke skridt skal jeg tage? Hvad skal jeg gøre, for at mit vidnesbyrd om Jesus Kristus kan blive styrket, og få mit liv ændret til det bedre?

For det første må du af hele dit hjerte ønske at ændre dig. Du må selv påtage dig ansvaret for at gøre det nødvendige for at blive anderledes.

For det andet skal du gøre, som vores profet siger og læse i skrifterne. Koncentrér dig om Mesterens ord, som du læser dem i det, som Nephi, Moses, Paulus, Lukas, Joseph Smith og andre profeter har skrevet. Når du oplever mørke stunder og tiderne er vanskelige for dig, så vil læsning i skrifterne ofte give dig en styrke og en bekræftelse, som vi stort set ikke kan få på nogen anden måde. Hvis vi ønsker at styrke vores vidnesbyrd og vores personlighed, er vi nødt til at gøre noget selv.

For det tredie, hold budene. Når vi kæmper med et svagt vidnesbyrd og med manglende kundskab om sandheden i vor himmelske Faders plan, er det som regel, fordi vi ikke lever således, som han har bedt os om at leve. Andre mennesker kan ikke omvende os. *Det er en opgave som vi skal klare alene.*

Alle gør naturligvis fejltagelser. Men lad mig fortælle jer om en sød ung pige, der besøgte mig på mit kontor. Hun var mismodig, næsten deprimeret. Hun elskede sit arbejde som lærer, men hun syntes ikke, at hun kom videre i livet. For at gøre problemet værre, så syntes hun også, at hendes vidnesbyrd svækkedes, og hun manglede den gnist, som alle, der kendte hende, havde betragtet som en levende del af hendes personlighed.

„Lad mig stille dig et spørgsmål," sagde jeg, „men du skal ikke besvare det i detaljer. Efterlever du budene?"

Hun hviskede: „Nej."

Vi talte om, at hun burde gå til sin biskop.

Vi talte også om vidnesbyrd og om, hvordan man får skænket de åndelige velsignelser, som man ikke kan få på nogen anden måde, end ved at holde budene.

Da hun gik, var hun tilsyneladende lige så mismodig, som da hun kom ind på mit kontor.

Men en dag, måske en måned senere, ringede min telefon. Det var hende, og hun fortalte mig at alt nu var i orden.

„Hvad mener du med det?" spurgte jeg.

„Jo, jeg gik til min biskop. Nu holder jeg budene, for jeg ved jo godt, at evangeliet er sandt. Det klarede jeg selv," fortalte hun.

„Der var heller ikke andre, der kunne have gjort det for dig," svarede jeg.

Tænk på, hvor mange dage, uger, ja måneder og år der går til spilde for mennesker, som venter på, at en eller anden skal påtage sig ansvaret for at dække deres behov. Det kan simpelthen ikke lade sig gøre. Gud vil i sin Himmel ikke gøre det for os, som vi selv kan gøre, og som vi burde gøre af os selv.

For det fjerde er det alles opgave at hjælpe andre, som virkelig har en byrde, de har brug for at få lettet. Det er kernen i kristne tjenestegerninger. Men husk, at hvis vi udfører opgaver for andre, som de selv burde gøre, så vil det skade og svække dem.

Disse fire trin, hjælper os til at blive ét med Frelseren. Mon vi fuldt ud er klar over, at Jesus skal være det centrale i vores tilværelse? Kun Frelseren, kan være vores frelser, og forholdet til ham vil altid være personligt. Vi kommer alene til ham. Det er den eneste måde, at han kan acceptere os på.

Der findes ingen anden måde.

Stjernen, vores lektiehæfter og video-

Ældste L. Tom Perry fra de Tolvs Kvorum sammen med et barnebarn, L. Tom Perry.

bånd vil aldrig fuldt ud kunne give alt det, som et menneske har brug for, for at løse et problem, forberede en lektie eller finde nye muligheder i livet. Disse hjælpekilder vil altid være en hjælp, men vil aldrig virke så effektivt som skrifterne. Og for resten, lad os aldrig stole for fast på, hvad andre fortæller os, at Herren siger i standardværkerne. Vi må selv finde ud af det ved selv at slå op i de hellige skrifter.

Vi elsker vore kirkebygninger, hvor vi dyrker Gud om søndagen, dyrker sport om onsdagen og mødes andre dage, alt efter hvilke opgaver vi har. Vore bygninger er velegnede og næsten altid smukt vedligeholdt, men de kan ikke erstatte vore hjem, og det vil de aldrig komme til. Selv om der ikke engang er en kirkebygning, vil der altid være steder, hvor gode mennesker kan samles, deltage i nadveren og tilbede vor himmelske Fader.

Undersøgelser har vist, at mindre ofte kan være mere og ofte bedre. Hjemmelavede, lektiematerialer, familieaftener med samtaler og aktiviteter mellem forældre og børn, eksempler der er i overensstemmelse med skrifterne, Brødrenes ord, og som passer til vores specielle kultur, gør ofte større gavn, end materialer som vi køber.

Det er ikke ulovligt at bruge sin sunde fornuft og glem ikke den inspiration, I kan modtage når I skal finde på eksempler til jeres familie når I skal give lektier eller udføre andre kirkeopgaver.

Hvor tit siger et barn ikke: „Jeg kan selv," når velmenende voksne forsøger at hjælpe dem lidt for meget?

Kan I huske, da I lavede jeres første fløjte af en pilegren, og den lød meget bedre end den fløjte, I kunne købe i forretningerne?

Hvor meget mister vi, når vi begrænser os til at se en lejet videofilm, et tv-program eller giver os af med anden færdigkøbt underholdning? Vi kan gå glip af den udvikling og de glæder, som vi får ved at spille bold med et barn, gå en tur i nabolaget, lave en enkel tegning, synge sammen med en ven eller veninde eller søge sandheder i en slidt Mormons Bog.

Hvad sker der med os? Hvorfor gør vi os afhængige af andres meninger, interesser, aktiviteter – ja selv deres ordforråd?

Tiden er inde til, at vi siger: „Stop! Fra nu af vil jeg personligt påtage mig ansvaret for mine handlinger." Nu er tiden inde til at holde op med at give andre skylden for vore fortrædeligheder – regeringen, Kirken eller vore omstændigheder.

Det er på tide at vi påtager os ansvaret for os selv.

Dette vidner jeg om i Jesu Krist, vor Frelsers navn. Amen. □

Forkynd mit evangelium fra land til land

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Råd

„Der er tre budskaber, der appellerer mest til de mennesker, som kan blive interesseret i evangeliet: Formålet med livet, spørgsmålet om en evig familie, og vidnesbyrdet om vor Herre og Frelser."

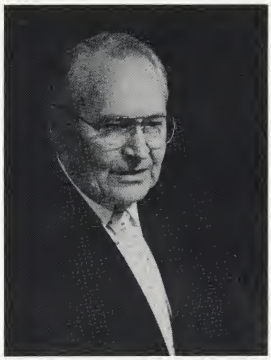

I Peters første brev får vi dette råd: „Herren Kristus skal I hellige i jeres hjerter. Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab for jer for det håb, som er i jer" (1 Peter 3:15).

Vi lever i den mest spændende tidsalder i menneskehedens historie. Mulighederne for at forkynde evangeliet for folk i hele verden har aldrig været større. Vi har oprettet Zions stave i mange lande. Nyopførte og velholdte kirkebygninger gør det indbydende for alle deltagere at tilbede Gud. Veluddannede præstedømmeledere har lært, hvordan man betjener folk og opbygger troen på vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi evangelium. Mormons Bog er oversat til mange forskellige sprog, hvilket betyder, at de storslåede lærdomme i dette fundamentale hellige skrift kan komme ud til så mange flere af vor himmelske Faders børn. Mormons Bog baner vejen, så folk lærer at forstå de velsignelser, som følger ved at efterleve Herrens lov.

Menneskeheden er blevet velsignet med tekniske undervisnings- og kommunikationsmidler. På landkortet viser mange pletter de steder, hvor der er templer, der stiller de frelsende ordinanser til rådighed for endnu flere millioner af vor himmelske Faders børn. Hvor er det spændende at leve i denne storslåede tid og være kaldet til at arbejde og bære vidnesbyrd om dette store værk, som vi er engageret i!

Men vi kan se, at der endnu er meget, der skal gøres. Det meste af verdens befolkning venter endnu på evangeliets budskab. Tiden er for alvor inde til at adlyde vor profets ord, nu hvor vi er velsignet med en solid grundvold og en verden, der er mere parat til at modtage dette budskab end nogensinde før. Præsident Benson har sagt:

„Gud har befalet os at bringe evangeliet ud til hele verden. Det er denne sag, vi må forenes os om i vore dage. Kun evangeliet kan redde verden fra de ulykker og katastrofer, som den selv gør sig skyld i. Kun evangeliet kan forene mennesker af alle racer og nationaliteter og få dem til at holde fred. Kun evangeliet kan bringe den menneskelige familie glæde, lykke og frelse" (*Teachings of Ezra Taft Benson*, side 167. Bookcraft, Salt Lake City, 1988).

Værket vokser i direkte forhold til antallet af budbringere, som forkynder det glade budskab. Sidste år havde vi det største antal fuldtidsmissionærer arbejdende i flere lande end nogensinde før i Kirkens historie. Sidste år havde vi også det største antal, der omvendte sig og blev døbt. Det er dejligt, men så langt fra det som vi virkelig formår. Der er stadig mange af vore unge mænd, piger og ægtepar, der ikke har fulgt profetens kald om at tjene.

Selv om vi i årtier har hørt profeterne erklære: „Ethvert medlem er missionær,"

så er det stadig kun en lille procentdel af vore kirkemedlemmer, der er aktivt engageret i at hjælpe stavs- og fuldtidsmissionærerne med vores ansvar for at forkynde evangeliet til verden.

Hvorfor er vi så sene til at fatte ånden i dette arbejde? Jeg tror, at der er to hovedårsager til det.

For det første er vi bange for at støde nogen. Men det er ikke lykkedes os at retfærdiggøre en sådan frygt. Erfaringen viser faktisk, at når medlemmer og missionærer arbejder sammen, så beriges forholdet mellem os og vore venner.

For det andet tror jeg, at vi ikke har forberedt os tilstrækkeligt til at være gode budbringere. Det er som om, størsteparten af Kirkens medlemmer befinder sig i den situation, som jeg selv befandt mig i som fuldtidsmissionær for mange år siden. På det tidspunkt fik missionærerne ikke megen undervisning i at udføre deres ansvarsopgaver. Da jeg ankom til min mission, fik jeg til opgave at arbejde sammen med en kammerat, som også var helt ny. Han var meget begejstret for det arbejde, han han var kaldet til at udføre. Han opmuntrede mig næsten med det samme til at gå fra dør til dør. Jeg glemmer aldrig, da vi kom til den første dør. Da vi gik hen imod huset, vendte jeg mig om imod ham og spurgte: „Hvad skal jeg gøre?" Hans svar forbløffede mig. Han sagde: „Jeg ved det ikke. Jeg har aldrig prøvet det før." Hvor meget anderledes er det ikke for vore fuldtidsmissionærer i dag? Vi er nødt til at være meget mere på linie med dem, hvis vi skal leve op til vort ansvar som medlems-missionærer.

Erfaringerne siger os, at der er tre budskaber, der appellerer mest til de mennesker, som kan blive interesseret i evangeliet. Måske er de et godt udgangspunkt i vore forberedelser til at blive bedre budbringere.

Det første er formålet med livet. Hvis vi kun havde livet her, og døden var slutningen på vores tilværelse, så ville vi ikke have megen grund til at bekymre os. Men når vi studerer de hellige profeters skrivelser lige fra begyndelsen, opdager vi snart, at mennesket er dobbeltsidigt – det har et legeme og en ånd. Hovedformålet med livet på jorden er, at lade vor ånd, som eksisterede før verden blev til, blive forenet med vort legeme for en tid, for at kunne udnytte nogle store muligheder i jordelivet. Foreningen af disse to dele, giver os det privilegium, at vi kan vokse, udvikle os og modnes, hvilket kun kan ske, når ånden og legemet er forenet. I legemet gennemgår vi visse prøvelser, og den tid kalder vi en prøvetilstand. I dette tidsrum kan vi lære, blive prøvet og vise os værdige til at få evige muligheder. Det er et led i en guddommelig plan, som vor Fader har lagt for sine børn.

Ja, vi er allesammen ivrige efter at kende formålet med vores skabelse og hvilke muligheder og begrænsninger vi opnår i kraft af vores jordiske prøvetilstand. Svarene på disse spørgsmål findes i Jesu Kristi evangelium. Vi må være forberedt på at erklære dette spændende budskab for dem, der søger sandheden.

Må jeg foreslå, at I sammen som familie studerer skrifterne for specielt at øge jeres forståelse af livets formål? I kunne måske på jeres wardsbibliotek låne en video eller et kassettebånd med titlen *Our Heavenly Fathers plan* og afspille det ved en familieaften. Efterhånden som familiens medlemmer bedre forstår, hvor de kom fra, hvorfor de er her, og hvor de kommer hen bagefter, er de bedre udrustet til at fortælle om denne fundamentale lære om, hvad livet handler om, til dem der ærligt søger svar på dette spørgsmål.

Det andet budskab, vi har til dem, der gerne vil vide mere om evangeliet, er begrebet om en evig familie. Allerede i begyndelsen belærte Herren Adam og Eva om familiens betydning. I skriften står der: „Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver ét kød" (1 Mosebog 2:24).

Det er Guds plan at samle sin evige familie ved at forene mand og hustru i en hellig pagt, som skal vare udover graven. Manden og hustruen får til ansvar at bringe børn til verden og undervise dem i, hvem de er og hvilken rolle de spiller i denne, vor evige Faders guddommelige plan.

Forældre har fået den strålende mulighed, at de kan øve større indflydelse end nogen som helst andre på de nye liv, som deres hjem velsignes med. Se jer omkring, og I vil snart opdage, at de største glæder i dette liv, og det håb, som giver størst fortrøstning til de kommende evigheder, finder vi ved at binde de evige familieenheder sammen. Uanset om vi er gifte eller enlige, så tilhører vi en familie, der kan blive evig.

Vi kan også se, hvor smerteligt det er for vort samfund, når retfærdige fædre og mødre ikke sørger for den rette opdragelse af deres børn i hjemmet.

Vi opfordrer jer atter som familier til at studere de steder i skrifterne, der handler om familiens evige natur, så I kan være et levende eksempel på den glæde, som verden kan få, hvis man helliger sig dette evige princip. Vi har også et videobånd og et kassettebånd, der hedder *Together forever*, som I måske kan afspille ved en familieaften. Det skulle også være tilgængeligt på jeres kirkebibliotek.

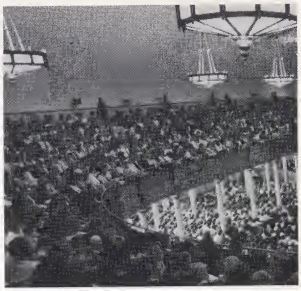

Det tredie budskab er vidnesbyrdet om vor Herre og Frelser. Vi erklærer for verden, at Jesus er Kristus. Vi afskyr den lære, at han er en myte eller noget, der er opfundet af oprørske mennesker i denne verden. Vi fordømmer den tanke, at han kun var en stor lærer. Vi vidner om, at Jesus fra Nazaret var guddommelig, at han er Guds Søn og verdens Frelser. Vi erklærer, at vi i Mormons Bog har endnu et vidnesbyrd om denne guddommelige sandhed.

Vi må udvikle vore evner til at uforklare, at denne bog er endnu et pålideligt vidnesbyrd om vor Herre og Frelsers mission. Vi må kende dens historie og dens indhold. Lad os for eksempel se på miraklet ved oversættelsen af Mormons Bog, som profeten Joseph Smith oversatte med Oliver Cowdery som sin skriver.

Efter de 116 sider var gået tabt, dengang Martin Harris fik lov til at tage dem med hjem, påbegyndtes den egentlige oversættelse. Det var den 7. april 1829, to dage efter at Oliver Cowdery var ankommet til Harmony, Pennsylvania, for at virke som profetens skriver. Den 15. maj, fem uger efter, nåede de til beretningen om Frelserens mission blandt nephiterne, som står omtalt i 3 Nephi det 11. kapitel.

Den 11. juni havde de oversat den sidste af Mormons plader, det var den dag, profeten søgte om at få eneret på bogen. Den 30. juni var bogen færdig – fra begyndelsen til enden – og oversættelsen havde ikke taget mere end 85 dage. Men i betragtning af alt det, der skete i disse 85 dage, så står det klart, at det kun drejer sig om 60 til 65 dage, hvori det egentlige oversættelsesarbejde blev udført.

Husk på, at i den tid flyttede profeten fra Harmony til Fayette, gjorde forskellige rejser for at hente forsyninger, modtog og nedskrev 13 afsnit af Lære & Pagter, gen-

gav det Aronske og det Melkisedekske Præstedømme, fik omvendt og døbt adskillige mennesker og så videre, og så videre. Der var ingen tid til at gå på biblioteker og studere bøger. Der var ingen tid til at revidere og forbedre, ingen tid til at krydshenvise datoer eller uddrag og detaljer. Nej – teksten blev givet, og Oliver skrev, dag efter dag, uforstyrret, således som ordene faldt fra profetens mund.

Det var en fantastisk bedrift! Teksten fremkom, færdig på én gang, som den blev dikteret, og er indtil denne dag forblevet som den var, med kun få stilistiske rettelser og redigeringer. Det er ikke en primitiv bog, der er opfundet i hovedet på en ung mand, men afspejler derimod det bedste af tusind års inspiration og det kolonisation. Udover den hurtighed, hvormed oversættelsen blev udført, er det en overraskende kendsgerning, at profeten Joseph Smith oversatte fra et ukendt sprog, som han ikke havde lært noget som helst om, og der var ingen, han kunne søge vejledning og hjælp hos.

Hovedparten af Mormons Bog er en hellig historie om indbyggerne i det gamle Amerika. Den lærer os at tro på Kristus, og tilskynder os kraftigt til at adlyde hans vilje. Den vidner også om, at Jesus fra Nazaret var guddommelig, at han er Guds Søn og verdens Frelser. Vi medlemmer af Kirken kan helt sikkert forberede os til at blive dygtige undervisere i dette andet vidne, Mormons Bog, og hvad den kan fortælle verden om vor Herre og Frelsers mission.

Hvordan nærmer vi os så en ven, der har brug for evangeliets lys og liv? Vær et godt eksempel! Skab meningsfyldte forhold ved at vise oprigtig interesse. Vær ægte interesseret i din vens tanker, følelser og oplevelser med hensyn til vor evige Fader, livets mening, grunden til at vi er familier og vor Frelsers mission. Nyd at lytte til dine venners opløftende oplevelser. Præsident Kimball sagde engang, at „vi har et dobbelt ansvar: vi skal vidne om det, vi ved, føler og har følt, og vi skal leve, så Helligånden kan være med os og dens kraft kan indgyde vore ord i den interesseredes hjerte" (Den danske Stjerne, november 1977).

Det eneste håb, jeg kan se for vores problemfyldte verden, er, at vi har de standarder, som vort liv styres efter, fast forankrede i vor Herre og Frelsers evangelium.

Må vi hver især forberede os og samtidig have mod til at fortælle om den største af alle de gaver, som Herren har givet sine børn. Jeg vidner om sandheden i hans budskab, i Jesu Kristi, vor Herre og Frelsers navn. Amen. □

Den Gud der gør undere

Præsident Howard W. Hunter
Præsident for de Tolv Apostles Kvorum

„Den opstandne Guds Søn er det største af alle mirakler. Han er i sandhed miraklernes mirakel, og hver eneste dag i hans liv vidnede han om det. Vi bør prøve at følge hans eksempel."

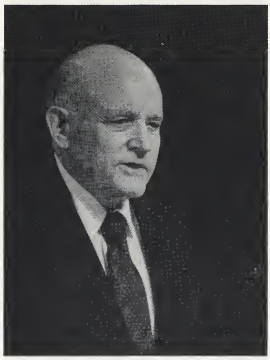

Her på jordens nordlige halvkugle, kan vi nyde det største af naturens mirakler, som udfolder sig på denne smukke årstid, da livet atter opstår og jorden fornys – det vi kalder forår. Der kommer måske endnu et par vinterdage, men solen har nået sit vendepunkt, knopperne på blomster og træer springer ud, og vi ser et væld af grønne spirer dukke op af jorden.

Det passer vældig godt til at for netop en uge siden, fejrede alle kristne påsken, Herren, Jesu Kristi store opstandelse og fornyelse, og understregede den glæde og det evige løfte, som menneskeheden derved fik. Jeg byder denne årstid velkommen, den minder os om, at Gud er miraklernes gud, og at hans enbårne Søn er „opstandelsen og livet; den, som tror på ham, skal leve, om han end dør" (Johannes 11:25).

Her på denne smukke årstid, mindes vi, at døden ingen brod har og at graven ikke har nogen magt længere. Jeg bevidner, at forårets mirakel indtræffer efter enhver vinter – såvel på vores personlige rejse i livet som i naturen. Disse genoprettelser og fornyelser er en gave fra Herren, Jesus Kristus, ham der er den egentlige „ophavsmand til alle årstider". Jeg vil gerne tale kort om nogle af de guddommelige stunder i vort liv, hvor Frelseren når ud til os, for at forløse os og gøre os sunde og stærke.

Salmisten skrev:

„Jeg råber højt til Gud . . . og han hører mig . . .

Jeg sagde: . . .

Jeg kommer Herrens gerninger i hu, ja kommer dine fordums undere i hu . . .

Du er en Gud, som gør undere, du gjorde din vælde kendt blandt folkene" (Salmerne 77:2, 11-12, 15).

Vi finder tilkendegivelser af Guds magt, som vi er ude af stand til at forklare eller fuldt ud forstå, både i de tegn, der følger den sande kirke og i Guds skaberværk. I skrifterne er disse guddommelige handlinger og særlige velsignelser omtalt som mirakler, tegn eller undere.

Det er ikke overraskende, at disse tegn og undere viste sig tydeligt i Jesu Kristi liv og gerninger, han som var selveste Guds Søn. Men hvor forbløffende og forunderlige Kristi mirakler end var, så var de dog kun en afspejling af de endnu større undere, som hans Fader havde udført før ham, og som han stadig udfører omkring os. At Frelseren ydmygt udførte sådanne klart guddommelige handlinger, ses måske allerbedst i de helt specielle udtalelser, som han kom med:

„Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det samme gør Sønnen" (Johannes 5:19) og „jeg (gør) ikke noget af mig selv; men som Faderen har lært mig" (Johannes 8:28).

Det første af Jesu mirakler, der står beskrevet i det Nye Testamente, handler om dengang han forvandlede vand til vin ved brylluppet i Kana. (Se Johannes 2:1-11). Men vinen, som blev skabt i stenkrukkerne, var kun et lille mirakel i sammenlig-

ning med det at skabe vinrankens oprindelige skønhed og rigdom af frugter. Ingen kunne forklare det engangs-mirakel, som fandt sted ved bryllupsfesten, men der var heller ingen som kunne forklare det daglige, fortryllende mirakel, som selve vingården var.

Det er forunderligt at være vidne til, at en døv får sin hørelse tilbage. Men denne store velsignelse er på ingen måde mere forbløffende end det under, det er at forbinde ben og hud og nerver til ører, der kan modtage de smukkeste lyde i verden. Bør vi ikke være stumme af ærefrygt, over den velsignelse det er at kunne høre, og give Gud æren for dette mirakel, på samme måde som vi er det, når hørelse, der er forsvundet, bliver gengivet?

Burde det samme ikke være tilfældet, når et menneske får tildelt sit syn eller evnen til at tale, eller endog det største mirakel af dem alle – genoprettelsen af selve livet? Det, som Faderen oprindelig skabte, er så sandelig en underfuld verden. Er det *største* af alle mirakler ikke den kendsgerning, at vi i første omgang har fået liv og lemmer og syn og evner til at tale? Jo, vi vil altid se masser af mirakler, dersom vi har øjne til at se og ører til at høre.

Blot endnu en påmindelse. Når vi først er begyndt at anerkende de mange mirakler og velsignelser, som Gud og Kristus åbenbarer i vort liv – så vil hverdagens forskelligheder, såvel som synet, der blev gengivet den blinde, og hørelsen, der blev gengivet den døve, så vil vi sandelig forvirres over de uforklarlige principper og processer, der kan frembringe sådanne undere.

Når vi tænker nærmere over mirakler, „må vi nødvendigvis erkende virkningen af en kraft, der overgår vor nuværende menneskelige forståelse", skrev dr James E. Talmage, som både var videnskabsmand og en Herrens apostel, og rigt kvalificeret til at undersøge sådanne fænomener. (Se *Jesus Kristus*, side 155). Videnskab og det udannede menneskesind, sagde han, er ikke nået langt nok til at kunne analysere og forklare disse undere. Men, advarede han, „at benægte miraklers virkelighed med den begrundelse, at fordi vi ikke forstår virkemidlerne, er de optegnede resultater opdigt," er et hovmodigt synspunkt (se *Jesus Kristus*, side 155). De, som har nydt gavn af sådanne mirakler er faktisk de bedste vidner af alle. Det er svært at argumentere imod resultater.

Hør følgende enkle men talende beretning fra Frelserens tjenestegerning, hvor han lod Guds værk virke i nogle menneskers liv.

En sabbatsdag, salvede Jesus en mands

øjne – han havde været blind fra fødslen, men manden fik sit syn igen. Det var et forbløffende og inspirerende mirakel. Desværre kunne nogle af dem, der hørte om det, ikke glæde sig over, at en lokal borger var kommet til at se.

„Nogle af farisæerne sagde så: ‚Dette menneske er ikke fra Gud, for han holder ikke sabbaten.' Andre sagde: ‚Hvordan kan et syndigt menneske gøre den slags tegn?' Og der var splid imellem dem," står der i skriften. (Johannes 9:16).

De store meningsforskelle iblandt dem fik dem til at gøre noget meget klogt – de spurgte manden, der var blevet helbredt, hvad han mente. „Hvad siger du selv om ham? Det er jo dine øjne, han har åbnet" (Johannes 9:17), nu havde de spurgt og ventede på hans svar.

Den blinde mand har utvivlsomt kigget dem direkte i øjnene (et helt nyt privilegium for ham), da han talte til dem. For han sagde lige ud: „Han er en profet." (Johannes 9:17).

Men det var ikke noget tilfredsstillende svar. Efter megen diskussion, hvor farisæerne blandt andet talte med den pågældende mands forældre, blev de enige om at erkende, at der virkelig måtte være sket et mirakel, og at det kunne være kommet fra Gud, men at denne mand var nødt til at benægte den rolle, som Kristus spillede i sagen:

„Så tilkaldte de for anden gang manden, som havde været blind, og sagde til ham: ‚Giv Gud æren; vi ved, at dette menneske (Jesus) er en synder" (Johannes 9:24).

Manden, der var uforpligtet overfor teorier eller lov, sagde så langsomt, at alle kunne høre ham: „Om han [Jesus] er en synder, ved jeg ikke; ét ved jeg, som var blind, nu kan jeg se" (Johannes 9:25).

Farisæerne, der var totalt forvirrede og ude af stand til at argumentere mod denne enkle, store og ubestridelige kendsgerning, udstødte manden af deres fællesskab. Derpå følger denne dejlige afslutning på historien, om et fornyet syn og klarere lys:

„Jesus hørte, at de havde udstødt ham; og da han fandt ham, sagde han: ‚Tror du på Menneskesønnen?' Han svarede og sagde: ‚Ja, hvem er han, Herre, for at jeg kan tro på ham?'

Jesus sagde til ham: ‚Du har set ham; den, som taler med dig, ham er det.'

Han svarede ‚Jeg tror, Herre! og kastede sig ned for ham" (Johannes 9:35-38).

Nu havde han fået sit syn *to gange* – første gang for at oprette en defekt fra fødslen og anden gang for at se kongernes Konge, før han opsteg til sin evige trone. Jesus havde givet ham både det timelige *og* det åndelige syn. Han havde kastet lys over mørket, og denne mand havde, ligesom så mange andre på den tid såvel som i vor tid, set lyset og accepteret det.

Præsident Spencer W. Kimball har i sin bog *Faith Precedes Miracle* (ikke oversat til dansk o.a.:) undervist os. Men mirakler bør naturligvis lige såvel *efterfølges* af en større tro.

Vi bør blive mere ydmyge og taknemmelige, venligere og mere troende, som følge af de mange mirakler, der indtræffer i vores liv. Når vi personligt er vidne til de undere, som Gud udretter, bør vi øge vores respekt og kærlighed til ham. Vi bør forbedre vores adfærd. Vi vil kunne leve bedre og øge vores næstekærlighed, dersom vi husker det. Vi er hver især mirakler i os selv, og den opstandne Guds Søn er det største mirakel af alle. Han er virkelig miraklernes mirakel, og hver eneste dag i hans liv vidnede han om det. Vi må prøve at følge hans eksempel.

I Mormons Bog citerer Moroni sin far:

„Derfor, mine elskede brødre, er mirakler da hørt op, fordi Kristus er opfaren til himlen? . . . Er miraklernes tid da forbi?" (Moroni 7:27, 35).

„Jeg siger jer, nej; ej heller er englene holdt op med at betjene menneskenes børn . . . (og de vil heller ikke gøre det) så længe tiden varer og jorden står, eller så længe der findes et eneste menneske på jorden, der kan frelses" (Moroni 7:29, 36).

Jeg vidner om Guds godhed og Kristi magt, og om de privilegier som apostlene fik. Jeg ved, at Peter og Johannes tog den lamme mand ved hånden og befalede ham i Jesu Kristi, nazaræerens navn, at rejse sig og gå, og han gik (se Apostlenes Gerninger 3:1-11). Jeg vidner om, at evangeliet er gengivet i disse sidste dage, og at præstedømmets kraft gør det muligt at udføre mirakler i dag i vores uddeling.

Jeg siger, som Salmisten sagde om vor Fader: „Du er en Gud, som gør undere, du gjorde din vælde kendt blandt folkene" (Salmerne 77:15). I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Mødet lørdag eftermiddag,
1. april 1989

Opretholdelsen af Kirkens ledere

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i det Første Præsidentskab

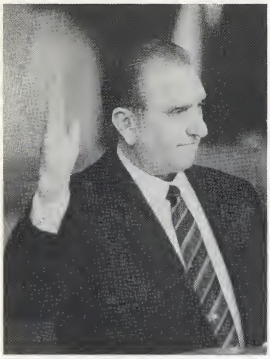

Mine brødre og søstre, jeg vil nu efter præsident Bensons ønske præsentere Kirkens generalautoriteter og øverste ledere for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder præsident Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i det Første Præsidentskab; og Thomas B. Monson som andenrådgiver i det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende dette, bedes vise det. De, der er imod, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder præsident Howard W. Hunter som præsident for de Tolv Apostles Råd og følgende som medlemmer af dette råd: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin og Richard G. Scott.

De, der kan godkende dette, bedes vise det. Nogen imod samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i det Første Præsidentskab og de Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

Alle, der kan godkende dette, bedes vise det. Hvis der er nogen imod samme tegn.

Med baggrund i Kirkens fortsatte hurtige vækst har det Første Præsidentskab og de Tolvs Kvorum bestemt, at tiden er kommet til at foretage yderligere skridt til at tage vare på Kirkens vækst og ledelse. Vi bekendtgør derfor oprettelsen af de Halvfjerds' Andet Kvorum, der straks træder i kraft.

De første medlemmer i de Halvfjerds' Andet Kvorum vil være de generalautoriteter, der for tiden tjener i en fem-årig kaldelse. Yderligere brødre vil fra tid til anden blive føjet til de Halvfjerds' Andet Kvorum og vil ligeledes tjene som halvfjerdsere og generalautoriteter i en fem-årig kaldelse.

De Halvfjerds' Første Kvorum vil stort set fortsætte som i øjeblikket, og medlemmer vil blive kaldet fra de Halvfjerds' Andet Kvorum eller fra Kirkens præstedømme.

Det foreslås, at vi opretholder som de Halvfjerds' Præsidium ældsterne Dean L. Larsen, Marion D. Hanks, Wm. Grant Bangerter, Robert L. Backman, Hugh W. Pinnock, James M. Paramore og J. Richard Clarke.

De, der kan godkende dette, bedes vise det. Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder som medlemmer af de Halvfjerds' Første Kvorum: Ældsterne Theodore M. Burton, Paul H. Dunn, Hartman Rector jun., Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, Rex D. Pinegar, J. Thomas Fyans, Adney Y. Komatsu, Gene R. Cook, Charles Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Rex C. Reeve, F. Burton Howard, Ted E. Brewerton, Jack H. Goaslind, Angel Abrea, John K. Carmack, Victor L. Brown, H. Burke Peterson og Hans B. Ringger.

Som yderligere medlemmer af de Halvfjerds' Første Kvorum: Joe J. Christensen, W. Eugene Hansen, Jeffrey R. Holland og Marlin K. Jensen.

Det foreslås, at vi opretholder som medlemmer af de Halvfjerds' Andet Kvorum, der vil tjene i en fem-periode regnet fra deres første kaldelse: Russell C. Taylor, Robert B. Harbertson, Devere Harris, Spencer H. Osborn, Phillip T. Sonntag, John Sonnenberg, F. Arthur Kay, Keith W. Wilcox, Waldo P. Call, Helio da Rocha Camargo, H. Verlan Andersen, George I. Cannon, Francis M. Gibbons, Gardner H. Russell, George R. Hill III, John R. Lasater, Douglas J. Martin, Alexander B. Morrison, L. Aldin Porter, Glen L. Rudd, Douglas H. Smith, Lynn A. Sorensen, Robert E. Sackley, L. Lionel Kendrick, Monte J. Brough, Albert Choules jun., Lloyd P. George og Gerald E. Melchin.

Som yderligere medlemmer af de Halvfjerds' Andet Kvorum, der er blevet kaldet og præsenteres ved denne konference: Carlos H. Amado, Benjamin B. Banks, Spencer J. Condie, F. Melvin Hammond, Malcolm S. Jeppsen, Richard P. Lindsay, Merlin R. Lybbert og Horacio A. Tenorio.

De, der kan godkende dette, bedes vise det. De, der er imod, hvis nogen, ved samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter og øverste ledere i Kirken, som de nu fungerer.

De, der kan godkende dette, bedes vise det. De, der er imod, ved samme tegn.

Præsident Benson, det ser ud til at afstemningen har været enstemmigt bekræftende.

Vi indbyder de nyligt opretholdte medlemmer af de Halvfjerds til at indtage deres pladser på forhøjningen. □

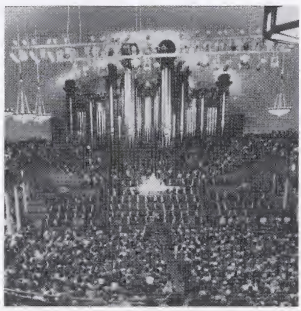

Rapport fra Kirkens revisionskomité

Forelagt af Wilford G. Edling
formand for Kirkens revisionskomité

Til det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Vi har, med det formål at vurdere hvorvidt den interne revision af indtægter og udgifter af Kirkens og dens underorganisationers midler er tilstrækkelig, gennemgået Kirkens principper for budgetlægning, regnskabsføring og revision samt Kirkens regnskab for året, der ender d. 31. december 1988, samt måden, hvorpå midler modtages og udgifter styres.

Anvendelse af Kirkens midler i året er sket efter bemyndigelse af rådet til forvaltning af tiende, der består af det Første Præsidentskab, de Tolvs Råd og det Præsiderende Biskopråd, således som det er foreskrevet i Herrens åbenbaring. Bevillingskomiteen administrerer ved ugentlige møder større udgifter i budgettet.

Regnskaber for Kirkens midler føres af dens afdeling for finanser og optegnelser, som benytter moderne regnskabsteknologi og -udstyr for at holde sig ajour med Kirkens hastige vækst og forskellige aktiviteter.

Revisionsafdelingen, der består af en stab af statsautoriserede revisorer og tilsvarende kvalificerede revisorer, er uafhængig af alle andre afdelinger og foretager finansielle revisioner, revisioner af driften samt revisioner af de computersystemer, som Kirken anvender. Der foretages løbende revision af Kirkens afdelinger og andre kirkekontrollerede organisationer, der er beskæftiget med verdensomfattende funktioner, bl.a. missioner, skoler, administrative kontorer og afdelingers aktiviteter.

Revisionen af lokale midler i ward og stave udføres af stavsrevisorer. Procedurerne for revisionen er fastsat af Kirkens revisionsafdeling og revisionsrapporterne gennemgås ligeledes af denne afdeling.

Registrerede virksomheder, der ejes eller kontrolleres af Kirken, hvis regnskaber ikke føres af afdelingen for finanser og optegnelser, revideres af Kirkens interne revisorer, uafhængige professionelle revisionsfirmaer eller statslige kontrolinstanser.

På baggrund af vores gennemgang af systemet for finansiel styring indenfor Kirken, samt stadige samtaler med personalet i afdelingen for finanser og optegnelser og revisionsafdelingen, er det vores mening, at budgetlægningen, regnskabsførelsen og revisionen er tilstrækkelig for Kirkens behov og formål, og at alle Kirkens midler modtaget og brugt i året, der endte d. 31. december 1988, i al væsentlighed er blevet kontrolleret og gjort regnskab for i henhold til Kirkens retningslinier og procedurer.

Forelagt af
Kirkens revisionskomité

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Assembly Hall på Tempelpladsen.

Statistisk rapport 1988

Forelagt af F. Michael Watson
Sekretær for det Første Præsidentskab

Til orientering for Kirkens medlemmer har det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 1988. (Medlemstallene er skøn baseret på de rapporter for 1988, der var tilgængelige før konferencen).

Kirkeenheder

Antal stave	1707
Antal distrikter	402
Antal missioner	222
Antal ward	11196
Antal grene i stave	2899
Antal grene i missioner	2463
Antal uafhængige lande, hvor der er organiseret ward eller grene	100
Antal territorier, kolonier eller besiddelser, hvor der er organiseret ward eller grene	25

(Disse tal viser en vækst på 41 stave og 552 ward og grene i 1988).

Kirkens medlemstal

Samlet medlemstal ved udgangen af 1988	6720000

Kirkens vækst i 1988

Stigning i antal indskrevne børn	93000
Indskrevne børn døbt	73000
Nyomvendte døbt	256515

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	36132

Fremtrædende medlemmer, som er afgået ved døden siden april 1988

Præsident Marion G. Romney, tidligere rådgiver i det Første Præsidentskab og langvarigt medlem af og præsident for de Tolv Apostles Råd. □

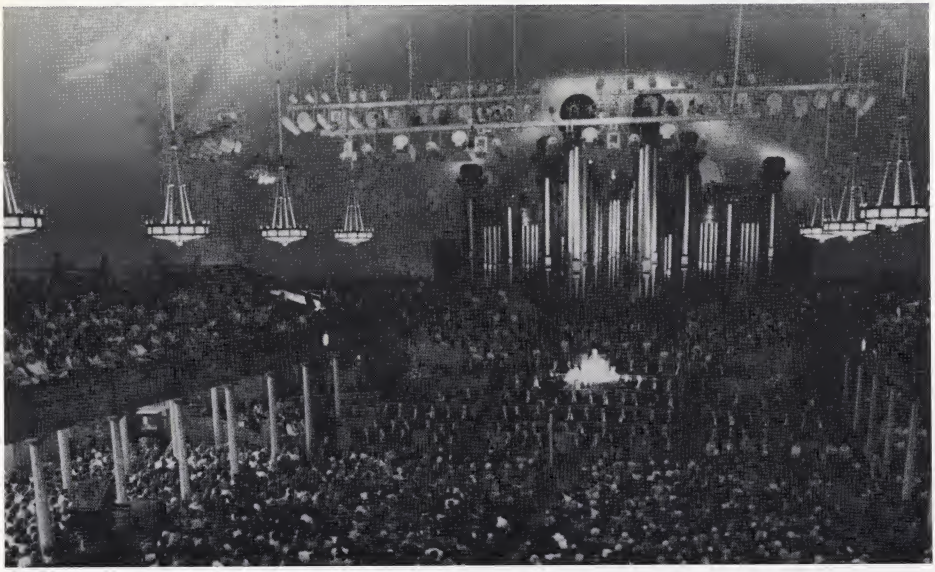

Om at være værdig

Ældste Marvin J. Ashton
De Tolv Apostles Kvorum

„Værdighed er en proces, og fuldkommenhed er en evig rejse. Vi kan være værdige til at nyde visse privilegier uden at være fuldkomne."

I løbet af de sidste par uger har jeg ført nogle samtaler, der har fået mig til at overveje betydningen af ordet *værdig*. Da jeg for nylig talte med en ung tyve-årig mand, talte jeg om hans indstilling til at tage på mission. Han sagde: „Jeg ville gerne tage afsted, men jeg er ikke værdig."

„Hvem afgjorde det?" spurgte jeg.

„Det gjorde jeg selv," var hans svar.

Ved en anden lejlighed spurgte jeg en ung kvinde, som overvejede at blive gift, om hun tog til templet. Hun sagde: „Jeg ville gerne, men jeg er ikke værdig." Som svar på samme spørgsmål om, hvem der afgjorde hendes manglende værdighed, sagde hun også: „Det gjorde jeg selv."

Et medlem, der i mange uger havde vidst, at hendes datter planlagde at blive gift i templet, blev spurgt om, hun ville overvære tempelceremonien. „Nej, jeg er ikke værdig til at få en tempelanbefaling," svarede hun.

Hver enkelt af disse personer har tilsyneladende selv truffet afgørelsen om værdighed. Vi er ikke nødt til at blive hindret af selvbedømmelse. Vi har alle fordelen af og den ekstra visdom hos en biskop og en stavspræsident til at hjælpe os med at afgøre vor værdighed og, hvis det er nødvendigt, bistå os med at begynde processen til at blive værdig til at opnå ethvert mål, vi ønsker at nå. Når vi påtager os at dømme os selv og ganske enkelt siger: „Jeg er ikke værdig", så bygger vi en barriere imod fremskridt og rejser mure, der forhindrer os i at bevæge os fremad. En ekstra bedømmelse eller to vil altid være nyttig og passende.

Det slår mig, at der sikkert er hundreder eller tilmed tusinder, som ikke forstår, hvad værdighed er. Værdighed er en proces, og fuldkommenhed er en evig rejse. Vi kan være værdige til at nyde visse privilegier uden at være fuldkomne.

Måske er det rimeligt at konkludere, at personlig bedømmelse tit kan være streng og upræcis. Måske bliver vi låst fast, når vi forsøger at forstå og definere *værdighed*. Vi er alle særligt opmærksomme på vore fejl og svagheder. Det er derfor let for os at føle, at vi er uværdige til de velsignelser, som vi ønsker, og at vi ikke er ligeså værdige til et embede eller en kaldelse, som én vi kender.

Gennem hele livet møder vi mennesker, der fortæller om deres svagheder med stor begejstring eller urimelige fordomme. Måske fortæller de ikke noget usandt, men de glemmer kendsgerninger eller er måske urimelige over for dem selv. Fejlbedømmelser kan forekomme. Men alle sider af sagen må gennemgås, for at vi kan tænke klart og klogt bevæge os fremad. Når vi føler os utilstrækkelige, kan dygtige og kærlige venner hjælpe os med at forstå vore stærke sider og muligheder.

Når jeg rådgiver, har jeg altid forsøgt at finde frem til kendsgerningerne. Ofte gør de, der bliver interviewet, modstand mod at fortælle om nogle af kendsgerningerne, fordi de gør dem utilpas. Værdige og vedvarende forandringer kan kun ske, når handlinger er baseret på sandhedens lys. Meget tit falder personer godt til i deres selverklærede status som uværdige.

Muligvis er de sværeste retningslinier at følge dem, vi fastsætter for os selv. At analysere vor frygt, drømme, mål og motiver kan være pinefuldt for sjælen. Vi har brug for andre til at hjælpe os. Måske opdager vi, at vi frygter fejltrin så meget, at vi ikke tager en chance. Ofte er vores selvtillid såret af kritik. Mange andre kendsgerninger om os selv kan komme frem i lyset, hvis vi virkelig gerne vil kende dem.

Måske er vi alle ofre for nogle misopfattelser, når vi ser på hinanden om søndagene, når vi overværer vores møder. Alle er pænt klædt på og hilser på hinanden med et smil. Det er naturligt at antage, at alle andre har fuld kontrol over deres liv og ikke behøver at håndtere grimme små svagheder og ufuldkommenheder.

Der er en naturlig, sikkert en jordisk, tendens til at sammenligne os selv med andre. Desværre har vi en tendens til at sammenligne vores dårligste egenskab med en andens bedste, når vi foretager disse sammenligninger. Fx kan en kvinde, der føler sig ukendt med evangeliet, lægge særlig mærke til en kvinde i sit ward, som underviser i seniorklassen og tilsyneladende kan alle skriftsteder på fingrene. Denne form for sammenligninger er naturligvis nedbrydende og forstærker kun frygten for, at vi på en eller anden måde ikke er tilstrækkelige, og derfor må vi være mindre værdige end den anden.

Vi er nødt til at forlige os med vort ønske om at nå fuldkommenhed og med vor frustration, når vore præstationer eller vor opførsel er mindre end fuldkommen. Jeg mener, at en af de store myter, som vi vil have godt af at forkaste, er, at vi er kommet til jorden for at blive fuldkomne, og intet mindre end det er tilstrækkeligt. Hvis jeg forstår profeternes belæringer i denne uddeling korrekt, så vil vi ikke blive fuldkomne i dette liv, selv om vi kan tage nogle væsentlige skridt mod dette mål.

Ældste Joseph Fielding Smith har givet os følgende:

„Frelsen kommer ikke på én gang; vi er blevet befalet at være fuldkomne, ligesom vor Fader i Himlen er fuldkommen. Det vil tage os tidsaldre at nå så langt, for der er større udvikling på den anden side af graven, og det vil blive dér, de trofaste vil overvinde alle ting og modtage alle ting, endog fylden af Faderens herlighed.

Jeg tror, at Herren mente nøjagtigt, hvad han sagde: at vi skulle være fuldkomne, ligesom vor Fader i Himmelen er fuldkommen. Det vil ikke ske på én gang, men linie på linie og bud på bud, eksempel på eksempel, og endda ikke så længe vi lever i dette jordeliv, for vi vil komme til at gå endog ud over graven, før vi når den fuldkommenhed og kommer til at ligne

Gud" („Lærdomme om frelse", bind 2, s. 24).

Jeg er også overbevist om kendsgerningen, at det ikke er hastigheden, hvormed vi bevæger os langs den lige og snævre sti, der er så afgørende, som den retning vi rejser i. Denne retning er, hvis den leder frem mod evige mål, den altafgørende faktor.

Et andet citat, som stammer fra præsident George Q. Cannon, er meget betydningsfuldt for mig:

„Nuvel, dette er sandheden. Vi ydmyge mennesker, os der sommetider føler os så værdiløse, så fuldstændig uden betydning, vi er ikke så værdiløse, som vi tror. Der er ikke én af os, som Guds kærlighed ikke er givet til. Der er ikke én af os, som han ikke har interesseret sig for og kærtegnet. Der er ikke én af os, som han ikke har ønsket at frelse, og som han ikke har sørget for midler til at kunne frelse. Der er ikke én af os, som han ikke har givet sine engle befaling om. Vi er måske ubetydelige og foragtelige i vore egne og andres øjne, men sandheden er, at vi er Guds børn, og han har virkelig givet sine engle . . . besked på at tage sig af os, og de våger over os og passer på os" (*Gospel Thruths*, red. Jerreld L. Newquist, 2 bd., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, 1:2).

Hvis vi er i engles varetægt, så fortæller Gud os dermed, at vi er værdige til at blive våget over, hjulpet og vejledt af ham. Vi lærer, når vi bliver opmærksomme på Guds vågen over os, og når vi vender os til vores kirkeledere for at få hjælp til at lære, hvordan vi bliver værdige medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at vi kan nå et stade af værdighed for hvert mål langs livets vej. Alligevel må vi stræbe efter værdighed.

I Officiel erklæring nr. 2, godkendt af Kirken den 30. september 1978, mindes vi om, at visse privilegier kræver værdighed som en forudsætning. I denne officielle erklæring benyttes ordet *værdig* eller *værdighed* seks gange. Dette efterlader ingen tvivl om betydningen af at være værdig, hvis bestemte velsignelser skal være til rådighed for os.

Som vi sagde tidligere, er det en vidunderlig styrke og nødvendig proces at kunne opsøge en biskop eller stavspræsident og tale om vores værdighed. I sådanne interviews kan det afgøres, hvordan værdighed kan opnås, hvis der er behov for forbedring.

Præsident N. Eldon Tanner gav os nogle kloge råd:

„Med al denne ondskab i verden i dag er det meget vigtigt, at de, der er ansvarlige herfor, gennemfører gode interviews.

Lad os altid erindre, at vort hovedformål, opgave og ansvar er at frelse sjæle.

Det er vigtigt, at dem, vi interviewer, forstår, at de er *åndelige børn af Gud*, og at *vi elsker dem*, og *lader dem vide, at vi elsker dem* og er interesseret i deres velfærd samt ønsker at hjælpe dem til at få succes i livet.

Det er et stort ansvar for biskoppen og stavspræsidenten at foretage et værdighedsinterview. Men et lignende ansvar påhviler det medlem, som interviewes. Omhyggelige og indgående interview må altid foretages individuelt og privat . . .

Lad (medlemmet) vide, at hvis der er noget galt i hans eller hendes tilværelse, så er der måder at få dette rettet på. Der findes en stærk renselsesproces i omvendelse . . .

I biskopper og stavspræsidenter kan fx begynde et interview til en tempelanbefaling på denne måde:

‚Du er kommet til mig for at få en anbefaling til at komme ind i templet. Jeg har til opgave at repræsentere Herren under interviewet. Når interviewet er overstået skal jeg underskrive din anbefaling; men min underskrift er ikke den eneste vigtige underskrift på din anbefaling. Før anbefalingen er gyldig, må du selv underskrive den' . . .

Og sådan er det. Herren giver Kirkens medlemmer det privilegium, det er at besvare disse spørgsmål i sådanne interview. Og hvis der mangler noget, kan medlemmet bringe sit liv i orden, så han kan kvalificere sig til forfremmelse i præstedømmet, til en mission eller til en tempelanbefaling" (Den danske Stjerne, april 1979, s. 73-75).

Der er et skriftsted, som vi ikke bør miste af syne i vor stræben efter værdighed. Det er L&P 136:31: „Den, som ikke kan tåle revselse, er ikke (Herrens) rige værd." Af og til har vi et stort behov for at blive revset, dadlet og irettesat i en ånd af kærlighed, hjælp og håb. Vejledning og forslag bør tilbydes i kærlighed, men de fleste af os har en tendens til at gøre oprør eller blive forfærdet, når nogen antyder, at vores opførsel er ringere, end den burde være. Som Benjamin Franklin engang sagde: „De ting, der gør ondt, vejleder. Det er grunden til, at kloge mennesker lærer ikke at grue for problemer, men byder dem velkommen. Alle privilegier i livet har sine krav."

I livet er der forudsætninger for næsten alle privilegier – uddannelse kræver det, erhvervslivet har sine love, sport og leg har sine regler, Kirken har visse standarder osv. Men i hvert enkelt tilfælde er der hjælp at få for at kunne klare disse krav. Det er op til os at søge hjælp, så vi kan forstå reglerne og styrke os selv, når vi får vejledning fra de tilgængelige kilder. Det er ikke viist eller korrekt, at vi dømmer os selv som uværdige, og dermed standser vores udvikling.

Når vi dvæler ved vore svagheder, er det nemt at dvæle ved følelsen af, at vi er uværdige. På en eller anden måde må vi overskride kløften mellem konstant at stræbe efter at blive bedre og alligevel ikke føle sig slået ud, når vore handlinger ikke konstant er fuldkomne. Vi er nødt til at fjerne *uværdig* fra vores ordforråd, og erstatte det med *håb* og *arbejde*. Det kan vi gøre, hvis vi vender os til mere stille, dybtgående og sikrere retningslinier – vore profeters og lederes ord, tidligere og nuværende.

Abraham Lincoln sagde meget klogt: „Det er vanskeligt at gøre en mand ulykkelig, når han mener, han kan være sig selv bekendt, og hævder, at være beslægtet med den store Gud, som skabte ham" (i *The International Thesaurus of Quotations*, red. Rhoda Thomas Tripp, New York: Thomas Y. Crowell Co., 1970, s. 575).

For at understrege betydningen af ordet *værdig* og værdige handlinger, vil jeg gerne læse en del af et digt af ældste Hugh B. Brown: „Jeg vil gerne være værdig" („I Would Be Worthy")

Jeg takker dig Herre,
at du har kaldt mig „søn",
Og tændt min sjæl med
den forbløffende tanke
At der er noget af dig i mig.

Må dette slægtskabs profeti –
Få mig til at være værdig.

Jeg er taknemmelig for en fødsel i pagten;
For ædle forældre og en slægt,
der leder mig
Til højder ud over min rækkevidde,
men stadig opnåelige
Hvis jeg med udholdenhed
og indsats dyrker deres frø –
Og beviser at jeg er værdig.

Jeg er taknemmelig for en ledsager
i denne evige søgen,
Hvis rødder og fødsel
og vision svarer til min;
Hvis aldrig vaklende tro og loyalitet
har skabt lys i mørket,
Og forstærket modet. Må hendes tro på mig
Inspirere mig til at være værdig.

Jeg er taknemmelig for forældreskabets
rensende kraft,
Med sin selvfornægtelse og offerkrav
af kærlighed til forældre og børn;
For hvert barn betroet i vor varetægt,
takker jeg dig ydmygt;
Hvis jeg gerne vil være sammen
med dem for evigt,
Ved jeg, at jeg skal være værdig . . .

Jeg er taknemmelig for den opløftende
kraft i din Søns evangelium;
For den viden som du har givet mig
om dets skønhed, sandhed og værdi.
Må jeg holde ud til enden for at opnå
dets lovede herlighed,
Og så, tilgivet, lad barmhjertigheden
vippe vægtskålen og tillade at jeg
Anses for værdig.
(*Eternal Quest*, udvalgt af Charles Manley Brown, Salt Lake City: Bookcraft, 1956, s. 13).

Det er mit håb og min bøn, at vi enkeltvis og sammen vil lære betydningen af den proces at blive værdig. Vi har ret til andres hjælp, ikke blot ved bedømmelsen af vor værdighed, men også til at muliggøre bedømmelsen „værdig" af hver enkelt af os. Lad os ikke længere sætte begrænsninger for os selv, når vi måler vores værdighed. Lad os hellere bruge de stærke sider og kræfter, der er tilgængelige, til at gøre os værdige til at opnå større mål i vores personlige udvikling. Derved vil vi høste glæden, som de opnår, der ønsker at forbedre sig og gå fremad med beslutsomhed og effektivitet, idet de udøver selvdisciplin og nægter at dømme sig selv som uværdige.

Jeg efterlader min kærlighed, velsignelser og vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi værdige navn. Amen. □

Modgang og det guddommelige formål med livet på jorden

Ældste Ronald E. Poelman
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Der er opmuntring og trøst i at vide, at vi ikke vil blive prøvet ud over vores evne til at holde ud, . . . og at de ressourcer og omstændigheder vi behøver, vil der blive sørget for."

Lykke er" ifølge profeten Joseph Smith, „formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil" („Profeten Joseph Smiths lærdomme", s. 306-7). Den vej medfører ofte sorger, prøvelser og lidelser – fysisk, mentalt og tilmed åndeligt.

Modgang, eller det vi opfatter som modgang, dukker op i alles liv på forskellige tidspunkter og på forskellig vis. Modgang kan være resultatet af en bevidst ulydighed over for Guds love. Men mine bemærkninger er rettet til dem, som af et retfærdigt ønske, ærligt søger at lære, og flittigt stræber efter at udføre Guds vilje, og alligevel oplever modgang. Der er meget ved dette emne, som vi ikke forstår, men lad os gennemgå noget af det, som Herren har åbenbaret.

Modgang hos de lydige og trofaste kan være en konsekvens af sygdom, tilfældig ulykke, uvidenhed eller Modstanderens påvirkning. Herren tillader også, for at bevare handlefriheden, at de retfærdige af og til lider under konsekvenserne af andres ugudelige handlinger. (Se 1 Ne. 18:16).

Nogle kunne reagere på sådan uforskyldt lidelse med uvilje, vrede, bitterhed, tvivl eller frygt. (Se 1 Ne. 17:20). Andre, som har kendskab og vidnesbyrd om den guddommelige frelsesplan, reagerer tit med tro, tålmodighed og håb født af den „fred, som overgår al forstand" (Fil. 4:6-7).

Frelsesplanen, som vi blev præsenteret for og som vi godkendte i vores førjordiske tilværelse, inkluderer en prøvetid på jorden, hvor vi oplever modsætninger, træffer valg, lærer konsekvenserne heraf og forbereder os på at vende tilbage til Guds nærvær. At opleve modgang er en væsentlig del af processen. Med denne viden valgte vi at komme til jorden. (Se 2 Ne. 2:11-16).

Frelseren selv „lærte . . . lydighed af det, han led" (Hebr. 5:8). Fordums og nutidige profeter og apostle har kæmpet med personlig modgang, såvel som med prøvelser i forbindelse med deres guddommelige kaldelser. Ingen er fritaget.

Paulus lærer os, „at alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud" (Rom. 8:28). På samme måde opmuntrede profeten Lehi sin søn Jakob med disse ord: „Jakob, . . . i din barndom har du lidt meget og haft megen sorg på grund af (andre).

Men du . . . kender alligevel Guds storhed, og han vil hellige dine lidelser og lade dem blive dig til velsignelse" (2 Ne. 2:1-2).

Hvordan skal vi så reagere på uforskyldt modgang? Hvordan kan vores reaktion på sorg og lidelse føre os nærmere til Frelse-

ren, til vor himmelske Fader, og til erkendelse af vores egen celestiale mulighed? Må jeg fremlægge nogle eksempler og idealer fra skriften.

Mosiahs sønner havde under deres missionering „mange besværligheder . . . både på legeme og sjæl . . . og også megen åndelig anstrengelse" (Al. 17:5). Til dels på grund af sådanne oplevelser, blev de „stærke i kundskaben om sandheden, . . . mænd med sund forstand . . . (som) havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord . . .

De havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd" (Al. 17:2-3). På grund af deres positive reaktion på modgang voksede de åndeligt.

På Nephis, Helamans søns, tid led „den mere ydmyge del af befolkningen . . . mange trængsler", men de fastede og bad ofte og blev „stærkere i deres ydmyghed, så at sjælen opfyldtes af glæde og trøst" (Hel. 3:34-35).

Af deres eksempel kan vi lære hvordan vi kan reagere positivt på vores egen uforskyldte modgang.

Ligesom de gjorde, bør vi søge Frelseren for guddommelig hjælp. Paulus minder os om, at „vi . . . har en stor ypperstepræst . . . Jesus, Guds Søn, . . . (som har) medlidenhed med vore skrøbeligheder." Vi opfordres til at søge hans „hjælp i rette tid" (Hebr. 4:14-16).

Fordi Frelseren led „sorg og smerte og alle slags fristelser . . . (påtog) sig sit folks sorger og smerter . . . (kender han) ifølge kødet . . . hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder" (Al. 7:11-12). Vi bør derfor følge Amuleks råd: „Lad da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til ham bestandig for jeres velfærd og ligeledes for deres velfærd, som er omkring jer" (Al. 34:27).

Dernæst bør vore bønner være ledsaget af dagligt studium af skriften. Det evige perspektiv, der opnås derved, minder os om, hvem vi er, og hvad det virkelige formål med denne jordiske oplevelse er, samt hvem der placerede os her. Tilgængeligheden af guddommelig hjælp bekræftes gentagne gange. Dagligt studium af skriften gør os også til stadighed opmærksomme på de pagter, som vi har indgået med Herren, og på de velsignelser han har lovet os.

Hvis vi opfylder vores dåbspagt, må vi „bære hinandens byrder, så de bliver lette," og vore egne byrder lettes. Vi trøster „dem, der har trøst behov", og vi bliver trøstet. Når vi står „som Guds vidner . . . i alle ting", kan vi mærke hans forløsende kærlighed og tydeligere se vores nuværende situation i det evige livs perspektiv (Mos. 18:8-9). På en måde accepterer vi derved Frelserens indbydelse: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil giver jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; ,så skal I finde hvile for jeres sjæle.'

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let" (Matt. 11:28-30). Er det ikke sandsynligt, at det at bære hans åg og hans byrde indebærer at glemme sig selv i andres tjeneste?

Tålmodighed må også være en del af vores reaktion på modgang. Ammon, Mosiahs søn, erkendte, da han mindedes sine personlige udfordringer: „Da vi følte os nedslået i hjertet, og vi var lige ved at vende tilbage (eller med andre ord: give op), da trøstede Herren os og sagde: . . . bær jeres lidelser med tålmodighed, og jeg vil give jer fremgang" (Al. 26:27).

I vor tid har Herren sagt: „Frygt ikke, lad jeres hjerter trøstes . . . glæd jer altid og vær taknemmelige i alt.

. . . vent tålmodigt på Herren . . .

og alle jeres sorger skal samvirke til jeres bedste" (L&P 98:1-3).

Gentagne gange er blevet forsikret om nytten og velsignelserne ved positive reaktioner på modgang, uanset hvor uforskyldt denne modgang er. Åndens vidnesbyrd og tilkendegivelse af større ting følger tit prøvelsen af éns tro. (Se Eth. 12:6; 3 Ne. 26:7-9). Åndelig forædling kan opnås i lidelsens ovn (se 1 Ne. 20:10). Derved kan vi forberedes til at opleve personlig og direkte kontakt med Gud.

I en åbenbaring fra nyere tid belæres vi: „Hellig derfor jer selv, at jeres sind må være opladt for Gud, og de dage skal komme, da I skal se ham; thi han vil afsløre sit ansigt for jer, og det skal ske i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje" (L&P 88:68). De gamle profeter lærte os, at „når han kommer, . . . vi skal se ham, som han er . . . og blive renset, ja, ligesom han er ren" (Moro. 7:48; se også 1 Joh. 3:2).

Herrens egen måde at forberede os på at se ham, som han er, kan godt indeholde lidelsens forædlende ovn, at vi kan „bringe Herren . . . et offer . . .(af) et sønderknust hjerte og en angergiven ånd". Den lovede belønning er „fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende" (L&P 59:8, 23).

Vi er alle Guds åndelige afkom. Vi kom til denne jord for at forberede os på at vende tilbage til hans nærvær, for der at få en fylde – dvs. evigt liv.

Uden modgang ville vi måske glemme det guddommelige formål med livet på jorden og koncentrere vort liv om verdens forgængelige ting.

Bør vi derfor ønske eller søge at opleve

I midten hilser ældste Yoshihiko Kikuchi fra de Halvfjerds' Første Kvorum på nye medlemmer i de Halvfjerds' Andet Kvorum.

modgang og lidelse? Nej! Kan vi på passende vis forsøge at undgå det? Ja! Er det passende at bede om hjælp? Ja, og altid tilføje efter Frelserens eksempel: „Dog ikke, som jeg vil, men som du vil" (Matt. 26:39).

Der er opmuntring og trøst i at vide, at vi ikke vil blive prøvet ud over vores evne til at holde ud, samt at vi vil få gavn af vores modgang, og at der vil blive sørget for de ressourcer og omstændigheder, vi behøver. (Se 1 Kor. 10:13). I Mormons Bog finder vi en anden illustration:

Dem, Alma fortalte om Abinadis inspirerede lærdomme, indgik dåbspagten og begyndte at efterleve evangeliet fuldt ud. Der var ingen strid blandt dem, de var knyttet sammen i enighed og kærlighed til hinanden, idet de tog sig af de fattige og trængende og af hinanden timeligt og åndeligt. De havde fremgang pga. deres flid og enighed. (Se Mos. 23:15-20). De fortjente bestemt ikke modgang. Men de fik imidlertid en mulighed for yderligere åndelig vækst.

Beretningen i skriften fortsætter med disse ord: „Alligevel finder Herren det tjenligt at revse sit folk, ja, han prøver deres tålmodighed og tro" (Mos. 23:21). På trods af deres retfærdighed led disse trofaste mennesker meget sorg. Det er forståeligt, at de tryglede Herren om hjælp og håbede måske på, at byrderne ville blive fjernet. Som svar på deres bønner trøstede Herren dem og forsikrede dem om sin hjælp. (Mos. 24:8-14) Derpå „styrkede han dem således, at de kunne bære deres byrder med lethed, og de underkastede sig Herrens vilje med glæde og tålmodighed" (Mos. 24:15). Til sidst blev de pga. deres tro og tålmodighed befriet for deres lidelser. Efter at være blevet yderligere forædlet åndeligt og med øget tro „opsendte (de) taksigelse til Gud" (Mos. 24:16-22).

I de sidste dage af den nephitiske civilisation skrev profeten Mormon et brev til sin søn, Moroni, og beskrev ugudeligheden, grusomheden og lasterne, som forårsagede at uskyldige mennesker led. Derpå tilføjede han disse formanende og trøstende ord:

„Min søn, vær trofast i Kristus; og jeg ønsker, at det, som jeg har skrevet, ikke må bedrøve dig eller tynge dig . . . men må Kristus trøste dig, og må hans lidelse og død, . . . hans barmhjertighed . . . samt håbet om hans herlighed og om det evige liv, bestandig leve i din erindring.

Og må Gud Faderens nåde . . . og vor Herre Jesus Kristus . . . være og forblive hos dig til evig tid" (Moro. 9:25-26), hvilket også er min bøn for hver enkelt af os, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Følg profeten

Biskop Glenn L. Pace
Andenrådgiver i det Præsiderende Biskopråd

„En profet foretager ikke en opinionsundersøgelse for at se, hvad vej den offentlige menings vind blæser. Han åbenbarer Herrens vilje til os."

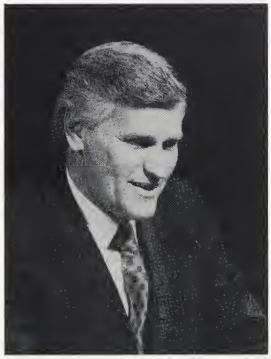

En dag, da en af mine sønner sagde farvel, da han skulle i skole, lagde jeg mærke til, at han havde glemt at binde sine snørebånd. Et kort sekund var jeg fristet til at gøre situationen til ugens største krise, men heldigvis lod jeg den passere. Nogle få dage senere deltog vi i en aktivitet på skolen, hvor jeg til min forbløffelse så, at ingen af drengenes snørebånd var bundet. Så forstod jeg, at min søn var offer for endnu et modelune. Jeg tror, at det var samme år, jeg fandt ud af, at det ikke længere var socialt acceptabelt, at gå i skole med støvler, handsker eller ørevarmere.

En gang imellem synes vi at være slaver af modeluner og tendenser i samfundet. Nogle er gode. Nogle er fjollede, men harmløse. Andre kan være skadelige for vor fysiske og åndelige sundhed.

Idet Herren ved, at den korteste afstand fra verden til det celestiale rige er en lige linie, har han genoprettet sit evangelium, som indeholder de sandheder og den vejledning, vi behøver for at gøre rejsen så behagelig som mulig. Vi kan undgå unødvendige omveje ved at læse skrifterne og lytte til Herrens nuværende profeter. Det skrantende samfunds pegende finger synes regelmæssigt rettet mod os, når Kirken holder fast ved traditionelle værdier, som tidligere uddelingers profeter har belært om og nuværende profeter har bekræftet. Man kan knap komme igennem en dag uden at høre en eller anden form for kritik af Kirken.

Jeg vil behandle tre grupper af kritikere. Taget nedefra m.h.t. bekymringer er de (1) ikke-medlemmer, (2) tidligere medlemmer og (3) nuværende medlemmer.

Drilleri og kritik fra ansvarlige ikke-medlemmer er harmløst. Rent faktisk hjælper det os til at holde os på mærkerne. Nu og da er vi nødt til at gå et skridt tilbage og se på os selv fra et ikke-medlems synspunkt. Er vi i virkeligheden ikke bare en lille smule mærkelige *i deres øjne*? Forestil jer, at I for første gang kommer ind i et mormonsamfund og hører om guldplader, en engel kaldet Moroni og dåb for de døde. Tænk for første gang at se ni børn og to plagede forældre i et vrag af en stationcar med en mærkat på kofangeren, der siger: „Familier er evige". Det undrende ikke-medlem ved ikke, om det er praleri eller en beklagelse. Og hvor går disse familier i kirke? I en stavsbygning (stake (stav) og steak (steg) udtales ens på engelsk o.a.). Vi er mærkelige for ikke-medlemmer – indtil de lærer os at kende.

I denne forbindelse er mit råd til medlemmerne at tage det afslappet, smil, vær hyggelig og ikke så nærtagne. Selv om evangeliet er helligt og alvorligt, så tager vi sommetider os selv lidt for alvorligt. Lidt humoristisk sans, især om os selv, er en egenskab, der er værd at udvikle.

Anden kritik, vi modtager fra ikke-medlemmer, gør lidt mere ondt. Kritik gør altid mest ondt, når vi fortjener den. Der er nogle få aktive medlemmer, som ikke lever op til det, de er blevet undervist i. De kan være nedladende, intolerante eller klikedannende. Sådanne egenskaber stri-

der imod selve ånden i det andet af de store bud: „Du skal elske din næste som dig selv" (Matt. 22:39). Man kan være ven med alle uden at deltage i alle deres aktiviteter. Hvor er man dog snæversynet, hvis man afgrænser sine venskaber efter trossamfund. Hvor man snyder sig selv, når venskab er afhængigt af en andens villighed til at lytte til den første lektie.

Vi vil fjerne den værste kritik fra ansvarlige ikke-medlemmer ved ganske enkelt at antage og efterleve det, som Kirken lærer.

Den anden kategori af kritikere er tidligere medlemmer, som er blevet skuffede over Kirken, men besat af at foretage ondskabsfulde og nederdrægtige angreb på den. Både de fleste medlemmer og ikke-medlemmer kan gennemskue disse angreb for det, de i virkeligheden er. Hvilken troværdighed kan gives til nogen, der håner det, en anden anser for helligt? Enhver, der må skride til sådanne angreb, afslører ubevidst sin sande karakter – eller mangel på samme. Som medlemmer af Kirken forfærdes vi ved sådanne angreb. Forhåbentlig gør det os mere opmærksomme og ekstra forsigtige med ikke at gøre grin med andre trossamfunds hellige lære.

Udover at angribe vores hellige læresætninger taler nogle tidligere medlemmer ondt om Brødrene. Joseph Smith fik sin andel af denne kritik fra afvigerne på hans tid. Herrens åbenbaring til ham er også gældende for os i dag:

„Forbandede er alle de, der opløfter deres hæl mod mine salvede, siger Herren, og som skriger, at de har syndet, når de ikke har syndet for mit åsyn, siger Herren, men har gjort det, som jeg har befalet dem, og som var ret for mine øjne.

Men de, som råber på overtrædelse, gør dette, fordi de selv er syndens tjenere og ulydighedens børn" (L&P 121:16-17).

Det virker som om historien bliver ved med at lære os: Man kan forlade Kirken, men man kan ikke lade den være. Den grundlæggende årsag til dette er ganske enkel. Når nogen først har fået et vidnesbyrd ved Ånden og modtaget det, forlader han neutralt område. Man mister kun sit vidnesbyrd ved at lytte til den ondes tilskyndelser, og Satans mål er ikke nået, når en person forlader Kirken, men først når han åbent gør oprør imod den.

Den sidste kategori af kritik jeg vil behandle kommer indefra selve Kirken. Denne kritik er mere dødbringende end den, der kommer fra ikke-medlemmer og tidligere medlemmer. Faren ligger ikke i, hvad der kan komme fra kritikeren, men i muligheden at vi måske selv bliver deltager i den.

En beskæftigelse, der tit leder et medlem til at kritisere, er at begynde på upassende forstandsdyrkelse. Mens det synes, at søgen efter og opdagelse af sandhed bør være et mål for alle sidste dages hellige, virker det, som om at nogle får mere ud af at prøve at finde nye emner, hvorom der hersker usikkerhed. Jeg har venner, der bogstaveligt talt har tilbragt hele deres liv med at granske samtlige ubesvarede spørgsmål, fremfor at acceptere Åndens vidnesbyrd og komme videre. Ved at gøre dette, berøver de sig selv en guldmine af skønne sandheder, som ikke kan fås alene ved hjælp af forstanden.

Ældste Faust beskriver denne type intellektuelle som „personer, der bliver ved med at løbe efter bussen, selv efter han har nået den." Vi opfordrer alle til at stige på bussen, før den er ude af syne, og man for evigt efterlades til at regne det ubegrænsede ud med en begrænset forstand. Med Elias' ord: „Hvor længe vil I blive ved at halte til begge sider? Er Herren Gud, så hold eder til ham" (1 Kong. 18:21).

Upassende forstandsdyrkelse får én til at bevidne, at han ved *evangeliet* er sandt, *men* tror at *Brødrene* mangler en lille smule føling. Mangler føling med hvad? Bland ikke en beslutning om ikke at deltage i en tendens sammen med en manglende kendskab til dens eksistens. Disse Brødre prøver alt og holder „fast ved det gode" (1 Tess. 5:21). For at nå dette er de i konstant forbindelse med ham, som skabte denne jord og kender verden fra begyndelsen til enden.

Der er nogle af vore medlemmer, der praktiserer selektiv lydighed. En profet er ikke én, som fremviser et stort koldt bord med sandheder, hvorfra vi frit kan vælge. Men nogle medlemmer bliver kritiske og foreslår, at profeten burde ændre menuen. En profet foretager ikke en opinionsundersøgelse for at se, hvad vej den offentlige menings vind blæser. Han åbenbarer Herrens vilje til os. Verden er fyldt med kirker i tilbagegang, som har givet efter for den offentlige mening og er blevet bedre til at kilde deres medlemmers ører end til at adlyde Guds love.

I 1831 ønskede nogle nyomvendte at bringe nogle af deres tidligere trossætninger med sig ind i Kirken. Vores problem i dag er medlemmer, der synes meget sårbare over for samfundets tendenser (og pegende fingre, der følger dem) og ønsker, at Kirken ændrer sin stilling for at tilpasse sig dem. Det doktrinære græs på naboens plæne ser for dem meget grønnere ud.

Herrens råd i 1831 er relevant i dag: „Se, jeg siger jer, at de ønsker at kende en del af sandheden, men ikke alt, thi de lever ikke ret for mig og må omvende sig" (L&P 49:2).

Vi er nødt til at acceptere den fulde sandhed – altsammen – „ifør jer Guds fulde rustning" (Ef. 6:11) og komme i gang med at opbygge riget. Vi kan alle spørge os selv: „Bidrager jeg positivt til opbygningen af riget i vor tid i denne tidernes fyldes uddeling?"

Der var engang, hvor jeg fantaserede om, hvor tapper jeg ville have været, hvis jeg var blevet født på et andet tidspunkt. Hvis jeg var blevet født af Adam, ville jeg have reddet Kain. Hvis jeg var blevet født af Noa, måtte arken have været større for at kunne rumme alle mine omvendte. Hvis jeg havde været sammen med Moses, kunne vi have skåret de 40 år i ørkenen ned til 20. Hvis jeg havde været sammen med Joseph Smith, ville vi stadig leve den forenede orden i Jackson County. Jeg havde nogle vidunderlige fantasier. En gang, mens jeg var ved at vinde endnu et opdigtet slag, blev dette spørgsmål placeret i mit sind: „Du siger, at du ville dø for profeten Joseph Smith. Hvad gør du for præsident Spencer W. Kimball?" Jeg blev knust af svaret på det spørgsmål og bestemte mig til, at nu skulle det være anderledes.

Hvorfor finder vi sommetider, at det er lettere at acceptere og følge tidligere profeter? Det er delvist, fordi historien har vist, at deres råd var rigtige. Fremtidige generationer vil finde ud af, at det samme gælder profeter i vor tid. Enhver bør spørge sig selv: „Hvad gør jeg for præsident Ezra Taft Benson?"

Som et præsiderende biskopråd arbejder vi tæt sammen med vor nuværende profeter, seere og åbenbarere. På baggrund af fysisk observering såvel som en åndelig bekræftelse, bevidner jeg, at disse mænd ikke har andre ønsker eller mål end at hjælpe Herren i hans formål „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Jeg kan også som øjenvidne fortælle, at de er meget intelligente personer. De forstår de nuværende problemer, som Kirkens medlemmer over hele jorden står overfor og er ikke naive over for samfundets spørgsmål og tendenser.

Jeg vidner for jer, at Ezra Taft Benson er en Guds profet og omgivet af andre særlige vidner for Frelseren. Jesus Kristus står som leder af denne kirke, og han har personligt kaldet disse tjenere, der præsiderer over os.

I Herrens visdom har han ikke ladet nogen af os være afhængige af en andens vidnesbyrd. Må Herren velsigne os alle til at få og bevare vores personlige vidnesbyrd, og derefter følge Brødrene. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Andre stemmer

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

„I erhvervelsen af hellig kundskab er lærdom og fornuft ikke alternativer til åbenbaring. De er midler, og målet er åbenbaring fra Gud."

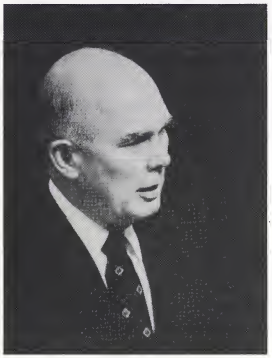

Sidste sommer så jeg ved en pioner-parade i Wyoming et føl komme væk fra sin mor. Det bortkomne føl vrinskede og travede omkring, mens det lyttede til koret af stemmer og søgte stemmen, der ville lede det tilbage til den, følget elskede.

På andre tidspunkter har jeg set bortkomne lam i en fårehjord. Et stort kor af stemmer løfter sig fra hjorden, men hvert lam lytter efter den ene stemme, der kan lede det. Frelseren benyttede dette tidløse eksempel i billedet med den gode hyrde. „Fårene hører hans røst; . . . og fårene følger ham, fordi de kender hans røst. En fremmed derimod vil de ikke følge, . . . fordi de ikke kender de fremmedes røst" (Joh. 10:3-5).

Fra det kor vi hører her i livet, må vi genkende røsten af den gode hyrde, som kalder på os til at følge ham mod vort himmelske hjem.

Som Paulus sagde til korinterne: „Der er . . . mange slags sprog, og der er intet af dem, der ikke har sine bestemte lyde" (1 Kor. 14:10).

Nogle stemmer taler om verdslige ting og sørger for de nyttige oplysninger, vi behøver for at klare os i livet. De stemmer vil jeg ikke tale mere om. Mine bemærkninger vil være om de stemmer, der taler om Gud, hans befalinger og om hans kirkes lærdomme, ordinanser og praksis. Nogle af de mennesker, der taler om disse emner, er blevet kaldet og givet guddommelig myndighed til at gøre dette. Andre, som jeg vælger at kalde alternative stemmer, taler om disse emner uden kaldelse eller myndighed.

I de fem år, der er gået, siden jeg blev kaldet som generalautoritet, har jeg set mange tilfælde, hvor kirkeledere og medlemmer er blevet foruroliget af noget, disse alternative stemmer har sagt. Jeg er overbevist om, at nogle medlemmer er forvirrede med hensyn til Kirkens forhold til de alternative stemmer. Som følge heraf kan medlemmer blive vildledt i deres personlige valg, og Herrens værk kan lide derunder.

Nogle alternative stemmer tilhører velmenende mænd og kvinder, som blot forsøger at tjene deres brødre og søstre og fremme Zions sag. Deres indsats hører ind under Herrens belæring om, at hans tjenere ikke behøver befaling i alle ting, men bør „virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed" (L&P 58:27).

Andre alternative stemmer forfølger egoistiske interesser, som fx ejendom, stolthed, berømmelse eller magt. Andre stemmer er brægen fra fortabte sjæle, som ikke kan høre Hyrdens stemme og traver rundt og forsøger at finde vej uden hans vejledning. Nogle af disse stemmer råber vejledning til andre – de fortabte leder de fortabte.

Nogle alternative stemmer tilhører dem, hvis bedyrede eller hemmelige mål det er at bedrage og fortære flokken. Den gode Hyrde advarede: „Vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men i deres indre er glubske ulve" (Matt. 7:15; se også 3 Ne. 14:15). I både Bibelen og i Mormons Bog befalede Frelse-

ren sine hyrder at våge over og beskytte flokken mod sådanne ulve. (Se Ap.G. 20:28-29; Al. 5:59).

Der har altid været alternative stemmer, hvis mål eller resultat er at bedrage. Deres eksistens er en del af planen. Profeten Lehi belærte, at „det er nødvendigt, at der er en modsætning i *alle* ting" (2 Ne. 2:11; fremhævelse tilføjet). Og der har altid været alternative stemmer, hvis mål eller resultat er uselvisk og sundt.

I de fleste tilfælde høres alternative stemmer i de samme medier, som Kirken bruger til at opfylde sin mission. Kirken har blade og andre officielle udgivelser, avistillæg, breve fra Kirkens ledere, generalkonferencer og almindelige møder og konferencer i lokale enheder. På tilsvarende vis høres der alternative stemmer i blade, tidsskrifter og aviser og ved foredrag, symposier og konferencer.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige forsøger ikke at isolere sine medlemmer fra de alternative stemmer. Dens indstilling, således som profeten Joseph Smith sagde, er at undervise i korrekte principper, og derefter overlade sine medlemmer til at lede sig selv ved personlige valg.

Selvfølgelig har Kirken et ansvar for at påpege, hvad der er Kirkens stemme, og hvad der ikke er. Det er især nødvendigt, når visse alternative stemmer bevidst eller utilsigtet videregiver et budskab på en måde, der angiver Kirkens støtte eller indvilgen.

Af samme grund godkender Kirken de publikationer, der udgives eller bruges i Kirkens officielle aktiviteter generelt eller lokalt.

Vi har fx procedurer, der sikrer at indholdet i de materialer, der udgives i Kirkens navn eller benyttes til instruktion i dens klasser, er godkendt. Disse procedurer kan være noget langsomme og besværlige, men de er til stor nytte. De sørger for en åndelig kvalitetskontrol, der give medlemmerne mulighed for at stole på sandheden i det, der siges. Medlemmer, som lytter til Kirkens stemme, behøver ikke være på vagt over for at blive vildledt. De har ingen sådan forsikring ved det, de hører fra de alternative stemmer.

Lokale kirkeledere har også ansvar for at gennemgå indholdet af det, der belæres om i klasser eller som præsenteres ved møderne, såvel som de åndelige kvalifikationer hos dem, de bruger som lærere eller talere. Lederne må gøre alt, hvad de kan, for at undgå udtalt eller underforstået godkendelse fra Kirkens side af lærdomme, der ikke er ortodokse, eller af lærere, der vil bruge deres stilling i Kirken til at fremme noget, der ikke er sandheder fra evangeliet.

Kirkeledere indbydes sommetider til at fremlægge Kirkens stilling ved en debatter eller symposier om Kirkens lærdomme, ordinanser eller praksis. Denne form for præsentation giver et publikum fordelen ved eventuelle belysende resultater af sammenstødet mellem modsatte synspunkter. Repræsentanter for en virksomhed, et politisk parti eller en græsrodsbevægelse kan byde en sådan invitation velkommen.

Men Kirken har fået pålæg om at undgå ordstrid. Desuden kunne det, hvis en repræsentant for Kirken deltog i et sådant arrangement, have den uønskede effekt, at opmuntre Kirkens medlemmer til at se til de alternative stemmers tilhængere for at bringe dem oplysninger om Kirkens stilling.

Medlemmer af Kirken kan frit deltage eller lytte til enhver alternativ stemme, de vælger, men Kirkens ledere bør undgå officiel indblanding, direkte eller indirekte.

Der er ulemper ved officiel ikke-deltagelse i begivenheder, hvor Kirkens lærdomme, ordinanser eller praksis drøftes. I nogle tilfælde vil den samlede fremstilling være afgjort uprægis eller urimelig, fordi Kirkens stilling og dens lederes viden ikke præsenteres. I andre tilfælde vil en frivillig træde frem for at præsentere, hvad han eller hun mener er Kirkens stilling. Nogle gange er disse frivillige velinformerede og dygtige, og de bidrager til en afbalanceret fremstilling. Andre gange er de ikke, og deres bidrag gør det kun værre. Når sandheden angribes af løgn, er den bedre tjent med tavshed end med dårlige argumenter.

Generelt, så taler disse frivillige ikke på Kirkens vegne. Så længe Kirkens ledere mener, at de ikke bør deltage i en begivenhed, hvor Kirken eller dens lære drøftes, vil den samlede fremstilling være ufuldstændig og subjektiv. I sådanne tilfælde bør man ikke tænke, at Kirkens tavshed er en indrømmelse af de forhold, der fremsættes i det forum.

Medlemmer af Kirken kan også som enkeltpersoner konfronteres med vanskelige spørgsmål, når de opfordres til at deltage. Spørgsmålene er mere komplicerede, når opfordringen ikke vedrører en publikation eller et foredrag om et enkelt emne, men en gruppe artikler, en serie af publikationer eller en konference eller symposium om en lang række emner. En artikel eller et emne i en publikation eller en session ved en konference kan være opbyggende eller opløftende, noget en trofast sidste dages hellig ville ønske at støtte eller nyde. Men en anden artikel eller en anden session kan være nedbrydende, noget en trofast sidste dages hellig ikke ville ønske at støtte eller fremme.

Nogle af livets mest komplicerede afgørelser indeholder en blanding af godt og ondt. I hvilken udstrækning kan man søge at gavne noget godt, som man ønsker, når dette kun kan gøres ved samtidigt at fremme noget dårligt, som man er imod? Det er en personlig afgørelse, men man er nødt til at træffe den med et grundigt overblik over alle omstændighederne og med en bøn om himmelsk vejledning.

Der er bestemt grænser, hvor enhver trofast sidste dages hellig vil trække stregen. Fx kan en person, der har indgået pagter i det hellige tempel, efter min mening ikke tilbyde sin indflydelse til at støtte eller fremme kilder, der udgiver eller drøfter tempelceremonier, selv om andre dele af publikationen eller programmet ikke er anstødelige. Jeg ville ikke ønske, at min støtte eller mit navn bruges til at fremme en offentlig diskussion af noget, jeg har indgået pagt om at holde helligt.

Når sidste dages hellige overvejer deres personlige forbindelse med forskellige alternative stemmer, vil de få hjælp ved at overveje de måder, hvorpå vi erhverver kundskab, især kundskab om hellige sager.

I nutidsåbenbaring har Herren fortalt os, at søge „lærdom ved læsning og ved tro" (L&P 109:7).

Vi søger lærdom ved at studere den samlede visdom i forskellige fag og ved at bruge evnerne til at ræsonnere, de evner som vor Skaber har placeret i os.

Vi bør også søge lærdom ved tro på Gud, som giver åbenbaringer. Jeg tror, at mange af de store opdagelser og præstationer inden for videnskab og kunst er et resultat af åbenbaring givet af Gud. Søgende, som har betalt prisen med sved, har fået forstanden udvidet gennem inspiration.

Erhvervelsen af viden ved åbenbaring er en ekstra gevinst for søgende inden for videnskab og kunst, men det er den grundlæggende metode for dem, der søger at kende Gud og hans evangeliums lærdomme. I dette område af viden er lærdom og fornuft utilstrækkeligt.

En, der søger sandhed om Gud, er afhængig af åbenbaring. Jeg tror, at det var, hvad profeten i Mormons Bog mente, da han sagde: „Det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd" (2 Ne. 9:29). Det er bestemt, hvad Frelseren belærte om, da han sagde: „Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene" (Matt. 16:17).

Vejen til åbenbaring er retfærdighed. Idet Mesterens fjender undrende sig over hans lære, spurgte de:

„'Hvordan har han fået den skriftkundskab, da han ikke er lærd?'

Så svarede Jesus dem og sagde: ‚Min lære er ikke min egen; men hans, som sendte mig.

Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget' " (Joh. 7:15-17).

Om dem, der flittigt søger, belærer Mormons Bog, at „Guds hemmeligheder skal åbenbares for dem ved den Helligånds kraft" (1 Ne. 10:19; se også 1 Kor. 2:4-16; Al. 18:35; L&P 121:26). Profeten Jakob fastslog det umulige i, at uinspirerede mennesker kunne forstå Gud: „Intet menneske kender hans veje, medmindre de bliver åbenbaret for ham; derfor, brødre, foragt ikke Guds åbenbaringer" (Jakobs Bog 4:8).

Herrens foreskrevne metode til erhvervelse af hellig kundskab er meget forskellig fra de metoder, der benyttes af dem, der erhverver sig lærdom udelukkende ved studier. Fx er en almindelig teknik til erhvervelse af viden debat eller diskussion mellem to modstandere, en metode, som jeg personligt har megen erfaring med. Men Herren har instrueret os i fordums og nutidig hellig skrift, at vi ikke bør strides om hans læresætninger. (Se 3 Ne. 11:28-30; L&P 10:63). De, der underviser i evangeliet, er blevet instrueret om ikke at forkynde med „vrede eller med strid" (L&P 60:14; se også 2 Tim. 2:23-25), men „i mildhed og sagtmodighed" (L&P 38:41) og ikke „gengælde spot med spot" (L&P 19:30). Tilsvarende teknikker, udviklet til debatter mellem modstandere eller til at finde frem til forskelle og udarbejde kompromiser, er ikke effektive til at erhverve kundskab om evangeliet. Evangeliske sandheder og vidnesbyrd modtages fra Helligånden gennem ærbødigt personligt studium og stille overvejelse.

I skriften har Herren præciseret, hvordan vi lærer ved tro. Vi må være ydmyge, opelske tro, omvende os fra vore synder, tjene vore medmennesker og holde Guds bud. (Se Eth. 12:27; L&P 1:28; 12:8; 50:28; 63:23; 136:32-33). Som Mormons Bog siger:

„Ja, den, som omvender sig og øver sig i tro og gør gode gerninger og beder uden ophør, ham bliver det forundt at kende Guds hemmeligheder" (Al. 26:22).

Jeg har set nogle personer forsøge at forstå eller påtage sig at kritisere evangeliet eller Kirken alene ved forstanden, uden at benytte eller anerkende åbenbaring. Når fornuft antages, som den eneste – eller endda som den vigtigste – metode til at bedømme evangeliet, så er resultatet givet på forhånd. Man kan ikke finde Gud eller forstå hans lære og ordinanser ved at udelukke de midler, som han har foreskrevet til modtagelse af sandheden om hans evangelium. Det er derfor evangeliske sandheder er blevet fordærvet og evangeliske ordinanser er gået tabt, når de overladtes til fortolkning og anvendelse af lærde, som mangler myndigheden og som afviser Guds åbenbaringer.

Det er, hvad Frelseren fortalte sine professionelle kritikere, således som det er nedskrevet i det 11. kapitel i Lukas-evangeliet. Han blev konfronteret af en gruppe, som hyklerisk havde bygget monumenter for de profeter, som deres forgængere havde myrdet, mens de selv afviste de levende profeter, som Gud sendte dem (se Luk. 11:47-49). I det, jeg forstår som en fordømmelse af deres afvisning af åbenbaring, erklærede Frelseren fordømmelse over disse verdslige professionelle: „Thi I har taget kundskabens nøgle; selv er I ikke gået ind, og dem, som ville gå ind, har I hindret deri" (Luk. 11:52).

De første ledere af den gengivne kirke måtte lære samme lektie. I flere åbenbaringer irettesatte Herren Joseph Smith, David Whitmer og andre for ikke at koncentrere sig om Guds værk, for at give efter for „menneskers overtalelser" (L&P 5:21; 3:6) og for at blive overtalt „af dem, som jeg ingen bud har givet" (L&P 30:2).

Det rette forhold mellem studium og tro ved modtagelse af hellig kundskab illustreres ved Oliver Cowderys forsøg på at oversætte gamle optegnelser. Det mislykkedes for ham, fordi han „gjorde (sig) ingen anstrengelse", men kun spurgte Gud (L&P 9:7). Herren fortalte ham, at han burde have udtænkt „det i (sit) eget sind", og derefter spurgt, om det var rigtigt (L&P 9:8). Først da ville Herren afsløre, om oversættelsen var korrekt eller ej. Og kun ved at modtage denne åbenbaring, kunne teksten nedskrives, fordi „du ikke (kan) skrive det, der er helligt, uden det bliver givet dig af mig" (L&P 9:9). I erhvervelsen af hellig kundskab er lærdom og fornuft ikke alternativer til åbenbaring. De er midler, og målet er åbenbaring fra Gud.

Gud har lovet, at hvis vi spørger ham, vil vi „modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så (vi) må lære at kende hemmeligheder og fredelige ting – det, som bringer glæde og evigt liv" (L&P 42:61).

I vor tid oplever vi en eksplosion af viden om verden og dens folk. Men verdens folk oplever ikke en lignende vækst i kundskab om Gud og hans plan for sine børn. Hvad verden behøver om det emne er ikke mere lærdom og teknologi, men mere retfærdighed og åbenbaring.

Jeg længes efter den dag, som Esajas profeterede om, hvor „landet er fuldt af Herrens kundskab" (Es. 11:9; 2 Ne. 21:9). I en inspireret udtalelse beskrev profeten Joseph Smith hvorledes Herren „udgyde(r) kundskab fra himlen over de sidste dages helliges hoveder" (L&P 121:33). Det vil ikke ske for dem, hvis „hjerter er de verdslige ting hengivne, og . . . tragter efter menneskelig ære" (vers 35). De, der ikke lære og bruger „retfærdighedens grundsætninger" (vers 36) vil blive overladt til sig selv til at slå ud efter dem med myndighed, „forfølge de hellige og stride mod Gud" (vers 38). Som en modsætning giver Herren dette store løfte til de trofaste:

„Præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed" (L&P 121:45-46).

Jeg bærer vidnesbyrd om disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. □

Helligåndens gave – et sikkert kompas

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

„Helligånden er den største garant for indre fred i vor usikre verden . . . Den vil berolige nerver; den vil skænke fred til vor sjæl."

Jeg fryder mig ved den historiske begivenhed ved denne konferencesession, og jeg byder af hele mit hjerte de nye halvfjerdsere velkommen til generalautoriteternes broderskab.

Som præsident Hunter bemærkede i morges, er det forår på den nordlige halvkugle. Hele naturen spirer. Græsset vokser. Bladene springer ud. Frugttræerne er saftspændte. Lammene fødes. Blomsterne kommer frem. Vi har fejret påsken, og vi har sammen med hele kristenheden glædet os ved Frelserens opstandelse fra dødens grav.

Det var en virkelig gribende begivenhed for mange århundreder siden, da Frelseren for sidste gang ledte sine elskede disciple ind i den dejlige Getsemane Have. Jesus var klar over den store prøvelse, der lå forude. Idet han forudså sin pine, sagde han: „Min sjæl er dybt bedrøvet til døden; bliv her og våg" (Mark. 14:34). Han var rede til den ubeskrivelige smerte. Han sagde: „Ånden er villig, men kødet er skrøbeligt" (Mark. 14:38).

De elleve apostle anede uden tvivl – men kunne ikke forstå – at en ærefrygtindgydende begivenhed ville finde sted. Jesus havde talt om at forlade dem. De vidste, at Mesteren, som de elskede og havde tillid til, skulle et eller andet sted hen, men hvor vidste de ikke. De havde hørt ham sige: „Jeg vil ikke efterlade jer faderløse . . . Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer" (Joh. 14:18, 26).

Det er om denne Talsmand, at jeg gerne vil tale i dag. Jeg gør det, fordi jeg er overbevist om, at der er større behov for guddommeligt overblik i vort liv i dag end nogensinde før. Jeg ønsker at vidne om, at vi ved Helligåndens kraft og gave kan vide, hvad vi skal gøre, og hvad vi ikke skal gøre for at bringe vort liv lykke og fred.

Ældste LeGrand Richards har udtalt: „Vi må . . . forstå, at Helligånden er det redskab, gennem hvilket Gud og hans Søn, Jesus Kristus, meddeler sig til mennesker på jorden" (*Et stort og forunderligt værk*, s. 116). Alle mennesker oplyses af Guds Ånd, eller Kristi lys – sommetider kaldet samvittigheden. Job sagde: „Dog, Ånden, den er i mennesket, og den Almægtiges Ånde giver dem indsigt" (Job 32:8). Det er Guds Ånd, der udståler fra Guddommen. Guds kraft er midlet, hvorved, som præsident Joseph F. Smith sagde, „ethvert menneske (bliver) oplyst, den ugudelige såvel som den gode, den intelligente og den uvidende, den høje og den lave, enhver i overensstemmelse med sin evne til at modtage lyset" (*Evangeliske lærdomme*, s. 52).

Men i modsætning til Guds Ånd kommer Helligåndens gave ikke til alle mænd og kvinder. Helligåndens betjening er imidlertid begrænset, hvis Helligåndens gave ikke modtages. Profeten Joseph Smith har sagt, at „der er en forskel mellem Helligånden og Helligåndens gave" („Profeten Joseph Smiths lærdomme", s. 238). Mange mennesker uden for Kirken har modtaget åbenbaring fra Helligånden, der har overbevist dem om evangeliets sandhed. Kornelius, såvel som mange tilstedeværende på pinsedagen, modtog Helligånden før dåben. (Se Ap.G. 2:1-12; 10:30-44). Det er gennem denne kraft, at sandhedssøgende erhverver et vidnesbyrd om Mormons Bog og evangeliets principper.

Helligåndens gave kommer, efter at man omvender sig og bliver værdig. Den modtages efter dåben ved håndspålæggelse af dem, som har myndighed. På pinsedagen instruerede Peter dem, der tidligere var blevet rørt åndeligt af Helligåndden: „Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave" (Ap.G. 2:38). De, der har Helligåndens gave, kan opnå et større lys og vidnesbyrd. Helligånden bærer vidnesbyrd om sandheden og gør så stort et indtryk på sjælen om virkeligheden af Gud Faderen og Sønnen Jesus Kristus, at ingen jordisk magt eller myndighed kan borttage denne viden. (Se 2 Ne. 31:18).

Mormons Bog, Bibelen og andre skrifter giver sammen med de nutidige profeters vejledning den virkelige standard for opførsel. Herudover er Helligåndens gave, som et moralsk kompas, til rådighed som en sikker guide, ligesom samvittighedens stemme. Dette vejledende kompas er personligt for hver enkelt. Det er ufejlbarligt. Det tager aldrig fejl. Men vi må lytte til det, for at styre fri af de rev, som vil få vort liv til at synke ned i ulykkelighed og tvivl på os selv.

Vi behøver et sikkert kompas, fordi mange af de standarder, værdier, løfter og forpligtelser, som har hjulpet os med at bevare vores åndelighed, vores ære, vores integritet, vores selvrespekt og vores sømmelighed, lidt efter lidt er blevet angrebet og kastet bort. Jeg taler blandt andre værdier om kyskhedsstandarder, respekt for forældre, troskab i ægteskabet, lydighed over for Guds love – som overholdelse af sabbatten – som er blevet svækket, hvis ikke ødelagt. Samfundet er blevet vildledt.

Thomas R. Rowan sagde i en kommentar om fjernsynets lavere standard: „Forfatteren og kommentatoren Malcolm Muggeridge fortalte engang en historie om nogle frøer, der uden at gøre modstand blev slået ihjel ved at blive kogt levende i en kedel vand. Hvorfor gjorde de ikke modstand? Fordi vandet var lunkent, da de blev smidt i gryden. Derefter blev temperaturen hævet meget langsomt, og vandet blev varmt, så en lille smule var-

mere, lidt varmere igen osv. Forandringen var så gradvis, næsten umærkelig, at frøerne tilpassede sig deres nye omgivelser – indtil det var for sent. Pointen, som mr. Muggeridge kom med, handlede ikke om frøer, men om os, og hvordan vi har en tendens til at acceptere det ugudelige, så længe det ikke er et voldsomt chok. Vi er tilbøjelige til at acceptere noget, der er moralsk forkert, hvis det kun er en smule mere forkert end noget, vi allerede accepterer" (*National Press Club Forum*).

Denne gradvise proces blev forudsagt af fordums profeter. Nephi fortæller os, at menneskebørnenes hjerter vil blive ophidset „til vrede mod det, der er godt.

Og andre vil han berolige og neddysse i vellysstig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede" (2 Ne. 28:20-21).

Jeg har altid været fascineret af, at mennesker omhyggeligt ledes ned til helvede.

Alexander Pope udtrykte en lignende tanke om godkendelse af ugudelighed:

En last er et uhyre af frygteligt ydre,
Den skal hades, men dog kendes;
Ses den for ofte, bliver dens ansigt fortroligt,
Først holder vi det ud,
får så medlidenhed og favner den dernæst.
(„*Essay on Man*", 2. epistel, linie 217).

Helligåndens gave vil tilskynde os til at modstå fristelse ved at minde os om evangeliets love i selve fristelsens stund. B. H. Roberts har sagt: „Ved at have Helligånden som sin påminder i fristelsens stund, . . . (kan) denne evangeliets lov . . . efterleves" (*The Gospel: An Exposition of Its First Principles and Man's Relationship to Deity*, 10. udg., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1965, s. 191-192).

Jeg vil gerne gøre de unge opmærksomme på denne særlige og gennemtrængende Helligåndens gave, som er tilgængelig for alle. Talsmanden er en person, der består af Ånd, og er et medlem af Guddommen. Lære & Pagter forklarer, hvorfor Helligånden er en person, der består af Ånd: „Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd. Om dette ikke var tilfældet, kunne den Helligånd ikke bo i os" (L&P 130:22).

Helligåndens gave giver en person, som er værdig til det og ønsker det, ret til „at modtage Helligåndens kraft og sandhedens lys" (*Evangeliske lærdomme*, s. 51).

Helligåndens trøstende ånd kan dvæle i os 24 timer i døgnet, når vi arbejder, når vi morer os, når vi hviler. Dens styrkende påvirkning kan forblive hos os år ud og år ind. Dens støttende påvirkning kan være hos os i glæde og i sorg, når vi jubler, såvel som når vi sørger.

Jeg tror, at Helligånden er den største garant for indre fred i vor usikre verden. Den kan udvide vores forstand mere og give os en bedre følelse af velbehag end noget andet kemisk eller andet jordisk stof. Den vil berolige nerver; den vil skænke fred til vore sjæle. Denne Talsmand kan hjælpe os, når vi søger at forbedre os. Den kan virke som en kilde til åbenbaring, der advarer os om truende farer, og hjælper os også med at undgå fejltrin. Den kan forbedre vores naturlige sanser, så vi kan se tydeligere, høre mere intenst og huske det, vi bør huske. Det er en måde at maksimere vores lykke på.

Ånden – Helligånden – vil hjælpe os med at overvinde vores utilstrækkeligheder. Den kan fx lære os at tilgive. Der kommer et tidspunkt, hvor man skal videre, søge højere mål frem for at fortæres af mindet om en krænkelse eller uretfærdighed. Det er begrænsende for Ånden hele

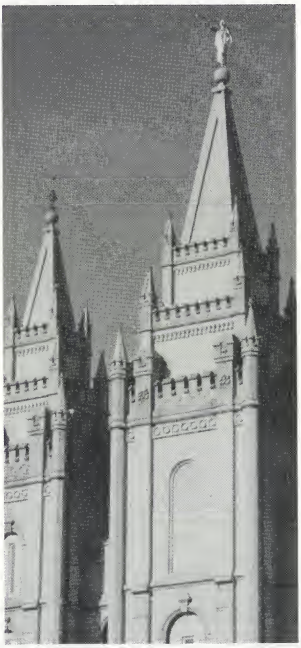

tiden at dvæle ved gamle skader. Det fremmer ikke fred.

Helligånden vil også hjælpe os med at løse kriser med troen. Helligånden kan være et bekræftende vidne, der vidner om himmelske sager. Gennem den Ånd kommer en stærk kundskab i éns sind, og man kan mærke, at al tvivl eller spørgsmål forsvinder.

Apostlen Paulus sagde: „Thi Guds rige består ikke i, hvad man spiser og drikker, men i retfærdighed og fred og glæde i Helligånden" (Rom. 14:17). Et andet sted tilføjede han, at sande hellige „er et tempel for Helligånden" (1 Kor. 6:19).

Jeg vil gerne sige lidt om forjættelsens Helligånd, som er Helligåndens beseglende og bekræftende magt. At få en pagt eller ordinanse beseglet ved forjættelsens Helligånd er en pagt, hvorigennem de tilhørende velsignelser vil blive opnået, forudsat at de, der søger velsignelsen, er sanddru og trofaste. (Se L&P 76:50-54).

Når fx ægteskabspagten for tid og evighed, evangeliets kronende ordinanse, besegles af forjættelsens Helligånd, kan den bogstaveligt talt åbne Himlens sluser med store velsignelser, som tilflyder et gift par, der søger disse velsignelser. Sådanne ægteskaber bliver rige, sunde og hellige. Selv om hver part i et ægteskab kan bevare sin personlige identitet, kan de alligevel sammen i deres pagter være som to slyngplanter, der uadskilleligt er filtret ind i hinanden. De tænker hver på hinanden, før de tænker på sig selv.

En af de store velsignelser, der kan opnås gennem forjættelsens Helligånd, er, at alle vores pagter, løfter, eder og handlinger, som vi modtager gennem evangeliets ordinanser og velsignelser, ikke kun bekræftes, men også kan besegles af forjættelsens Helligånd.

Denne besegling kan imidlertid brydes ved uretfærdighed. Det er også vigtigt at huske, at hvis en person forsøger at modtage den beseglende velsignelse ved bedrag, „så bliver velsignelsen ikke beseglet, uden hensyn til beseglerens retskaffenhed og myndighed" („Lærdomme om frelse", bind 2, s. 87).

At få en pagt eller ordinanse beseglet af forjættelsens Helligånd vil sige, at pagten er bindende på Jorden og i Himlen.

Det er altid opmuntrende at høre om bønner, der besvares, og mirakler, der sker for dem, der behøver dem. Men hvad med de ædle og trofaste sjæle, som ikke modtager mirakler, hvis bønner ikke besvares, således som de ønsker? Hvad er deres trøst? Hvorfra vil deres trøst komme? Verdens Frelser sagde: „Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer

. . . Men Talsmanden, Helligånden, . . . (vil) Faderen sende i mit navn" (Joh. 14:18, 26).

Med enkle ord er Helligåndens gave en forstærkende åndelig kraft, som giver dem, der er berettiget til at modtage den, mulighed for at modtage større kundskab og glæde gennem Guddommens påvirkning.

I Brigham Youngs storslåede oplevelse i februar 1847, hvor profeten Joseph viste sig for ham i en drøm eller et syn, bønfaldt Brigham om at blive forenet med profeten. Brigham Young spurgte profeten, om han havde et budskab til Brødrene. Profeten sagde:

„Fortæl folket, at de skal være ydmyge og trofaste, samt sørge for at bevare Herrens ånd, og den vil lede dem til det rette. Vær forsigtige og vend jer ikke fra den stille, sagte røst; den vil lære dem, hvad de skal gøre, og hvor de skal hen; det vil give rigets frugter. Forman Brødrene til at holde deres hjerter åbne for at blive overbevist, så når Helligånden kommer til dem, at deres hjerter vil være rede til at modtage den."

Profeten vejledte endvidere Brigham Young således: „De kan kende Herrens Ånd fra alle andre ånder; den vil bringe fred og glæde i deres sjæl; den vil fjerne nag, had, strid og alt ondt fra deres hjerter; og deres eneste ønske vil være at gøre godt, frembringe retfærdighed og opbygge Guds rige" (*Manuscript History of Brigham Young: 1846-47*, Historical Dept., The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, s. 528-531).

Hvis vi i dette liv ikke kan leve i Frelserens nærhed, som Simon Peter, Jakob, Johannes, Maria, Marta og de andre gjorde, så kan Helligåndens gave være vores Talsmand og sikre kompas.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at efterhånden som vi modnes åndeligt under Helligåndens vejledning, vil vi få en voksende følelse af at være værdifuld, af at høre til og af at være noget. Jeg vidner endvidere om, at jeg mere end noget andet ønsker, at enhver har glæden af Helligåndens ledsagelse end nogen anden tilknytning, fordi de af Ånden vil blive ledt til lys, sandhed og ren intelligens, som kan føre dem tilbage til Guds nærhed.

Jeg beder om, at Herrens løfte vil blive opfyldt for os alle, at „den Helligånd skal være (vor) stadige ledsager, og (vort) scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og (vort) herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde (os) fra evighed til evighed" (L&P 121:46). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets møde,
1. april 1989

Overdragelse af spejderbelønning til præsident Benson

Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i det Første Præsidentskab: Brødre vi er i aften beæret ved her på forhøjningen at have Edward C. Joullian III, international leder for de amerikanske drengespejdere og forhenværende præsident for de amerikanske drengespejdere, samt Eugene F. „Bud" Reid, formand for den internationale komité for de amerikanske drengespejdere og medlem af spejdernes Verdenkomité. Både Edward C. Joullian og Eugene F. Reid er medlemmer af hovedbestyrelsen for de amerikanske drengespejdere.

Ligeledes til stede er Julian L. Dyke, national leder for offentlige anliggender, som repræsentant for Ben H. Love, øverste leder for de amerikanske drengespejdere, som for øjeblikket har en opgave oversøisk.

De har fløjet langt for at være her, og vi byder dem velkomne. Jeg vil gerne indbyde disse tre mænd til at komme op på forhøjningen.

Det er mit privilegium at bede Eugene Reid om at præsentere noget yderst vigtigt for præsident Ezra Taft Benson.

Eugene Reid: Tak, hr. Monson. Der er mere end 16 millioner spejdere i over 150 lande og territorier rundt omkring i verden. I de 80 år, der er gået siden spejderbevægelsen blev grundlagt, har mere end 250 millioner spejdere nydt godt af dens programmer, som er beregnet på at hjælpe med at uddanne unge mennesker til at udfylde en konstruktiv plads i deres samfund.

Det amerikanske drengespejderkorps er den største spejderorganisation inden for spejderbevægelsen i verden, med næsten 4 millioner medlemmer. Bronzeulven er en belønning, der blev indstiftet af grundlæggeren af spejderbevægelsen, Robert Baden Powell, og det er den eneste internationale belønning, der uddeles af spejdernes Verdenskomité. Belønningen gives for en persons enestående tjeneste inden for spejderbevægelsen i personens eget land samt internationalt.

Jeg vil bede præsident Ezra Taft Benson om at stå frem. Jeg vil gerne læse en hædrende omtale i forbindelse med Bronzeulven:

„Præsident Ezra Taft Benson, præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, medlem af den rådgivende komité for de amerikanske drengespejdere.

Præsident Ezra Taft Benson tilsluttede sig spejderne som assisterende spejderleder, og tjente dernæst som spejderleder, før han blev forfremmet i de forskellige grader som voksen leder i flere regionale og nationale komiteer og bestyrelser.

Han har tjent med udmærkelse i den nationale hovedkomité, den nationale hovedbestyrelse samt i det nationale råd i den internationale komité for de amerikanske drengespejdere.

Som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har Ezra Taft Benson udøvet stor indflydelse i forbindelse med Kirkens stærke opbakning af spejderarbejdet i hele verden. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er i dag den største sponsor til spejderbevægelsen i USA, og Kirkens forhold til spejderbevægelsen i andre lande er også stærk.

Spejdernes Verdenskomité overdrager præsident Ezra Taft Benson Bronzeulven for enestående tjeneste i spejderbevægelsen."

Præsident Benson, værsågod, dette er dit certifikat samt en kopi af den hædrende omtale. Tak for dit lederskab og din hengivenhed og forpligtelse over for spejderbevægelsen. Det er en yderst fortjent anerkendelse. □

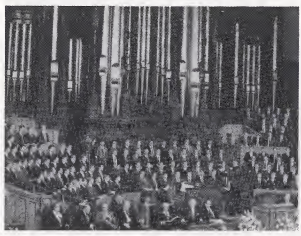

Stol på Herren

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

„I møder alle overvældende udfordringer. Nogle gange kommer de så koncentreret, så ubønhørligt, at I måske føler, at de overstiger jeres evne til at klare dem. Mød ikke verden alene."

Jeg taler til jer, der ønsker at gøre det rette, til jer, som har haft følelser i hjertet om at leve værdigt, uanset hvad andre måtte sige, og til jer, som ønsker at få sådanne følelser. I er den bedste generation, der nogensinde er kommet til jorden. Vi er stolte af jer. Jeg har et brændende ønske om at formidle sandheder, der, hvis de forstås og efterleves, fundamentalt vil forandre jeres liv. Jeg beder jer om at hjælpe mig. Vil I lytte med jeres sind og hjerte, således at min bøn om, at I vil blive hjulpet, kan besvares?

For at et stykke træ kan brænde, skal det først opvarmes til en temperatur, hvor det vil fænge, hvorefter det brænder af sig selv. Den første opvarmning kræver energi udefra. Når træet er antændt, kører processen af sig selv og afgiver nyttigt lys og varme.

I tilbringer tit livets første år med at absorbere hjælp fra forældre og andre, mens I forbereder jer på den tid, hvor I bedre kan klare jer selv. Jeg ønsker at hjælpe jer med at blive antændt åndeligt, således at I kan få den dejlige oplevelse det er at udstråle styrke til andre, mens I bliver ved med at vokse og udvikle jer.

Der findes en mere intens flamme end brændende træ. Den kommer fra en blanding af aluminiumspulver og et metaloxid. I sig selv er det koldt og livløst, men når det opvarmes til antændelsestemperaturen, bliver det en selvsupplerende kilde til stærkt lys og intens varme.

Når flammen først er tændt, kan den ikke slukkes med almindelige midler. Den brænder under vand eller i andre omgivelser, der slukker en almindelig flamme. Når den brænder, er den ikke afhængig af støtte fra sine omgivelser. Den er selvforsynende.

Den åndelige flamme hos nogle slukkes let af verden omkring dem. Dog lever andre således, at de styrkes og næres af Herren. De ikke alene overvinder verdens fristelser, deres uslukkelige ånd beriger også andres liv omkring dem.

To missionærer, som var åndelig tændt, havde brugt en aktiv dag med at etablere en gren af Kirken i en fjerntliggende landsby. Kl. 5:30 den morgen havde de undervist en familie, før manden skulle ud i markerne. Senere havde ældsterne knoklet med at pudse deres lervægge for at holde blodsugende insekter ude. I løbet af ugen havde de støbt et lille cementgulv og hængt en 25-liters dunk op for at kunne tage brusebad. De havde påbegyndt sanitære installationer og kommet nyt grus og sand i deres vandfilter. En del af dagen havde missionærerne arbejdet ved siden af mændene på markerne for senere at undervise dem. De var udmattede og rede til en velkommen hvile.

Der blev banket på den rå trædør. En lille pige græd. Hun havde løbet og hev efter vejret. Missionærerne kæmpede for at stykke hendes besked sammen, fremsagt mellem hulk i en lavine af ord. Hendes far havde fået en slem kvæstelse i hovedet, mens han i mørke red på sit æsel. Pigen vidste, at han ville dø, medmindre ældsterne reddede hans liv. Landsbyens mænd var lige nu ved at bære ham til missionærerne. Hun bønfaldt om sin fars liv og løb derefter for at hjælpe ham.

Alvoren i deres desperate situation begyndte at gå op for dem. De befandt sig i en landsby uden læger eller medicinske faciliteter. Der var ingen telefon. Den eneste forbindelse ud var en ujævn vej i en flodseng, og de havde ingen bil.

Dalens indbyggere stolede på dem. Missionærerne var ikke sundhedsuddannede. De vidste ikke, hvordan man skal tage sig af en alvorlige kvæstelse i hovedet, men de kendte én, der gjorde. Ældsterne knælede i bøn og forklarede deres problem til en forstående Fader i Himlen. De bad indtrængende om vejledning og vidste, at de ikke kunne redde et liv uden hans hjælp.

Missionærerne fik tilskyndelsen, at såret skulle renses, lukkes og manden skulle have en velsignelse. Den ene missionær spurgte: „Hvordan vil han kunne tåle smerterne? Hvordan kan vi rense såret og velsigne ham når han lider så forfærdeligt?" De knælede igen og forklarede til deres Fader: „Vi har ingen medicin. Vi har ingen bedøvelsesmidler. Hjælp os, så vi kan vide, hvad vi skal gøre. Fader, velsign ham."

Venner ankom med den tilskadekomne mand, da ældsterne rejste sig. Selv i det dunkle skær fra et stearinlys kunne de se, at han var alvorligt såret. Han led meget. Men noget meget usædvanligt skete, da de begyndte at rense såret. Han faldt i søvn. Forsigtigt afsluttede de rensningen, lukkede såret og kom en foreløbig forbinding på. Da missionærerne lagde deres hænder på mandens hoved for at velsigne ham, vågnede han fredfyldt. Deres bøn var blevet besvaret, og hans liv var reddet. Befolkningens tillid øgedes, og en gren i Kirken blomstrede.

Missionærerne kunne frelse et liv, fordi de stolede på Herren. De vidste, hvordan man med tro skal bede om hjælp med et problem, som de ikke selv kunne løse. Fordi de var lydige over for Herren, stolede han på dem og besvarede deres bøn. De havde lært, hvordan man genkender svaret, da det kom som en stille tilskyndelse fra Ånden. Den samme hjælp er til rådighed for jer, hvis I lever op til det.

Frelseren sagde: „Og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, at I skal få det, se, det skal gives jer" (3 Ne. 18:20).

To unge missionærer gik ned ad en støvet vej. I hænderne bar de skrifterne, og i hvert hjerte brændte et ønske om at fortælle om sandheden. På en bakkeryg så de en gruppe som kom ridende og lo og pegede på dem. Ældsterne fornemmede, at de var i stor fare. Begge bad om hjælp, da en

kæmpestor mand på en stor hest kom galoperende ned af bakken mod dem. Hans truende pisk flængede luften og smældede truende. Han tordnede nærmere. Udtrykket i hans ansigt fortalte om hans grusomme hensigt med at skade dem. Pludselig trak han i tømmerne på sin hest, standsede, hvirvlede rundt og forsvandt ned i dalen.

Disse ældster stolede på Herren og levede værdigt. Derfor kunne han beskytte dem mod faren, som de ikke kunne undgå. Din beslutsomhed om at leve retfærdigt vil muliggøre, at du kan blive beskyttet mod de farer, der omgiver dig.

I møder alle overvældende udfordringer. Nogle gange kommer de så koncentreret, så ubønhørligt, at I måske føler, at de overstiger jeres evne til at klare dem.

Mød ikke verden alene. „Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand" (Ordsp. 3:5).

På mange måder er verden som en jungle med farer, der kan skade eller iturive dit legeme, trælbinde eller ødelægge din forstand, eller forkorte dit liv. Det var meningen, at livet skulle være en udfordring, ikke for at I skulle mislykkes, men for at I kunne få succes ved at overvinde verden. På alle sider møder I vanskelige, men livsvigtige beslutninger. Der er et stort udvalg af fristelser, nedbrydende påvirkninger og camouflerede farer, hvis lige ingen tidligere generation har set. Jeg er overbevist om, at ingen i dag, uanset hvor begavet, stærk eller intelligent han er, vil undgå alvorlige problemer uden at søge Herrens hjælp.

Jeg gentager: Mød ikke verden alene. Stol på Herren.

Hvis én af jer har syndet alvorligt, omvend dig – nu. Det er ikke godt at bryde Herrens befalinger. Det er værre ikke at gøre noget ved det. Synd er som en kræft i legemet. Den vil aldrig helbrede sig selv. Den vil blive gradvist værre, medmindre den helbredes med omvendelsens medicin. Du kan blive fuldstændig hel, ny, renset og pletfri gennem omvendelsens mirakel.

Stol på Herren. Han ved, hvad han gør. Han kender allerede dine problemer. Og han venter på, at du beder om hjælp.

Har nogen af jer nogensinde haft følelsen af, at I går alene ned gennem en mørk tunnel, og det bliver stadig mere deprimerende? Alle er ligeglade. Livet bliver mere og mere kompliceret og nedslående. Måske har du fulgt en vej, som mange andre har trådt. Den begynder tit med selvmedlidenhed, derefter selvoptagethed og fører, hvis den ikke standses, til overvældende egoisme.

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. Fra venstre førsterådgiver Joy F. Evans, præsidentinde Barbara W. Winder og andenrådgiver Joanne B. Doxey.

Egoisme fører til alvorlig synd med deraf følgende nedtrykte følelser og bindende lænker, medmindre den overvindes ved at tjene andre. Egoisme er det brækjern, som Satan bruger til at åbne et hjerte for fristelse for at ødelægge handlefriheden. Ved at fremme egoisme ønsker Satan at binde sindet og legemet gennem lammende vaner og adskille os fra vor Fader i Himlen og hans Søn.

Hvis du har haft sådanne deprimerende følelser, så vend om – vend bogstaveligt talt dit liv om. Den anden ende af tunnelen er fuld af lys. Uanset hvor du har været, eller hvad du har gjort, er det lys altid tilgængeligt for dig. Satan vil forsøge at overbevise dig om, at du er gået for langt til at blive frelst. Det er en løgn. Du vil behøve lidt hjælp for at komme i gang. Skrifterne er et godt sted at begynde. En far, mor, bror, søster, biskop eller ven vil hjælpe. Når du kommer nærmere lyset gennem omvendelse, vil du få en bedre følelse for dig selv og have mere tillid til din fremtid. Du vil igen opdage, hvor vidunderligt livet i virkeligheden er.

Frelseren gav sit liv, for at du og jeg kan rette fejl, selv de alvorligste. Hans plan er perfekt. Den virker altid for hver eneste, som følger reglerne.

At komme igennem livets farer kræver forståelse, færdigheder, erfaring og selvtillid svarende til den, der kræves for under pres at score mål fra en spids vinkel. I spillet, der hedder livet, kaldes det for en retfærdig karakter. En sådan karakter udvikles ikke på øjeblikke med store udfordringer eller fristelser. Det er når den bruges. Karakter væves i det stille af trådene fra hundreder af rigtige beslutninger (ligesom træning). Rigtige beslutninger danner, når de forstærkes af lydighed og værdige handlinger, et materiale, der fører til sejr i nødens stund.

En retfærdig karakter giver det fundament af åndelig styrke, som gør dig i stand til at træffe rette valg i vanskelige og yderst vigtige afgørelser, når de synes overvældende.

En retfærdig karakter er, hvad du *er*. Det er meget vigtigere, end hvad du ejer, hvad du har lært, eller hvad du har udrettet. Den gør det muligt, at man kan stole på dig. Den åbner døren til hjælp fra Herren i stunder med store udfordringer eller fristelser.

Vær ærlig. En retfærdig karakter er baseret på integritet.

Lyv aldrig over for dig selv. En løgn kan give en midlertidig fordel, men den medfører langvarige vanskeligheder. Læg ingen udtænkte planer om at gøre noget for-

Unge Pigers hovedpræsidentskab. Fra venstre førsterådgiver Jayne B. Malan, præsidentinde Ardeth G. Kapp og andenrådgiver Elaine L. Jack.

kert, kom ikke med nogen løgn for at få en fordel, sig intet forkert for at dække over fejltrin. Når du er fuldstændig ærlig over for dig selv og sammenligner dine handlinger mod det, du ved er rigtigt, vil du ikke være ærlig over for nogen. Desuden sørger du for, at Herren kan velsigne dig, når du behøver det.

Når du fristes til at bryde et bud og skjule det for andre, så gør det ikke. Det vil altid skade dig. Det vil Satan sørge for. Han vil gøre det kendt, fordi han ønsker at ødelægge dig.

Du har lagt mærke til, hvordan nogle af dine venner forsøger at leve med to forskellige standarder. De ønsker over for forældre og kirkeledere, at det ser ud som om, de gør det rette, men i det skjulte gør de noget andet. De har måske øjeblikke med spænding, som de anser for glæde, men de kan aldrig få fred eller virkelig lykke. De slås indvendigt med sig selv og løber den risiko at ødelægge sindet og legemet.

Når du er alene med dine venner, så tal om at gøre det gode og være god. De følelser, du vil have, de indskydelser, der vil komme til dig, vil stærkt motivere dig til det gode. De, som gør det forkerte og laver ænker for at slippe godt fra det, vil aldrig kende sådanne følelser. Hvis du ikke føler dig godt tilpas ved tanken om at drøfte det gode med dine venner, er de ikke dine venner. Byt dem ud.

Vi har alle et naturligt og stærkt ønske om at være accepteret, at være vellidt, at være nogen.

For mange år siden lærte jeg noget om prisen, der skal betales for tillid og værdig anerkendelse. I en sommerferie fandt jeg et arbejde på en østersbåd i Long Island Sound. Vi var fire, der boede sammen i et rum ikke meget større end kabinen på en halvstor traktor. Først blev jeg anset for en spion for ejeren, derefter for en knægt, som ikke turde leve som en mand. De generede mig ret kraftigt. Til sidst, da de forstod, at jeg ikke ville svigte mine principper, blev vi venner. Derefter kom de til mig i enrum, en efter en, og bad om hjælp.

Du ved, hvad der er rigtigt og forkert. Vær anføreren, der gør det rette. I begyndelsen bliver du måske ikke forstået. Du har måske ikke straks de venner, som du gerne vil have, men med tiden vil de respektere dig, derefter beundre dig. Mange vil komme alene til dig, for at få styrke fra din åndelige flamme. Du kan gøre det. Jeg ved, at du kan gøre det.

Når dit liv er i overensstemmelse med Herrens vilje og i harmoni med hans lære, er Helligånden din ledsager i vanskelige situationer. Du vil kunne blive inspireret af Herren til at vide, hvad du skal gøre. Når det er nødvendigt, vil din indsats blive forstærket med guddommelig kraft. Ligesom missionærerne kan du blive beskyttet og styrket til at gøre det, som du umuligt kunne gøre alene.

Mens vi har talt, er nogle af jer blevet tilskyndet af Ånden vedrørende personlige ting, som Herren ønsker, at I gør noget ved. I har fået tilkendegivet, hvad I skal gøre. Disse følelser er den vigtigste del af vores tid sammen. De er et personligt budskab fra Herren til dig. Husk det budskab. Følg det nøjagtigt – nu – for din egen lykkes skyld.

Vi elsker jer og stoler på jer. Herren behøver jer til sine formål. Efterlev hans befalinger. Lær at følge Åndens tilskyndelser. Hold jeres åndelige flamme klart skinnende.

Lev således, at I stoler på Herren. Lev således, at han kan stole på jer og hjælpe jer.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren lever. Han elsker jer og vil hjælpe jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældsterne Robert L. Simpson, Jack H. Goaslind og Paul H. Dunn fra de Halvfjerds' Første Kvorum.

Nadverens skønhed

Ældste John H. Groberg
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Når vi værdigt modtager nadveren, vil vi fornemme de ting, som vi er nødt til at gøre bedre samt modtage hjælp og beslutsomhed til at gøre det. Uanset hvad vores problemer er, giver nadveren altid håb."

En af de vigtigste opfordringer, der nogensinde er givet til os og til hele menneskeheden, er at komme „til Kristus og bliv fuldkommen i ham" (Moro. 10:32). Hvordan kan vi gøre det? En af de smukkeste og væsentligste måder er gennem nadverordinansen.

Herren indstiftede nadveren, således som vi kender den i dag, under det, der almindeligvis kaldes den sidste nadver. I én betydning var det den sidste nadver, men i en anden var det den første nadver – begyndelsen til mange åndelige festmåltider.

Den opstandne Herre instruerede folket ifølge Mormons Bog:

„(I skal) bryde brødet og velsigne det og uddele det til dem, der tilhører min kirke, til alle dem, som tror og bliver døbt i mit navn.

Og det skal I altid gøre, ligesom jeg har gjort . . .

Og det skal I gøre til ihukommelse af mit legeme, som jeg har vist jer. Og det skal være et vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukommer mig. Og dersom I altid ihukommer mig, skal min Ånd være hos jer" (3 Ne. 18:5-7).

Den bevægende ømhed og dybtgående betydning af denne altoverskyggende begivenhed er stadig tilgængelig for os i dag. Men vi må gøre, som de gjorde og følge Kristi lære, hvilket er at tro på Jesus, stole på ham, omvende os fra vores synder, påtage os hans navn ved at blive døbt i hans Kirke, modtage Helligåndens gave og trofast følge Kristus hele vort liv.

Han ved, at vi behøver megen hjælp for at gøre dette, så han har arrangeret det således, at nadverordinansen gentages ofte.

Denne opfordring fra Frelseren til at komme til ham gentages regelmæssigt og gælder alle. Alle er medtaget – mænd, kvinder og børn. Gamle og unge kan alle deltage. Ingen er udelukket, undtagen af sig selv.

Herren har sagt: „Og I ser, at jeg har befalet, at ingen af jer skal gå bort, men jeg har snarere befalet jer at komme til mig" (3 Ne. 18:25).

Men Herren, som kender de forfærdelige konsekvenser af hykleri, advarede også:

„I (skal) ikke med vidende og vilje . . . give nogen lov til uværdigt at spise og drikke af mit kød og blod, . . .

thi den, der spiser og drikker af mit kød og blod uværdigt, spiser og drikker til sin sjæls fordømmelse" (3 Ne. 18:28-29).

Hvad vil det sige, at modtage nadveren værdigt? eller hvordan ved vi, om vi er uværdige?

Hvis vi ønsker at forbedre os (hvilket vil sige at omvende os) og ikke er under nogen begrænsning fra præstedømmet, så er vi efter min mening værdige. Men hvis vi intet ønske har om at forbedre os, hvis vi ikke har til hensigt at følge Åndens vejledning, så må vi spørge: Er vi værdige til at modtage, eller driver vi spot med selve formålet med nadveren, som er at virke som en katalysator for personlig omvendelse og forbedring?

Hvis vi mindes Frelseren og alt, hvad han har gjort og vil gøre for os, så vil vi højne vore gerninger, og derved komme ham nærmere, hvilket vil holde os på vejen til evigt liv.

Hvis vi imidlertid nægter at omvende og forbedre os, hvis vi ikke mindes ham og holder hans bud, så har vi standset vores udvikling, og det er fordømmelse for vore sjæle.

Nadveren er en fuldstændig personlig oplevelse, og det er os selv som ved, om vi er værdige eller ej.

Husker du følelsen, du havde, da du blev døbt – den skønne, rene fornemmelse af en ren sjæl, tilgivet og vasket ren gennem Frelserens fortjeneste? Hvis vi værdigt modtager nadveren, kan vi få den følelse regelmæssigt, for vi fornyer den pagt, som indbefatter hans tilgivelse.

De, der nægter sig selv nadverens velsignelse ved ikke at overvære nadvermødet eller ved ikke at tænke på Frelseren under møderne, forstår bestemt ikke den storslåede mulighed for at blive tilgivet, for at få hans Ånd til at vejlede og trøste dem! Hvad mere kan nogen bede om?

Når vi værdigt modtager nadveren, vil vi fornemme de ting, som vi er nødt til at gøre bedre samt modtage hjælp og beslutsomhed til at gøre det. Uanset hvad vores problemer er, giver nadveren altid håb.

De fleste af disse problemer må vi selv løse. Fx må vi ganske enkelt beslutte os til at begynde at betale tiende, hvis vi ikke gør det. Men i nogle tilfælde må vi tale med vores biskop – hvilke vil Ånden lade os vide. Det medfører altid velsignelser, at gøre hvad Ånden siger.

Lad mig komme med et eksempel. For nogle år siden kom et ungt ægtepar, som vi vil kalde familien Jones, til deres biskop med et problem, som hustruen havde. Detaljerne er uden betydning, men gennem Åndens vejledning blev biskoppens afgørelse bl.a., at søster Jones ikke skulle modtage nadveren i en periode, hvor hun arbejdede med sin indstillinger og nogle problemer.

Med megen kærlighed og støtte fortsatte hun med at komme til møderne sammen med sin familie, og kun få udover hendes mand og biskoppen var opmærksomme på situationen eller lagde mærke til, at hun i mange uger ikke modtog nadveren. I begyndelsen kunne hun ikke mærke nogen forskel; men som tiden gik, fik hun et større og større ønske om at være værdig til at modtage nadveren. Hun mente, at hun havde omvendt sig før, men efterhånden som hun virkeligt granskede sin sjæl og hendes ønske om værdigt at modtage nadveren øgedes, begyndte virkelige fundamentale ændringer at ske i hendes liv, handlinger og måde at tænke på.

Der gik mere tid. Endelig vidnede Ånden under et nadvermøde for biskoppen og for bror og søster Jones om, at tiden var kommet, hvor hun igen kunne modtage nadveren. „Næste søndag," sagde biskoppen.

Den næste søndag kom, og søster Jones sad igen hos sin familie, nervøs og dog spændt og fuld af forventning. „Er jeg virkelig værdig? Hvor jeg dog ønsker det!" tænkte hun. Nadversalmen var mere meningsfuld end nogensinde. Hun sang med så megen følelse, at det var svært at holde tårerne tilbage. Og nadverbønnerne – hvor dybsindige! Hun lyttede så intenst, at hvert eneste ord rørte hendes hjerte – at påtage sig hans navn, altid erindre ham, holde hans bud, at hans Ånd altid må være hos dem. (Se L&P 20:77, 79). „Åh, hvor jeg ønsker dette," tænkte hun.

Diakonerne begyndte at gå op og ned langs rækkerne, og bakkerne passerede fra person til person tværs over rækkerne. Da en ung diakon kom nærmere og nærmere til hendes række, begyndte hendes hjerte at slå kraftigere og kraftigere. Så kom bakken ned langs hendes række. Nu holdt hendes mand bakken foran hende! Tårer strømmede ned af hendes ansigt. Der var et knap hørbart suk af glæde: „Oh", da hun rakte ud efter symbolet på Herrens kærlighed til hende. Forsamlingen hørte ikke sukket, men de lagde mærke til tårerne i biskoppens øjne.

Liv og håb, tilgivelse og åndelig styrke var blevet givet og modtaget. Ingen kunne være mere værdig. Søster Jones *ønskede* virkeligt at få hans Ånd. Hun *ønskede* at påtage sig hans navn. Af hele sit hjerte *ønskede* hun at erindre ham og holde hans bud. Hun *ønskede* at omvende sig, forbedre sig og følge Åndens vejledning.

Tænk over det. Tænk på, hvad der kunne og burde ske i dit liv, i dit ward, i din stav, i hele Kirken, i hele verden, hvis enkeltpersoner – hundreder, tusinder, tilmed millioner – hver eneste søndag under Guds præstedømmes myndighed modtog nadveren værdigt, og derved omvendte sig og oprigtigt bestemte sig for at følge Herrens Ånds vejledning bedre.

Hvilket liv ville blive givet, hvilken tilgivelse ville blive modtaget, hvilken åndelige styrke ville blive modtaget! Det lys, som derved ville blive produceret, ville få Zion til at stråle så kraftigt og ville forberede et folk, der er rene af hjertet og rede til Herrens andet komme på en måde, der ville være underfuld at skue.

Brødre, som ledere må vi gøre mere, for at få flere mennesker til at overvære nadvermøderne og modtage nadveren med større værdighed! Vi må med mere dybtgående følelse og større kraft undervise bedre i Kristi lære, som den indeholdes i nadveren.

I unge mænd skal være værdige og forstå, hvilket privilegium I har ved at omdele brødet og vandet, symolerne på Herrens kærlighed til os alle. Tænk på de velsignelser I tilbyder – håb, kærlighed, glæde, tilgivelse, frihed og evigt liv. Hvilken kontrast til så mange unge, der i dag uddeler andre hvide substanser og andre slags væsker, der bringer ulykke og fiasko, fangenskab og død i den bedragerieske forklædning af lykke! Oh, hvor er Gud god og barmhjertig, når han overvinder den ondes list!

Jeg bevidner fra min sjæls dybder, at disse principper er sande. Jesus led og døde for os. Gennem ham, og kun gennem ham, kan vi få liv og glæden deraf, både i tid og i evighed.

Jeg elsker Frelseren. Jeg føler, at da han hang på korset og så ud over den forfærdelige scene, så han mere end hånende soldater og grusomme spottere. Han så mere end grædende kvinder og bange venner. Han erindrede og så mere end kvinder ved brønde eller skarer på bjerge eller flokke ved søbredder. Han så mere, meget mere.

Han, som ved alt og har al magt, så ned gennem tidernes forløb. Hans store, ædelmodige og elskende sjæl omfavnede hele evigheden og omfattede alle mennesker, al tid, alle synder, al tilgivelse og alt. Ja, han så ned til dig og til mig og gav os en altomfavnende mulighed for at undslippe de forfærdelige konsekvenser af død og synd.

Og selv da han led for os alle, udtalte han den smukkeste af alle anmodninger: „Fader! tilgiv dem" (Luk. 23:34).

Vi skal udføre vores del og råbe af hele vores sjæl: „Fader, tilgiv mig gennem din elskede Søns fortjeneste, når jeg modtager disse symboler på hans for mig knuste legeme og spildte blod. Fader, tilgiv mig gennem ham! Hjælp mig med at blive bedre."

Alt liv, som vi kender det, tilvejebringes ved sammenføjningen af to adskilte elementer – der begge er nødvendige. Frelseren giver os det livsvigtige element gennem sin uendelige forsoning. Han beder os om at komme med det andet element – ja, et sønderknust hjerte og en angergiven ånd – for han vil ikke tvinge os.

Tænk på symbolikken. Tænk på kraften, der tilvejebringer en fornyelse af livet ved værdigt at modtage nadveren.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud vor Fader lever. Jeg bevidner, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at han lever. Jeg ved, at han tilgiver. Jeg ved, at han elsker os. Jeg ved, at han smiler blidt og bønfaldende. Jeg ved, at han står rede til at hjælpe os – altid. Jeg ved, at han vejleder og velsigner med usigelige velsignelser og evighedens skatte. Jeg ved, at han giver kundskab om evigt væsentlige ting, hvis vi ønsker det. Jeg ved, at værdig modtagelse af nadveren er af evig betydning for ham og for os.

Ja, jeg ved, at han giver liv – i alle ordets betydninger. Når symbolerne på hans kærlighed regelmæssigt præsenteres for os, så lad os høre: „Fader! tilgiv dem", og svare: „Fader, tilgiv mig". Det fører til liv – evigt liv – i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældsterne L. Aldin Porter fra de Halvfjerds' Andet Kvorum og ældste Gene R. Cook fra de Halvfjerds' Første Kvorum.

At score point for retfærdigheden

Ældste Russell C. Taylor
De Halvfjerds' Andet Kvorum

„Unge mænd, scor disse fem point: Udfør en mission; kom Herre nær gennem studium af skriften, bøn og faste; efterlev visdomsordet; forbliv moralsk ren; og lev et liv fuld af tjeneste og aktivitet i Kirken."

Som det første medlem af de Halvfjerds' Første Kvorum, der blev opretholdt til de Halvfjerds' Andet Kvorum i denne uddeling, udtrykker jeg støtte og opretholder denne historiske handling og ønsker at alle ved, at jeg anser det for en ære at tjene i denne eller enhver anden stilling i Guds rige.

Min tale i aften er henvendt til de unge mænd i det Aronske Præstedømme. Jeg indrømmer over for jer alle: Tag mig med til en god fodboldkamp eller basketballkamp, og jeg er en lykkelig mand. Jeg har fire yndlingshold. Tre af dem er professionelle og et er et collegehold – Jazz, Nuggets, Broncos og Cougars. Når de vinder, har min kone svært ved at få mig til at blive siddende. Når et af disse hold taber, bliver jeg ikke særlig venlig (og med nogle af disse hold har jeg haft rig lejlighed til at være uvenlig i år). Men efter en nats søvn, opdager jeg, at det ikke betyder så meget – faktisk ikke.

Men når en ung mand taber i sin forberedelse til livet, dét er noget, der betyder noget – fordi det har varige konsekvenser.

At spille bold ligner meget selve livet. Man ønsker at gøre sit bedste, være engageret og være en holdspiller. Man ønsker at følge reglerne, så man ikke bliver udvist. Man ønsker at score point.

Reglerne i det virkelige liv er anderledes end i et boldspil. Vores regler er Guds bud. Man scorer point, når man udfører en mission; kommer Herren nær; efterlever visdomsordet; forbliver moralsk ren; og lever et liv fuld af tjeneste og aktivitet i Kirken.

Hvor mange point laver du i dit liv? Vinder du?

Når du scorer i en basketballkamp eller laver mål i fodbold, er der en dejlig følelse af en bedrift og begejstring. Det samme sker, når du laver evangeliske point. Du føler godt ved dig selv. Du føler dig også nærmere Herren. Du føler begejstringen ved at vide, at du gør det, som Gud ønsker, du skal gøre.

Du er i en anden division, når du forsøger at lave evangeliske point. Det er en celestial division. Du er en af Herrens egne sønner, og han stoler på, at du gør dit allerbedste. Der er gode kræfter og onde kræfter i denne verden. Du repræsenterer Herren som en kraft for det gode. Du er kommet til jorden på denne tid af en særlig årsag. Han har en mission, som du skal udføre, en *livsvarig* mission.

Du vil sikkert få en vanskelig modstander at overvinde. Nogle gange vil medierne, venner eller andre påvirkninger forsøge at trække dig væk fra det, der er rigtigt.

Vælg at stå hos Herren. Slut dig til den tapre profet Josua, som erklærede: „Vælg i dag, hvem I vil tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Jos. 24:15).

For at vinde den vigtigste kamp af alle, er du nødt til at score *fem point*. Lad mig i nogle minutter være din træner. Vi vil tale om taktik og opgaver – at score point for retfærdigheden.

Det første point, der skal scores er at *udføre din mission*.

Beslut dig for at udføre en mission. Forbered dig godt på den.

Profeten har bedt enhver ung mand om at udføre en mission. Det indebærer normalt ofre. Tit betyder det, at du må opgive noget godt for noget bedre. Det kan betyde udsættelse af uddannelse eller et idrætsstipendium. Det betyder en opsparing – til en mission i stedet for en bil.

Det betyder også at ofre verdslige ting. Profeten Moroni fortæller os: „Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og *fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt*" (Moro. 10:32; fremhævelse tilføjet).

Salmen fortæller os: „Offer og lydighed palmen ham bringer" (*Sange*, nr. 97). Ved du, at ofre lutrer vores ånder og fører os nærmere Herren?

At udføre din mission er mere end at blive kaldet og fortælle dine brødre og søstre om evangeliet i to år. Det *er* vigtigt, men din mission er også, at gøre hvad Herren ønsker, du skal gøre, gennem *hele* dit liv.

En mission kan ændre kvaliteten af dit liv på måder, som du knap kan forestille dig. Du finder først ud af, hvad det er, når du tjener Herren.

Udfør din mission. Scor et point for retfærdigheden.

Det andet point, der skal scores er at *komme Herren nærmere*.

Hvordan scorer du det point? Det gør du ved at afsætte tilpas tid til at *læse skrifterne dagligt*, bede oprigtigt og faste. Disse vaner vil hjælpe dit vidnesbyrd med at vokse.

En seminarelev sagde: „Jeg plejede at tro, at skrifterne var kedelige – indtil jeg begyndte at læse i dem." Ved en nylig stavskonference sagde en flot ung pige i sit vidnesbyrd: „Hvis du mener, at skrifterne er kedelige, så er du kedelig." De havde opdaget, at skrifterne giver svar på de problemer, som de møder – med venner, hjemme eller i skolen. Evangeliske principper gælder til enhver tid – på det Gamle Testamentes tid eller i dag.

Herren vil tale til dig gennem skriftens ord. Kom Herren nær gennem skrifterne.

Tag en *time out* for at *bede hver morgen* og aften og så tit, det er nødvendigt. Det er en af de vidunderlige gaver, som Herren har givet dig – han er tilgængelig gennem bøn når som helst og hvor som helst. Han er

der altid for dig. Fortæl ham om dine mål og dine problemer. Tak ham for dine velsignelser. Bed ham lære dig, hvordan du kan bidrage i hans værk. Han hører dine bønner. Han er interesseret i dig. Han ønsker, at du skal få succes med at efterleve evangeliet. Kom Herren nærmere gennem bøn.

Fast den første søndag i hver måned, samt når du behøver særlig hjælp fra Herren. Gør det til en virkelig faste. Faste er mere end at afholde sig fra mad. Det er mere end at hjælpe de trængende gennem fasteoffer, hvor vigtigt det så end er. Det er også en åndelig lov, ligesom tiendeloven og visdomsordet er.

I en oprigtig faste får vi en åben indbydelse af Herren til at komme ham nærmere, til at åbne vores hjerter for ham, til at mærke hans Ånd og rene kærlighed. Det er et tidspunkt til igen at forpligte sig til at adlyde hans bud.

Du vil opdage, at der kan scores point, når du nærmer dig Herren gennem studium af skriften, bøn og faste. Dit vidnesbyrd vil vokse. Hvor mange unge mænd i dag sulter åndeligt, kan du vokse åndeligt.

Det tredje point: Det er en vanskelig to point-scoring; forsvaret dækker dig fuldstændigt. *Efterlev visdomsordet.*

Vælg at holde dig fra narkotika eller alkohol, *før* du fristes. De er nedbrydende for dit fysiske, mentale og åndelige helbred. At benytte dem er forkert. De kan ødelægge dig. Man kan blive høj af narkotika – men hvilken risiko; for man lander hårdere og lavere efter hvert forsøg. Man kan virkelig havne i helvede. Unge mænd, forstå *nu*, at narkotika sløver din

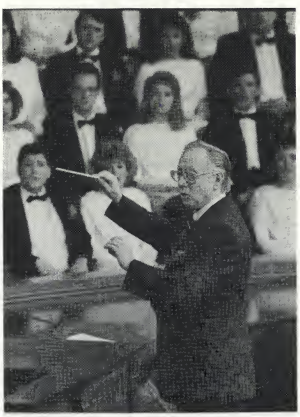

samvittighed, så du dårligere kan skelne mellem godt og ondt.

Præsident David O. McKay har sagt: „Synd kan lamme samvittigheden, ligesom et slag i hovedet kan lamme de fysiske sanser" (*Gospel Ideals*, Salt Lake City: *Improvement Era*, 1953, s. 146).

I visdomsordet fortæller Herren os: „På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring" (L&P 89:4).

Rænkefulde, onde mænd ønsker at tjene penge ved at sælge narkotika, alkohol og tobak. De er ligeglade med, hvor megen død og smerte, der følger. Pas på disse dødens købmænd. Sig nej til disse narkotika og kemikalier, som ødelægger forstanden og legemet, og som hjemsøger ungdommen over hele verden. Hvorfor give efter, når du ved, at de ødelægger og ikke lover andet end sorg? Unge mænd, bolden er i jeres hænder. Lav et vigtigt mål for retfærdigheden. Efterlev visdomsordet.

Point nummer fire: Det er en tre point-scoring, som kan vinde kampen. *Forbliv moralsk ren.*

Din kaldelse til en mission, din mission i livet samt med hvem og hvor du bliver gift vil blive påvirket af, om du fører et rent og uplettet liv.

Alma belærte sin søn Shiblon om betydningen af at være moralsk ren. Han sagde: „Læg vægt på at beherske alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt med kærlighed" (Al. 38:12). Det er et interessant paradoks – sand kærlighed kommer, når du behersker dine lidenskaber, når du udøver selvkontrol.

Du bør undgå alt, hvad der får dig til at miste din selvkontrol eller miste interessen for en andens velfærd.

Kærlighed kan være en meget positiv og behagelig oplevelse, og den blev givet os af Herren til at styrke båndene mellem mænd og kvinder. Det er en del af den kraft, der fører os til ægteskabet. De følelser, der udvikles, kan være meget stærke, men hvis du ikke kontrollerer dem, vil de kontrollere dig.

For at være parat til din livsmission, må du rense dine tanker og følelser. *Du* har kraften til at afgøre, helt bevidst, hvilke billeder, du har i dit hoved, og hvilke følelser, du har i dit hjerte.

Film og fjernsyn skildrer ofte sex før ægteskabet som et passende udtryk for kærlighed mellem en mand og en kvinde. Det er en løgn. Sex udenfor ægteskabet bliver et udtryk for egoisme, manglende selvkontrol og manglende interesse for den anden person. Disse handlinger vil bringe dig ulykke og er fordømt af Gud.

Beskyt unge pigers kyskhed, som du ville beskytte dit eget liv. Vi holder først og fremmest jer præstedømmebærere ansvarlige.

Lev et moralsk rent liv. Scor det vindende point for retfærdigheden.

Point nummer fem er at *leve et liv fuld af tjeneste og aktivitet i Kirken.*

Beslut dig til aktivitet i Kirken og afvej det med tjeneste. Tjeneste åbner vinduer i dit liv i stedet for spejle, der altid kun reflekterer dig selv.

Gør mere end blot overvære dine møder – bliv involveret i at efterleve og glædes ved evangeliet. Vær et loyalt og støttende medlem af dit kvorum i det Aronske Præstedømme og forbered dig godt på den dag, hvor du vil bære det Melkisedekske Præstedømme, præstedømmet efter Guds Søns orden.

Det mest betydningsfulde af alle dine aktiviteter er, at du beder personligt, at du læser i skrifterne dagligt, som profeten, præsident Benson, har bedt dig om, og at du er enig med dine forældre og ledere om væsentlige åndelige sager. Det er ting som disse, der virkeligt afgør, om du har et vidnesbyrd og åndelig udholdenhed til at afslutte livets spil eller ej.

Mine unge venner, der vil være andre point, som I også kan score for retfærdigheden; men jeg spørger jer, kan I klare disse fem point? Har I beslutsomheden til at gøre jeres bedste, til at leve efter reglerne, til at styrke jeres mod og vidnesbyrd? Jeg ved, I kan. Men vågn op! I er ungdommen af ædel fødsel.

Der er måske blandt jer nogle, der er blevet udvist. I har brudt reglerne, blevet offside, bevæget jer før I måtte, tabt bolden. Bolden – evangeliet – er i jeres hænder. Forstå, at en kærlig himmelsk Fader forstår jeres svagheder og ønsker jer tilbage på sit hold. Tal med din biskop. Han vil hjælpe dig med at komme tilbage. Der er brug for dig, og du er elsket.

Nu, unge mænd, taler jeg som jeres ven, ikke som jeres dommer. Praktisér disse fem punkter i jeres liv. Skriv dem ned. Anbring dem, hvor I dagligt kan se dem. Mål jeres fremskridt ofte. Der kan vindes point og opnås velsignelser.

Og I præstedømmeledere og fædre, I er trænere for hjemmeholdet. Gennemgå disse punkter med disse jeres sønner. Drøft dem indgående. Hjælp disse unge mænd med at arbejde med dem. At score disse point vil bidrage til at føre dem til glæde, lykke og ophøjelse. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kom i gang!

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i det Første Præsidentskab

„Når du definerer dine mål og planlægger deres opnåelse, så overvej tankerne: Fortiden er bag dig – lær af den; fremtiden er foran dig – forbered dig på den; nutiden er her – lev i den."

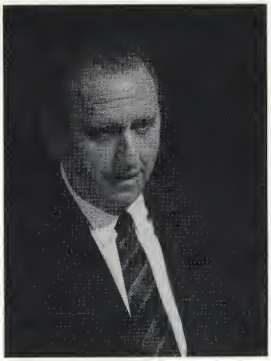

Brødre, I er et inspirerende syn. Det er overvældende at erkende, at i tusinder af kirkebygninger over hele verden modtager jeres medbærere af præstedømmet i denne stund denne transmission via satellit. Jeres nationalitet er forskellig, og jeres sprog mange, men en fælles tråd binder os sammen. Vi er blevet betroet at bære præstedømmet og handle i Guds navn. Vi er modtagerne af en hellig tillid. Meget forventes af os.

For længe siden skrev den kendte forfatter, Charles Dickens, om muligheder, der venter. I hans klassiske værk *Store forventninger*, beskrev Dickens en dreng ved navn Philip Pirrip, almindeligvis kendt som „Pip". Pip blev født under usædvanlige omstændigheder. Han var forældreløs. Han mødte aldrig sin mor eller far. Han så aldrig et billede af dem. Alligevel havde han en drengs normale ønsker. Han ønskede af hele sit hjerte, at han var lærd. Han ønskede, at han var en gentleman. Han ønskede, at han var mindre uvidende. Og dog syntes alle hans ambitioner og håb dømt til fiasko. Føler I unge mænd engang imellem sådan? Har nogen af os, der er ældre, de samme tanker?

Så en dag henvendte Jaggers, en sagfører fra London, sig til lille Pip og fortalte ham, at en ukendt velgører havde skænket ham en formue. Sagføreren lagde sin arm omkring Pips skulder og sagde til ham: „Min dreng, du har storslåede fremtidsudsigter."

I aften, når jeg ser på jer unge mænd og forstår, hvem I er, og hvad I kan blive, siger jeg til jer, som den sagfører sagde til Pip: „Min dreng, du har storslåede fremtidsudsigter" – ikke som resultat af en ukendt velgører, men på grund af en kendt velgører, selve vor himmelske Fader, og store ting forventes af dig.

Vi har alle før perioden, der er kendt som livet på jorden, levet som åndelige børn af vor himmelske Fader. I hans visdom har han givet os en optegnelse, i Abrahams Bog, som fortæller os noget om den tilværelse:

„Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store . . .

Og der stod en imellem dem, der var Gud lig, og han sagde til dem, som var med ham: Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.

Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed" (Abrahams Bog 3:22, 24-26).

Lad os på vores rejse gennem livet på jorden huske, hvorfra vi kom; lad os være trofaste over for den tillid, der er os betroet.

Lad os huske, hvem vi er, og hvad Gud forventer, at vi bliver.

Ned Winder, en livslang ven og tidligere udøvende sekretær i missionsafdelingen, beretter om en oplevelse, der var både morsom og satte ham på plads.

To generalautoriteter gik ned af en trappe ledsaget af bror Winder, mens en mor og hendes søn sad på en sofa og så mod trappen. Drengen så brødrene komme og spurgte sin mor: „Hvem er den første mand?"

Hun svarede: „Han er ældste Marvin J. Ashton, et medlem af de Tolv Apostles Råd."

Drengen fortsatte: „Hvem er manden ved siden af ham?"

Moderen svarede: „Han er ældste Loren Dunn fra de Halvfjerds' Første Kvorum."

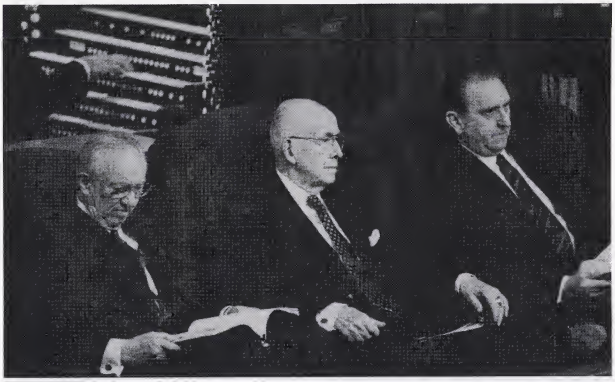

I midten præsident Ezra Taft Benson, til venstre førsterådgiver, præsident Gordon B. Hinckley og andenrådgiver, præsident Thomas S. Monson.

Så sluttede drengen: „Hvem er den anden mand?"

Moderen talte mere stille, men hun var stadig hørbar for bror Winder: „Åh, han er ikke nogen."

Mine unge venner, husk, at I er nogen! Du er et lovende barn. Du er en mægtig mand. Du er en søn af Gud, fuld af tro, begavet med mod og vejledt af bøn. Din evige skæbne ligger foran dig. Apostlen Paulus taler til dig i dag, som han talte til Timoteus for mange år siden: „Forsøm ikke at bruge den nådegave, du har . . . Timoteus, bevar det, der er dig betroet" (1 Tim. 4:14; 6:20).

Når du definerer dine mål og planlægger deres opnåelse, så overvej tankerne: Fortiden er bag dig – lær af den; fremtiden er foran dig – forbered dig på den; nutiden er her – lev i den.

Til tider lader vi alle den fjende af præstationer – ja, selve forbryderen, mindreværdsfølelse – forkrøble vores forhåbninger, kvæle vores drømme, forstyrre vores udsyn og ødelægge vores liv. Fjendens stemme hvisker i vores øre: „Jeg kan ikke gøre det." „Jeg er for lille." „Alle kigger." „Jeg er ikke noget." Dette er tidspunktet, hvor vi må overveje rådet fra Maxwell Maltz, som erklærede:

„Det mest realistiske billede af sig selv er at opfatte sig som skabt i Guds billede. Man kan ikke oprigtigt have denne opfattelse uden at opleve en betydelig ny fornemmelse af styrke og kraft."

Det er en god medicin for os alle – ung og gammel. Trods alt er mænd kun drenge, der er blevet ældre. En hustru fortalte om sin mand, da han beundrende stirrede på sin nye båd: „Jo større dreng, desto større legetøj!"

Det var aldrig meningen, at livet skulle være en overflod af luksus, være let eller kun fuld af succes. Der er kampe, som vi taber; løb, hvor vi kommer sidst; og de forfremmelser, som aldrig kommer. Sådanne oplevelser giver os en mulighed for at vise vores beslutsomhed og hæve os over skuffelse.

Den anden dag læste jeg om en sportsmand, der er på LaSalle University's bryderhold. På grund af et vådeskud for mange år siden har han kun et ben. Beklager han sig? Forbander han Gud? Trækker han sig fra kampen? Tværtimod, konkurrerer han mod de bedste. Hans resultater i år er ti sejre og otte nederlag. En holdkammerat siger om ham: „Han inspirerer os."

Ligesom nogle af jer ved jeg, hvad det vil sige at møde skuffelser og ungdommelige ydmygelser. Som dreng spille jeg softball i skolen. To anførere blev valgt, og efter tur valgte de de spillere, som de ønskede på deres hold. De bedste spillere blev selvfølgelig valgt først, derefter nr. to og tre. At blive valgt som nr. fire eller fem var ikke så slemt, men at blive valgt sidst og henvist til en fjerntliggende position langt ude i marken var direkte forfærdeligt. Jeg ved det, for der jeg var.

Hvor håbede jeg dog på, at bolden aldrig ville blive slået i min retning, for jeg ville bestemt tabe den, de andre ville score point, og mine holdkammerater ville grine.

Jeg husker det øjeblik, som var det i går, hvor alt det ændredes i mit liv. Kampen var begyndt, som jeg havde beskrevet: Jeg blev valgt sidst. Jeg gik min tunge gang langt ud i højre side og så på, mens det andet hold fyldte baserne med spillere. Derefter udgik to. Pludseligt ramte den næste mægtigt hårdt. Bolden kom i min retning. Kunne jeg nå den? Jeg løb til stedet, hvor jeg mente, at bolden ville lande, bad en stille bøn, mens jeg løb, og strakte mine hænder ud. Jeg forbavsede mig selv. Jeg greb bolden! Mit hold vandt.

Denne ene oplevelse øgede min selvtillid, gav mig et ønske om at øve og førte mig fra positionen som den sidst valgte til virkeligt at kunne gavne holdet.

Vi kan opleve den voksende selvtillid. Vi kan mærke stoltheden over en præstation. En formel på tre ord vil hjælpe os: *Giv aldrig op.*

Der er altid modstand omkring os. Fristelsen til at afvige fra vores valgte rute er til tider en daglig konfrontation. Joseph L. Townsend skrev teksten til en salme, som vi ofte synger (der i dansk oversættelse vil lyde o. a.):

Vælg kun ret, når du skal til at vælge,
lyt til Helligåndens blide ord.
Åndens lys vil altid være hos dig,
når til det rette du dig selv betror.

En klog far talte til sin søn og formulerede spørgsmålet om valg meget direkte. Han rådede: „Min søn, hvis du nogensinde opdager, at du er et sted, hvor du ikke burde være – *så kom ud!*" Et godt råd til en søn. Også et godt råd til en far.

Vi er alt for ofte tilbøjelige til at give Lucifer skylden for hver eneste fristelse, vi møder, eller hver eneste synd, vi begår. Apostlen Paulus' ord sætter sådanne tanker i perspektiv. Paulus rådede korinterne:

„Det er kun almindelige, menneskelige fristelser, der hidtil har mødt jer, og Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen skabe vej ud af den, så I kan stå den igennem" (1 Kor. 10:13).

Som præstedømmebærere har vi et ansvar for at „stå fast og ikke vakle". For nogle år siden, da David Kennedy blev udnævnt til finansminister, forsøgte en journalist at fange ham i en fælde med spørgsmålet: „Hr. Kennedy, tror De på bøn?"

Svaret var: „Det gør jeg."

Så kom det snedige spørgsmål: „Hr. Kennedy, beder De?"

Det faste svar lød: „Jeg tror på bøn, og jeg beder!"

Bare i sidste måned fik en stor jumbojet et stort hul i siden, mens den fløj over Stillehavet. Ni passagerer blev suget ud til deres død og alles liv var truet. Da piloten, kaptajn David Cronin, blev interviewet efter at have ført flyet sikkert tilbage til Honolulu, blev han spurgt: „Hvad gjorde du, da flyet blev revet op? Hvordan klarede du det?"

Kaptajn Cronin svarede: „Jeg bad, og derefter begyndte jeg at arbejde."

Mine brødre, det er en inspireret plan, vi alle kan følge: Bed, og begynd derefter at arbejde.

I den urolige verden er der en tendens til kun at tænke på os selv. At give efter for denne filosofi indsnævrer éns udsyn og forvrænger et passende syn på livet. Når interesse for andre erstatter bekymring for en selv, forstærkes vores egen udvikling.

I aften har vi set vores præsident, Ezra Taft Benson, modtage den højeste anerkendelse, som spejderbevægelsen kan give.

Denne anerkendelse er ikke en reaktion på en enkelt gerning eller en midlertidig forpligtelse til at tjene. Det anerkender snarere et liv med konstant og uselvisk tjeneste over for unge. Det blev sagt om vor Herre: „Ham, som drog omkring og gjorde vel" (Ap.G. 10:38). Præsident Ezra Taft Benson følger dagligt Frelserens eksempel.

Ved februarmødet i spejderbevægelsens hovedbestyrelse i USA blev unge mænd, der havde reddet andres liv i det forløbne år, anerkendt. En af dem var en bærer af det Aronske Præstedømme – den 15-årige Thomas T. Nelson fra Lacey i Washington. Tom havde reddet to drenge fra en brusende flod, der ville have ført dem i døden. Jeg elsker hans ydmyge og dog kraftfulde reaktion på anerkendelsen: „Jeg sprang i og trak dem op!"

Tusinder af spejdere bliver helte ved at velsigne andres liv i den kampagne, der hed „Spejdere for mad". På en bestemt lørdag, efter at kampagnen tidligere var blevet bekendtgjort, blev amerikanske husmødre bedt om at bidrage med dåsemad til at give de sultne mad. Spejdere blev formidlerne af dette mål. Hundreder af tons mad blev indsamlet, opbevaret og fordelt. De, der gav, blev velsignet. De, der modtog, fik mad. De spejdere, som hjalp med til at nå dette mål, vil aldrig mere blive de samme igen. De gik ud og gjorde vel.

Over hele jorden tjener en mægtig missionærstyrke, som går omkring og gør vel. Missionærer belærer om sandheden. De fjerner mørket. De spreder glæde. De fører kostelige sjæle til Kristus.

For blot nogle få uger siden så jeg i Guatemala City i Guatemala et moderne mirakel – faktisk resultatet af Guds vejledning givet til sine tjenere og velsignelsen af sit folk.

Ved en regionalkonference fyldte næsten 12000 medlemmer Estadio Del Ejercito, det lokale fodboldstadion. Solens stråler badede den store forsamling, mens Herrens Ånd fyldte hvert eneste hjerte. Det var en taksigelsesdag, der markerede 42-års dagen for de første missionærers ankomst til dette land. John Forres O'Donnal talte til den store skare. Det var ham, der i 1946 stod alene som det eneste medlem af Kirken i den nation. Bror O'Donnal sørgede for de første missionærers adgang ved personligt at plage daværende præsident George Albert Smith. Hans hustru, Carmen Galvez de O'Donnal, blev den første nyomvendte og blev døbt den 13. november 1948. Ved konferencen, som gennem alle årene i deres ægteskab, sad hun ved sin mands side.

Mens præsident O'Donnal talte, gled mine tanker tilbage til de mange missionærer, der var kommet til dette land og de vanskeligheder, som de gennemlevede; de ofre, de har ydet; og de liv, de har velsignet. En missionærs oplevelse beskriver alles trofasthed. Selv om jeg ved en tidligere lejlighed har nævnt denne missionærs oplevelse, følte jeg mig, efter mit nylige besøg i Guatemala, tilskyndet til at fortælle jer om den endnu engang.

Randall Ellswort overlevede et ødelæggende jordskælv, som slyngede en bjælke ned på hans ryg, hvilket lammede hans ben og alvorligt skadede hans nyrer, mens han tjente i Guatemala som missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han var den eneste amerikaner, som kom til skade ved det jordskælv, som kostede omkring 18000 mennesker livet.

Ældste Ellswort modtog førstehjælp og blev derefter fløjet til et større hospital i nærheden af sit hjem i Rockville i Maryland. Mens han var indlagt der, interviewede en fjernsynsreporter ham, hvilket jeg så gennem det mirakuløse fjernsyn. Reporteren spurgte: „Kan du gå?"

Svaret: „Endnu ikke, men det kommer jeg til."

„Tror du, at du vil kunne fuldføre din mission?"

Svaret lød: „Andre tror det ikke, men gør jeg.

Når min kirkes præsident beder for mig, og gennem min families, mine venners og mine missionærkammeraters bønner, vil jeg komme til at gå, og jeg vil vende tilbage til Guatemala. Herren ønskede, at jeg skulle forkynde evangeliet der i to år, og det er, hvad jeg har til hensigt at gøre."

Derefter fulgte en længere periode med behandling, markeret af et stille, men heroisk mod. Lidt efter lidt begyndte følelsen at komme tilbage til de næsten livløse lemmer. Mere behandling, mere mod, mere bøn.

Til sidst gik Randall Ellsworth ombord i flyet, der førte ham tilbage til missionen, hvortil han var blevet kaldet, tilbage til det folk, som han elskede. Han efterlod sig en flok skeptikere og en hob af tvivlere, men også hundreder, der var forbløffede over Guds magt, troens mirakel og beslutsomhedens belønning.

I Guatemala udførte Randall sine pligter. Han gik ved hjælp af to stokke. Hans gang var langsom og forsigtig. Så en dag, hvor han stod foran sin missionspræsident, hørte Randall Ellsworth ham sige de næsten utrolige ord: „Du har været modtageren af et mirakel. Din tro er blevet belønnet. Hvis du har den nødvendige tillid, hvis du har varig tro, hvis du har det ypperste mod, så anbring disse to stokke på mit skrivebord – og gå."

Langsomt lagde Randall en stok og derefter den anden på missionspræsidentens skrivebord, vendte sig om mod døren og mod sin fremtid – og gik.

I dag er Randall Ellswort praktiserende læge. Han er en trofast ægtemand og en kærlig far. Hans missionspræsident var ingen anden end John Forres O'Donnal – manden, som var med til at bringe Herrens ord til Guatemala, lederen, som søndag den 5. marts talte til skaren, der var forsamlet til regionalkonference.

Forres O'Donnal besøgte mig på mit kontor fornylig, og berettede på sin beskedne måde om sin oplevelse med Randall Ellsworth. Derefter sagde han til mig: „Sammen bevidnede vi et mirakel. Jeg har beholdt den ene af de to stokke, der blev lagt på mit bord den dag, hvor jeg udfordrede ældste Ellsworth til at gå uden dem. Jeg ønsker, at du får den anden." Med et venligt smil forlod han kontoret og vendte hjem til Guatemala.

Dette er stokken, som jeg fik. Den tjener som et tavst vidne om vor himmelske Faders evne til at høre vores bønner og velsigne vores liv. Den er et symbol på tro. Den er en påmindelse om mod.

Brødre i præstedømmet, ligesom Charles Dickens-figuren, Phillip Pirrip, har vi storslåede fremtidsudsigter. Målet, det evige liv, venter. Må vi stræbe standhaftigt for opnåelse deraf. Med de forsamlede unge mænds sprog: „Lad os komme i gang!" I Jesu Kristi navn. Amen. □

At forstørre vore kaldelser

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i det Første Præsidentskab

„Herren har brug for mænd, både unge og gamle, som vil bære hans riges faner med styrke og beslutsomhed."

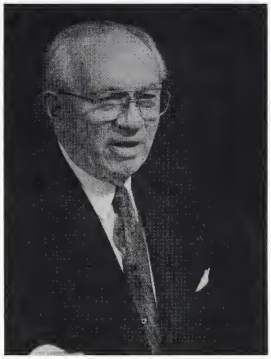

Mine brødre, det har været et dejligt møde. Jeg tilføjer mine lykønskninger til vor elskede præsident, Ezra Taft Benson, med den anerkendelse, han har modtaget. Det er en velfortjent ære, og den hædrer ikke alene ham, men også hele Kirken.

Det er en stor hyldest til den måde, han har levet sit liv på. Jeg lykønsker spejderbevægelsen i dets valg af en mand, hvis hele liv har været et lysende eksempel på det bedste inden for spejderbevægelsen. Han er nu i sit halvfemsindstyvende år, og når jeg tænker på hans liv, ser jeg en ufravigeligt mønster på principfasthed. Han har bevaret troen. Han har efterlevet budene. Han har været overbevisende for os alle i sin tilskyndelse til, at vi handler ligeså.

Det er længe siden, at jeg har deltaget i et spejdermøde. Jeg er ikke fortrolig med sådanne møders dagsorden i vore dage. Men jeg mindes levende den måde, de blev ledet på, da jeg var dreng. Jeg blev spejder i 1922 for næsten 67 år siden. Dengang var der ikke noget, der hed ulveunger. En dreng skulle være 12 år, før han kunne blive spejder. Vi samledes til vores tropsmøde tirsdag aften. Vi var en støjende gruppe, når vi samledes. Vores tropsfører, Charlie Robinson, stødte i sin fløjte, og vi stillede os alle på en række. Vi løftede vores højre arm til en ret vinkel og gentog spejderløftet: „På min ære lover jeg at gøre mit bedste for at udføre min pligt over for Gud og mit land og adlyde spejderloven; at hjælpe andre mennesker til hver en tid; at holde mig selv fysisk stærk, mentalt vågen og moralsk retlinet."

Det var lidt af et ritual hver tirsdag. Vi tænkte ikke ret meget over det, men ordene fra det løfte forankredes i vores sind. De har forblevet hos mig gennem alle disse år.

Nuvel, det er ikke et spejdermøde i aften, selv om nogle dejlige ting er blevet sagt om spejderbevægelsen. Det er et præstedømmemøde. Til dette mødes formål vil jeg gerne foreslå et andet løfte for hver eneste mand og dreng, der er forsamlet i denne anledning, hvor I end er: „På min ære lover jeg at gøre mit bedste for at forstørre Guds præstedømme, som er blevet mig overdraget."

Ordet *forstørre* er interessant. Som jeg forstår det, betyder det at gøre større, tydeliggøre, bringe nærmere og styrke.

Jeg har her en kikkert. Jeg værdsætter den ikke alene for dens praktiske værdi, men også af sentimentale årsager. Den er nyttig til at forstørre ting, som jeg gerne vil se. Kikkerten er også et minde om en god og stor mand, som forstørrede sit præstedømme.

Jeg fik den af præsident Henry D. Moyle, som var rådgiver i det Første Præsidentskab, ved afslutningen af en vidunderlig række møder med alle vores missionærer, der dengang var i Europa og på de britiske øer. Hver gang jeg bruger den, tænker jeg både på gaven og giveren.

Vi er selvfølgelig alle fortrolige med kikkerter. Når man sætter den op til øjnene og fokuserer, forstørrer man og bringer faktisk alt inden for synsvidden nærmere. Men hvis man vender den om og ser gennem den anden ende, formindsker man og „fjerner" det, man ser.

Sådan er det også med vore handlinger som præstedømmebærere. Når vi lever op til vores høje og hellige kaldelse, når vi viser kærlighed til Gud ved at tjene vores medmennesker, når vi bruger vores styrke og talenter til at opbygge tro og udbrede sandheden, så forstørrer vi vort præstedømme. Når vi på den anden side lever et egoistisk liv, når vi kaster os ud i synd, når vi kun fokuserer på verdslige ting frem for det, der hører Gud til, så formindsker vi vort præstedømme.

Jakob, Nephis bror, sagde, idet han talte om den kaldelse, som han og hans bror, Joseph, havde fået:

„Og vi ærede vort embede for Herren og påtog os ansvaret at lade folkets synder komme over vort eget hoved, hvis vi ikke lærte dem Guds ord med al flid" (Jakobs Bog 1:19).

Til hver eneste leder, til hver eneste lærer i denne kirke, til alle dem som virker i et præstedømmeembede, kommer der det hellige ansvar at forstørre denne præstedømmekaldelse. Vi er alle ansvarlige for andres velfærd, vækst og udvikling. Vi lever ikke blot for os selv. Hvis vi skal forstørre vore kaldelser, så kan vi ikke leve for os selv. Når vi tjener med flid, når vi underviser med tro og vidnesbyrd, når vi opløfter, styrker og opbygger retfærdige overbevisninger hos dem, hvis liv vi berører, så forstørrer vi vort præstedømme. At leve kun for os selv, eller med andre ord, at tjene modvilligt, at gøre mindre end vores bedste for at gøre vores pligt formindsker vort præstedømme, ligesom det formindsker billedet, og får tingene til at synes længere væk, at se den forkerte vej gennem kikkerten.

Jakob sagde videre: „Mine elskede brødre . . . i overensstemmelse med det ansvar, der påhviler mig for Gud at ære mit embede med alvor . . . forkynde(r jeg) jer Guds ord" (Jakobs Bog 2:2).

Hver eneste missionær har ansvaret for at forstørre sin kaldelse i undervisningen i Guds plan. Hver eneste lærer har ansvaret for at forstørre sin kaldelse ved undervisningen i Guds ord. Hver eneste leder har ansvaret for at forstørre sin kaldelse i undervisningen i Guds orden.

Herren sagde i denne uddeling til Joseph Smith og Oliver Cowdery: „Ær dit embede" (L&P 24:3).

Endvidere: „Pas dit kald, så skal du få det, hvormed du kan ære dit embede" (vers 9).

I samme åbenbaring sagde Herren nogle interessante og bemærkelsesværdige ting om Oliver Cowdery:

„Han skal have sin ære i mig og ikke i sig selv, det være sig i svaghed eller styrke, i bånd eller fri.

Og til enhver tid og på ethvert sted skal han åbne munden og forkynde mit evangelium som med en basuns røst, både dag og nat. Og jeg vil forlene ham med en sådan kraft, som menneskene ikke før har kendt" (vers 11-12).

Oliver modtog sammen med Joseph Smith det Aronske Præstedømme under Johannes Døbers hænder, og senere det Melkisedekske Præstedømme under Peters, Jakobs og Johannes' hænder. Han forstørrede dette præstedømme som et vidne om Mormons Bog, som rådgiver til profeten, som én af dem, der skulle udvælge og instruere de Tolv Apostle, som missionær i flytningen af Kirken gennem de vestlige territoriers grænseområder og som en lærer og taler, hvis stemme klang med stor og overbevisende kraft.

Men han vendte om og begyndte at se gennem den forkerte ende af kikkerten. Han fandt fejl. Han beklagede sig. Hans kaldelse blev mindre, han formindskede sit præstedømme, han fjernede sig fra de præsiderende i Kirken.

Borte var den overbevisende stemme, borte var Guds præstedømmes kraft, som han engang besad og forstørrede. I elleve år vandrede han næsten alene og uden venner. Han vandrede i fattigdom og sygdom.

Så i efteråret 1848 rejste Oliver Cowdery og hans familie til Council Bluffs og befandt sig blandt mange af de hellige, som på den tid flyttede vestpå. Ved en konference, som blev afholdt i Kanesville den 24. oktober 1848 rejste han sig og sagde:

„Venner og brødre:

Mit navn er Cowdery – Oliver Cowdery. I Kirkens historie sad jeg . . . i dens råd. Ikke fordi jeg var bedre end andre mænd, blev jeg kaldet . . . til at udføre Guds formål. Han kaldte mig til en høj og hellig kaldelse. Jeg skrev med min egen pen hele Mormons Bog (bortset fra nogle få sider), som det kom fra profeten Joseph Smiths læber, og han oversatte den ved Guds kraft og gave ved hjælp af Urim og Thummim, eller som det kaldes i den bog ‚hellig udtyder'.

Jeg så med mine øjne og håndterede med mine hænder guldpladerne, hvorfra den var oversat . . . Den bog er sand. Sidney Rigdon skrev den ikke; hr. Spaulding skrev den ikke; jeg skrev den selv, som det kom fra profetens læber . . .

Jeg var til stede sammen med Joseph, da en hellig engel fra Himlen kom ned og overdrog os . . . det Aronske Præstedømme og samtidig sagde til os, at det skulle forblive på jorden, mens jorden eksisterer. Jeg var også til stede sammen med Joseph, da det højere eller det Melkisedekske Præstedømme blev overdraget af hellige engle fra det høje . . .

Primarys hovedpræsidentskab. Fra venstre førsterådgiver Betty Jo N. Jepsen, præsidentinde Michaelene P. Grassli og andenrådgiver Ruth B. Wright.

Brødre, i en række år har jeg været adskilt fra jer. Jeg ønsker nu at komme tilbage. Jeg ønsker at komme ydmyg og være en i jeres midte. Jeg søger ingen position. Jeg ønsker bare, at tilhøre jer. Jeg er uden for Kirken, men jeg ønsker at blive medlem. Jeg ønsker at komme ind ad døren; jeg kender døren, jeg er ikke kommet for at søge forrang. Jeg kommer ydmyg og overlader mig selv til denne konferences afgørelse, idet jeg ved, at dens afgørelse er den rette" (Stanley R. Gunn, *Oliver Cowdery*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1962, s. 203-4).

Han blev accepteret. Han blev døbt igen. Han længtes efter at indsamles med de hellige i bjergdalene, men han døde den 3. marts 1850 uden at have nået den drøm.

Hans historie er en af de mest rørende og ynkværdige i historien om dette store værk. Så længe han forstørrede sin kaldelse, blev han gjort større. Da han formindskede den kaldelse, forsvandt han i glemsel og fattigdom. Han kom tilbage, men fik aldrig sin tidligere anseelse tilbage. Han genvandt aldrig det enestående løfte, som Herren havde givet ham, at han, betinget af sin troskab, ville få herlighed og gives „en sådan kraft, som menneskene ikke før har kendt" (L&P 24:12).

Storslået og bevægende er løftet til hver eneste mand og dreng, som forstørrer sin kaldelse som bærer af præstedømmet. Herren har sagt om jer, at de „bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte" (L&P 84:33-34).

Endvidere skal alt, hvad Faderen har, gives til dem.

Der findes ingen større løfter end dette. Jeg har set og kendt sådanne mænd. Jeg mødte nogle den anden dag, da jeg var i templet i St. George. Jeg har kendt og holdt øje med disse brødre i mange år. Deres hår er nu hvidt, og de går ikke med den spændstighed, der engang var deres kendetegn. Dem, jeg taler om, har aldrig været velstående. Men de har haft megen visdom, og de har haft megen tro. De er mænd, som siden deres ungdom har båret Guds præstedømme, har vandret i dets lys og har forstørret deres kaldelser. De har forladt hjemmet under store ofre for at tjene som missionærer og missionspræsidenter. De har tjent som biskopper og stavspræsidenter. Ligegyldigt hvor de er taget hen, enten i forbindelse med deres arbejde eller kaldelser i Kirken, har de rørt et lys med deres egen tros flamme og bragt lys derhen, hvor der før var mørke.

På alle årstider, i solskin og i blæst, i nederlag og i sejre har de holdt deres øjne i den rigtige ende af linsen, forstørret deres kaldelser og bragt Guds hellige og evige ting nærmere.

Hvordan gør *vi* det? Hvordan forstørrer *vi* præstedømmets kraft, hvormed vi er blevet begavet? Vi gør det, når vi underviser i sande og rigtige lærdomme. Herren har sagt: „Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære" (L&P 88:77).

Vi formindsker denne kaldelse, vi kryber væk fra denne mission, når vi bruger vores tid på at spekulere på eller tale for det, som ikke fremgår af skrifterne, eller det, som ikke er godkendt af Herrens profet. Det er snarere vores ansvar, som det fremgår af åbenbaring, at „binde loven og forsegle vidnesbyrdet og forberede de hellige på dommens time, som skal komme, at deres sjæle må undfly Guds vrede og ødelæggelsens vederstyggelighed, der venter de ugudelige, både i denne verden og den tilkommende" (L&P 88:84-85).

Vi forstørrer vort præstedømme og gør vores kaldelse større, når vi tjener med flid og begejstring i de ansvar, hvortil vi kaldes af den rette myndighed. Jeg understreger ordene „flid og begejstring". Dette værk har ikke nået sin nuværende position ved ligegyldighed hos dem, der har virket på dets vegne. Herren har brug for mænd, både unge og gamle, som vil bære hans riges faner med styrke og beslutsomhed.

„Hvem er for Herrens sag?
Nu vil det vise sig;
vi spørger uden frygt:
Hvem er for Herrens sag?"
(*Sange*, nr. 144).

Vi forstørrer vor kaldelse, vi gør vort præstedømmes muligheder større, når vi rækker ud til de nødlidende og giver styrke til dem, der vakler. Til dig og mig, som er blevet iklædt det hellige præstedømmes myndighed, har Herren sagt: „Vær derfor trofast og pas det embede, hvortil jeg har kaldet dig. Styrk de svage, støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ" (L&P 81:5).

Der er så megen lidelse i denne verden. Der er dem, så mange af dem, som i ensomhed og frygt råber med et desperat behov for lyttende ører og forstående hjerter. Der er enlige fædre og mødre, som kæmper for at opdrage familier. Der er huse, som har behov for at blive malet; haver, som trænger til at blive ryddet op, hvis ejere hverken har kræfter eller midler til at få det gjort. Der findes stærke unge mænd blandt os.

Der er tusinder af jer i disse forsamlinger i aften, unge mænd fra det Aronske Præstedømme, som kan velsigne andre og blive velsignet, mens de yder en sådan tjeneste.

Vi forstørrer vores kaldelser, når vi vandrer ærligt og oprigtigt. Vi formindsker den, når vi nedværdiger os til uærlige handlinger og egoisme; ser bort fra andres interesser og velfærd, når vi tilbringer hele vores tid med at samle det, som vi ikke kan tage med os fra dette liv til det næste.

Vi ærer vort præstedømme og forstørrer dets indflydelse, når vi vandrer i dyd og troskab. Umoralitet og utroskab er fuldstændig uforeneligt med Guds præstedømme. Den dreng, som har styrken til at sige nej til narkotika; den unge, som har styrken til at sige nej til øl og andre alkoholiske drikke; den unge mand, som har styrken til at sige nej til umoralitet forstørrer sin kaldelse som diakon, lærer eller præst. Den ældre mand, som kan gøre ligeså; ægtemanden, som er fuldstændig tro, fuldstændig ufravigeligt, over for den ledsager, som han er gift med; den far, som aldrig misbruger et barn, seksuelt eller på anden måde – det er mænd, som forstørrer det præstedømme, som de er blevet ordineret til med kraft fra det høje. De, der handler anderledes, formindsker den kraft. De er måske blevet ordineret, men som Herren har sagt:

„Om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forgængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte.

Se, førend han ved af det, er han overladt til sig selv, til at stampe imod brodden, forfølge de hellige og stride mod Gud" (L&P 121:37-38).

Disse er stærke ord – men ligeså sande som solens lys om morgenen. Jeg har set sådanne mænd. Jeg har set dem falde og skrumpe ind, indtil de i dag vælter sig i en pøl af elendighed og ondskab med hjerter fulde af had.

Til os alle har Herren sagt: „Forstør din kaldelse". Det er ikke altid let. Men det er altid belønnende. Det velsigner ham, som bærer denne guddommelige myndighed. At se gennem den forkerte linse indskrumper på den anden side vores kraft og formindsker vores bidrag. Hvis vi arbejder fra det modsatte perspektiv, det rigtige, naturlige og guddommelige perspektiv, forstørrer og opløfter vi. Vi vokser i styrke og glæde. Vi velsigner andres liv nu og for evigt.

Mine brødre, jeg vidner og bærer vidnesbyrd om disse ting. Jeg bærer vidnesbyrd om den guddommelige magt, som du og jeg bærer. Den kommer fra Gud, vor evige Fader, og den udøves i hans elskede Søns navn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

I midten præsiderende biskop Robert D. Hales sammen med sine rådgivere, førsterådgiver biskop Henry B. Eyring til venstre og andenrådgiver biskop Glen L. Pace til højre.

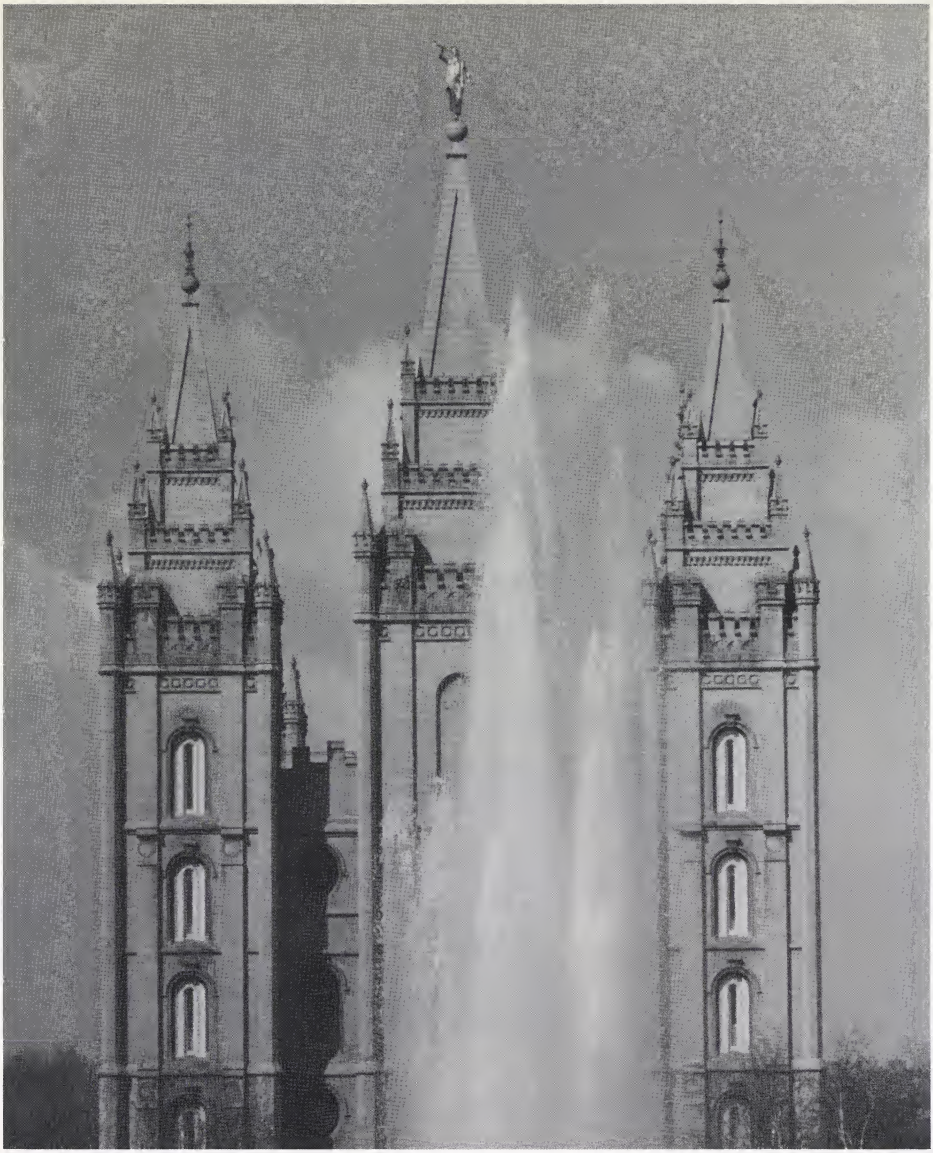

Salt Lake templet, set fra pladsen foran Kirkens kontorbygning. I forgrunden ses det dekorative springvand, der er opført gennem bidrag, givet af private.

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Generalautoriteter april 1989

Det Første Præsidentskab

Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver

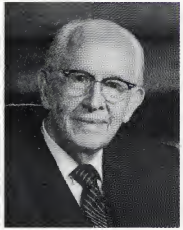

Ezra Taft Benson
Præsident

Thomas S. Monson
Andenrådgiver

De Tolvs Kvorum

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

De Halvfjerds' Præsidium

Dean L. Larsen

Marion D. Hanks

Wm. Grant Bangerter

Robert L. Backman

Hugh W. Pinnock

James M. Paramore

J. Richchr Clake

De Halvfjerds' Første Kvorum

(i alfabetisk orden)

Angel Abrea | Carlos E. Asay | William R. Bradford | Ted E. Brewerton | Victor L. Brown | Theodore M. Burton

F. Enzio Busche | John K. Carmack | Joe J. Christensen | Gene R. Cook | Derek A. Cuthbert | Jacob de Jager

Royden G. Derrick | Charles Didier | Loren C. Dunn | Paul H. Dunn | Vaughn J. Featherstone | J. Thomas Fyans

Jack H. Goaslind | John H. Groberg | W. Eugene Hansen | Jeffrey R. Holland | F. Burton Howard | Marlin K. Jensen

Yoshihiko Kikuchi | Adney Y. Komatsu | George P. Lee | H. Burke Peterson | Rex D. Pinegar | Ronald E. Poelman

Hartman Rector, Jr. | Rex C. Reeve | Hans B. Ringger | Robert L. Simpson | Robert E. Wells

De Halvfjerds' Andet Kvorum

(i alfabetisk orden)

Carlos H. Amado | H. Verlan Andersen | Ben B. Banks | Monte J. Brough | Waldo P. Call | Helio R. Camargo

George I. Cannon | Albert Choules, Jr. | Spencer J. Condie | Lloyd P. George | Francis M. Gibbons | F. Melvin Hammond

Robert B. Harbertson | Devere Harris | George R. Hill III | Malcolm S. Jeppsen | F. Arthur Kay | L. Lionel Kendrick

John R. Lasater | Richard P. Lindsay | Merlin R. Lybbert | Douglas J. Martin | Gerald E. Melchin | Alexander B. Morrison

Spencer H. Osborn | L. Aldin Porter | Glen L. Rudd | Gardner H. Russell | Robert E. Sackley | Douglas H. Smith

John Sonnenberg | Philip T. Sonntag | Lynn A. Sorensen | Russell C. Taylor | Horacio A. Tenorio | Keith W. Wilcox

Det Præsiderende Biskopråd

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Robert D. Hales
Præsiderende biskop

Glenn L. Pace
Andenrådgiver

Emeritus generalautoriteter

Joseph Anderson | Bernard P. Brockbank | Sterling W. Sill | Eldred G. Smith | John H. Vandenberg

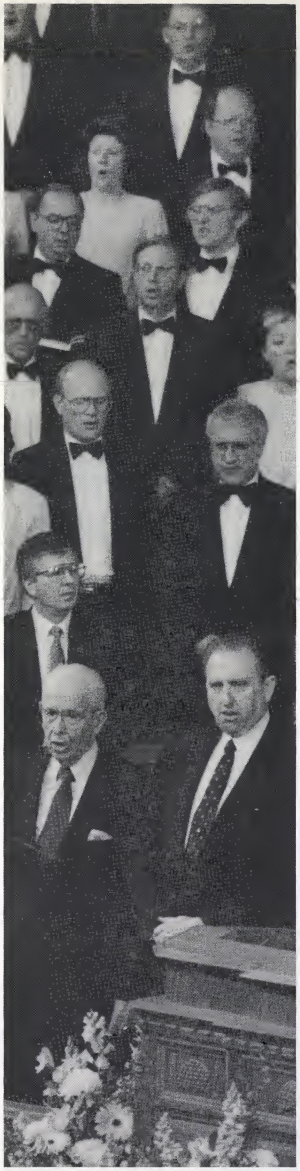

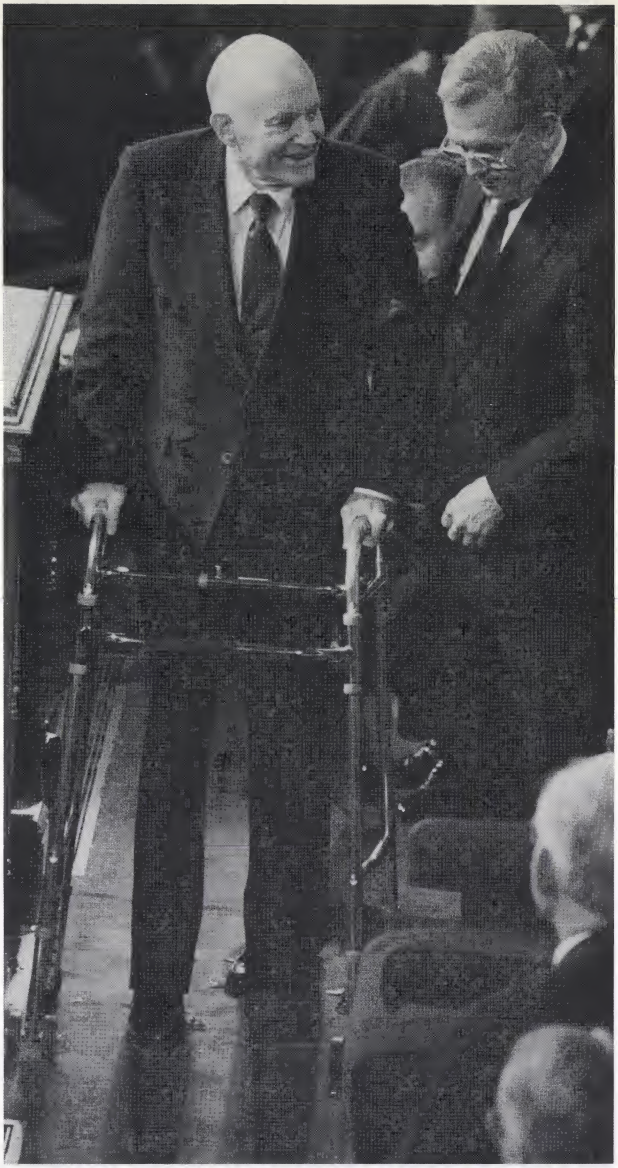

Præsident Howard W. Hunter fra de Tolvs Kvorum, sammen med kvorumsmedlem ældste Boyd K. Packer.

Mødet søndag formiddag,
2. april 1989

Tak til Gud

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i det Første Præsidentskab

„Jeg anerkender Guds hånd i de mirakuløse begivenheder der er sket for Kirken i den Tyske Demokratiske Republik . . . Den lange periode med forberedelse er forbi. Kirkens fremtid åbner sig."

I det første afsnit af Lære & Pagter læser vi Herrens løfte:

„Hør, o, I min kirkes folk, siger hans røst, som bor i det høje . . . Hør, I folk, som er langt borte . . .

Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores . . .

Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.

De skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gå" (L&P 1:1-2, 4-5).

For præcis 50 år siden i 1939 lagde Europas statsoverhoveder alvorsfulde deres programerklæringer tilbage i lædermapper, rejste sig fra deres pladser ved konferencebordet og vendte hjem til deres respektive lande. Freden var gået tabt. Mægtige hære krydsede internationale grænser. Krigsfly brummede i luften; store tanks skramlede frem. Den anden verdenskrig var begyndt.

Hundreder af missionærer blev trukket tilbage fra Europa og fordelt andre steder i verden. Kirkens medlemsskare i disse områder, som nu var berøvet missionærers lederskab, fortsatte tappert. Blodbad, lidelser og død indhyllede Europa.

Konflikten ophørte efter seks forfærdelige år, og en gigantiske genopbygning blev iværksat. Missionærerne vendte tilbage til nogle nationer, evangeliet blev forkyndt, og Kirken begyndte at vokse.

I andre lande sprang nye politiske grænser op, grænser, der vrimlede med våben, og missionærerne blev nægtet adgang. Vore medlemmer dér gennemlevede en periode kendetegnet af tålmodig venten, ihærdig bøn og trofast efterlevelse.

Mine tanker var hos disse nationer, da mit fly i oktober 1988 brummede mod Berlin, og mit hjerte var fuldt af bekymring for deres folk, især vore egne medlemmer, som standhaftigt havde båret deres byrder og lidt i stilhed. Jeg sad lidt i dagdrømme og overvejede min langvarige opgave i den Tyske Demokratiske Republik. I tyve år har dette været en væsentlig del af min tjenestegerning. Mit sind fyldtes med minder. Mit hjerte overvældedes af taknemmelighed til Gud. Jeg tænkte over Kirkens historie i det land, jeg var på vej til.

Før den anden verdenskrig var nationen, som vi kender som den Tyske Demokratiske Republik, og som nogle fejlagtigt betegner som Østtyskland, det mest produktive område i de tysktalende områder inden for missionering. Byen Chemnitz, nu Karl Marx Stadt, havde seks store grene og var den største koncentration af sidste dages hellige udenfor Nordamerika. Så kom den anden verdenskrigs forfærdelige ødelæggelser. Efter at bomberne var ophørt og artilleriet blev tavst, var landet lagt øde. Men så kom folk ligesom muldvarper op fra jorden, beskidte, sultne, bange og fortabte. I minderne kunne man høre råbet: „Mor, hvor er du? Far, hvor er du henne?" De blev ikke hilst af andet end et månelandskab af granathuller, forrevne bygninger, enorme kratere og et bjerg af murbrokker. En nation lå øde og ødelagt.

På dette tidspunkt bestemte Herrens profet, at en person ved navn Ezra Taft Benson skulle påtage sig en redningsmission til det nødlidende folk. Ældste Benson forlod sin kære hustru, som han elsker af hele sit hjerte, forlod sine kære børn, som dengang var små, og tog på en mission, hvis varighed var ukendt. Han gennemrejste det tysktalende Europa – øst og vest. Han sørgede for mad til folket. Han klædte folket. Han velsignede folket. Og han gav dem håb. Hans gerning var grundvolden i de fremskridt, der fulgte.

En anden stor velgører for vore tysktalende medlemmer er Walter Stover. Gavmildt gav han af sig selv og sine midler for at opløfte folket.

I 1968 foretog jeg min første tur til DDR. Situationen var spændt. Tillid og forståelse eksisterede ikke. Der var ingen diplomatiske forbindelser. På en dag med skyer og regn rejste jeg til byen Görlitz langt inde i DDR i nærheden af den polske og tjekkoslovakiske grænse. Jeg deltog i mit første møde med de hellige. Vi forsamledes i en lille og gammel bygning. Men da medlemmerne sang Zions sange, fyldte de bogstavelig talt rummet med deres tro og hengivenhed.

Mit hjerte fyldtes med sorg, da jeg forstod, at medlemmerne ikke havde nogen patriark, ingen ward eller stave – kun grene. De kunne ikke modtage tempelvelsignelserne – hverken begavelse eller besegling. Ingen officiel repræsentant var kommet fra Kirkens hovedsæde i meget lang tid. Medlemmerne kunne ikke forlade deres land. Alligevel stolede de på Herren af hele deres hjerte.

Jeg stod på talerstolen, og med tårefyldte øjne og grådkvalt stemme gav jeg dem et løfte: „Hvis I forbliver trofaste over for Guds bud, vil I få hver eneste velsignelse, som ethvert medlem i ethvert land kan få." Så opfattede jeg, hvad jeg havde sagt. Den aften faldt jeg på mine knæ og bønfaldt min himmelske Fader: „Fader, jeg er i dit ærinde; dette er din kirke. Jeg har udtalt ord, som ikke kom fra mig, men fra dig og din Søn. Vil du opfylde løftet i disse ædle menneskers liv." På denne måde afsluttedes mit første besøg til den Tyske Demokratiske Republik.

Herrens løfte begyndte at blive opfyldt. En patriark blev udpeget: Bror Percy K. Fetzer, som også blev udpeget som regionalrepræsentant for området. Derefter blev Walter Krause, som boede i den Tyske Demokratiske Republik, ordineret til patriark. Indtil nu har han givet 989 patriarkalske velsignelser, og hans hustru har renskrevet hver eneste af dem.

Nu og da besøgte jeg den Tyske Demokratiske Republik. Jeg mindes lederskabsmøder, hvor præstedømmebærerne ivrigt løb frem, når deres navn blev nævnt, for at få trykte instruktioner om, hvordan et kvorum skulle virke, eller hvordan en gren skulle fungere.

Jeg kan huske en konference i byen Annaberg. Dér kom en dejlig, ældre søster frem og spurgte: „Er du en apostel?"

Da jeg svarede: „Ja," stak hun hånden ned i sin taske og tog et billede af de Tolv Apostles Kvorum frem. Så spurgte hun: „Hvor er du?"

Jeg så på billedet. Det nyeste medlem af de Tolvs Kvorum på det billede var ældste John A. Widtsoe. Hun havde ikke set et medlem af de Tolv i meget lang tid!

Snart blev en medlemsmission oprettet, den første højpræst ordineret, og distriktsråd organiseret. I Freiberg blev der oprettet en Zions stav, og så endnu en stav i Leipzig. Hvert eneste medlem af Kirken i DDR tilhørte nu en af Kirkens stave. En grenspræsident, som jeg interviewede, havde tjent i denne funktion i 21 år. Han var kun 42 år. Halvdelen af sit liv havde han været grenspræsident, alligevel var han villig til at fortsætte i enhver opgave. Medlemmerne accepterede ivrigt deres kaldelser.

Disse usædvanlige hændelser skete efter en særlig indvielse af landet.

En søndag morgen, den 27. april 1975, stod jeg på et blottet stykke klippe højt over Elben mellem byerne Dresden og Meissen og opsendte en bøn for landet og dets indbyggere. Denne bøn omtalte medlemmernes tro. Den understregede de ømme følelser i mange hjerter, der var fyldt af et overvældende ønske om at opnå tempelvelsignelserne. En bøn om fred blev udtalt. Der blev anmodet om guddommelig hjælp. Jeg udtalte ordene: „Kære Fader, lad dette være begyndelsen af en ny dag for medlemmerne af din kirke i dette land."

Pludselig begyndte en kirkeklokke at kime langt nedenfra i dalen og en hanes galen brød morgenstilheden, begge hilsende begyndelsen på en ny dag. Selv om mine øjne var lukkede, kunne jeg mærke varmen fra solens stråler nå mit ansigt, mine hænder og mine arme. Hvorledes gik det til? Det havde regnet uafbrudt hele morgenen.

Ved afslutningen af bønnen stirrede jeg mod himlen. Jeg bemærkede en stråle af solskin, som strømmede fra et hul i de mørke skyer; en stråle, som omgav det sted, hvor vores lille gruppe stod. Fra det øjeblik vidste jeg, at guddommelig hjælp var til rådighed.

Værket skred fremad. Den altoverskyggende velsignelse, der var behov for, var, at vore værdige medlemmer kunne få det privilegium at modtage deres begavelse og deres beseglinger.

Vi undersøgte enhver mulighed. En rejse en gang i livet til templet i Schweiz? Ikke godkendt af staten. Måske kunne mor og far rejse til Schweiz og efterlade børnene hjemme. Ikke rigtigt. Hvordan besegler man børn til forældre, når de ikke kan knæle ved et alter? Det var en tragisk situation. Så efter mange medlemmers faste og bønner og på den mest naturlige måde foreslog repræsentanter for staten: I stedet for at I rejser til Schweiz for at besøge et tempel, hvorfor bygger I så ikke et tempel her i DDR? Forslaget blev accepteret, en udsøgt grund erhvervet i Freiberg, og første spadestik taget til et smukt Guds tempel.

Indvielsesdagen var en historisk lejlighed. Præsident Gordon B. Hinckley opsendte indvielsesbønnen. Himlen var nær den dag.

I forhold til sin størrelse er dette tempel et af de travleste i Kirken. Det er det eneste tempel, hvor man skal træffe en aftale for at deltage i en tempelsession. Det er det eneste tempel, jeg kender til, hvor stavspræsidenterne siger: „Hvad kan vi gøre? Vores hjemmelærerarbejde går lidt dårligere, fordi alle er i templet!" Da jeg hørte den bemærkning, tænkte jeg: „Ikke dårligt – slet ikke dårligt!"

Et mirakel blandt mirakler var sket. Endnu et var nødvendigt. Hvordan kan Kirken vokse uden missionærer? Hvordan kan vores antal øges på trods af en befolkning, der bliver ældre? Smukke nye bygninger smykker landet: Stavscentre i Leipzig og Dresden, kirker i Freiberg og Zwickau og andre på vej, som f.eks. en kirke under opførelse i Plauen. En trofast bror fra Plauen sendte mig denne gribende beretning: „Mine forældre og bedsteforældre har før os virket i denne gren, men hidtil har det aldrig været muligt for os at have vores egen kirkebygning. Nu opfyldes et længe ønsket mål." En tanke kom, efter jeg havde læst denne rørende beretning: „Til hvad nytte er bygningerne, hvis der ikke er tilstrækkeligt med medlemmer til at fylde dem?"

Det var dette dilemma, som optog mig mest, da mit fly landede i Berlin den eftermiddag i oktober. Vi begyndte vores vigtigste opgave, at hilse på lederne af den Tyske Demokratiske Republik. Vores endelige mål var at søge om tilladelse til, at døren til missionering kunne åbnes. Ældste Russell M. Nelson, ældste Hans B. Ringger og vores lokale ledere i DDR, under ledelse af præsident Henry Burkhardt, præsident Frank Apel og præsident Manfred Schutze, mødtes først med ministeren for religiøse anliggender, Kurt Löffler, mens han gav en dejlig frokost til ære for os. Han talte til os og sagde: „Vi vil gerne hjælpe jer. Vi har observeret jer og jeres medlemmer i 20 år. Vi ved, at I er det, som I hævder at være: ærlige mænd og kvinder."

Repræsentanter for staten og deres hustruer overværede indvielsen af et stavscenter i Dresden og en kirke i Zwickau. Mens de hellige sang „Gud vær' med dig, til vi ses igen" – „Auf Wiedersehen, Auf Wiedersehen" – mindedes vi ham, Fredsfyrsten, som døde på korset på Golgata. Jeg tænkte på vor Herre og Frelser, da han gik smertens vej, tårernes spor, ja, selve retfærdighedens vej. Hans gennemtrængende erklæring kommer til mig: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst" (Joh. 14:27).

Derefter tilbage til Berlin til de afgørende møder med statsoverhovedet, formanden for ministerrådet Erich Honecker.

Denne særlige morgen var Berlin badet i sollys. Det havde regnet hele natten, men nu herskede skønheden. Vi blev kørt til kontorerne for statens øverste ledere.

Inden for bygningens pompøse indgang blev vi budt velkommen af formand Honecker. Vi gav ham statuetten „First Step", der viser en mor, som hjælper sit barn med at tage det første skridt hen imod sin far. Han var meget glad for gaven. Derefter ledsagede han os til sit personlige konferenceværelse. Der blev vi placeret omkring et stort rundt bord. Ved bordet sad bl.a. formand Honecker og nogle ministre.

Erich Honecker begyndte: „Vi ved, at jeres kirkes medlemmer tror på arbejde; det har I bevist. Vi ved, at I tror på familien; det har I vist. Vi ved, at I er gode borgere i alle de lande, som I regner som hjemme; det har vi bemærket. Ordet er jeres. Kom frem med jeres ønsker."

Jeg begyndte: „Formand Honecker, ved indvielsen og åbent hus-arrangementet for templet i Freiberg stod 89890 af dine

landsmænd i kø, nogle gange op til fire timer, sommetider i regnvejr, for at komme til at se et Guds hus. I Leipzig var 12000 tilstede ved et åbent hus-arrangement i forbindelse med indvielsen af stavscentret. I Dresden var der 29000 besøgende; i Zwickau 5300. Og hver eneste uge året rundt besøger 1500-1800 mennesker tempelgrunden i Freiberg.

De vil gerne vide, hvad vi tror på. Vi vil gerne fortælle dem, at vi tror på at ære, adlyde og støtte landets love. Vi vil gerne forklare vort ønske om at opbygge stærke familieenheder. Dette er blot to af vores trossætninger. Vi kan ikke besvare spørgsmål, og vi kan ikke fortælle om vore følelser, fordi vi ingen missionerende repræsentanter har, som vi har i andre lande. De unge mænd og kvinder, som vi ønsker kommer til jeres land som missionerende repræsentanter, vil holde meget af jeres land og folk. Mere præcist vil de efterlade en forædlende påvirkning. Desuden vil vi gerne se unge mænd og kvinder fra jeres nation, som er medlemmer af vores kirke, tjene som missionerende repræsentanter i mange nationer, som fx USA, Canada og flere andre. De vil komme tilbage og være bedre beredt til at påtage sig ansvarsfulde stillinger i jeres land."

Derefter talte Erich Honecker i omtrent en halv time, hvor han beskrev sine hensigter og synspunkter og detaljeret beskrev, hvilke fremskridt hans nation havde gjort. Til sidst smilede han, tiltalte mig og gruppen og sagde: „Vi kender jer. Vi stoler på jer. Vi har erfaring med jer. Jeres missionsanmodning er godkendt."

Min ånd slog kolbøtter af glæde. Mødet blev afsluttet.

Ældste Russell Nelson vendte sig mod mig, da vi forlod de smukke regeringskontorer, og sagde: „Læg mærke til, hvordan solskinnet fylder denne hal. Det er næsten, som om vor himmelske Fader siger: ‚Jeg er tilfreds.'"

Nattens sorte mørke var forbi. Gryet havde bragt dagens strålende lys. Jesu Kristi evangelium ville nu blive bragt til millioner af mennesker i dette land. Deres spørgsmål om Kirken ville blive besvaret, og Guds rige ville gå frem.

Når jeg tænker tilbage på disse begivenheder, vender mine tanker sig til Mesterens ord: „Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting" (L&P 59:21). Jeg anerkender Guds hånd i de mirakuløse begivenheder der er sket for Kirken i den Tyske Demokratiske Republik.

Troen og trofastheden hos vore medlemmer i dette land er bemærket af Gud. Andre generalautoriteters, regionalrepræsentanters og missionspræsidenters fremragende arbejde har været af uvurderlig hjælp. Det forstående samarbejde fra regeringsledere er højt værdsat. Kaldelser er sendt til de første ti missionærer fra den Tyske Demokratiske Republik, som skal tjene uden for deres land; og for blot tre dage siden, tirsdag den 30. marts, kom de første fuldtidsmissionærer i præcis 50 år ind i den Tyske Demokratiske Republik. Deres missionspræsident stod der rede til at modtage dem. Den lange periode med forberedelse er forbi. Kirkens fremtid åbner sig. Tak til Gud.

Fra Himlen hører vi igen Herrens erklæring:

„Hør, I himle, og lyt, o, jord. Fryd jer, I indbyggere deraf, thi Herren er Gud, og der er ingen Frelser uden ham.

Stor er hans visdom, underfulde er hans veje, og hans gerningers omfang kan ingen udgranske.

Hans planer skal ikke fejle, og ingen kan holde hans hånd tilbage . . .

Thi så siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.

Stor skal deres løn være og evig deres herlighed" (L&P 76:1-3, 5-6).

Må dette være vores altomfattende velsignelse, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Til unge piger og unge mænd

Ældste Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

„I vil i jeres liv se begivenheder, som vil prøve jeres mod og udvide jeres tro. Hvis I vil vende jer mod sandhedens sollys, vil skuffelsers, synders og fejltagelsers skygge være bag jer. I må aldrig give op!"

Præsident Monson har mindet os om, at dette er en verdensomspændende kirke. Jeg fik engang et udklip fra en avis i Indien, som berettede om noget, som jeg havde sagt til ungdommen fra denne talerstol. Blandt dem, som nu lytter, eller som senere læser det, vi siger, er der unge mænd og unge piger i mange lande, som kæmper sig igennem disse vidunderlige og problemfyldte år som teenager. Jeg har mødt teenagere over hele verden, i måske 70 lande indtil nu. Jeg har boet i de hjem, hvor I bor – fra små huse anbragt på pæle i junglen til luksuriøse lejligheder i byer.

Jeg er omkring 50 år længere nede af vejen end jer, men min hukommelse er ret god, og jeg har ikke helt glemt, hvordan det var at være der, hvor I nu er. Og mine børn og børnebørn fornyer min hukommelse om, hvordan det føles at være teenager.

For nogle år siden standsede vi ved en lille restaurant. Den unge pige, som serverede for os, var høflig, men meget alvorlig. Da hun gav mig regningen, spurgte jeg: „Kan du sige os hvilken vej, vi skal tage for at komme ud af byen?" Pludselig begyndte hun at græde og sagde: „Jeg ved ikke engang, hvordan jeg kom ind i denne by."

Jeg har mere end en gang ønsket, at vi kunne være gået over til et bord i hjørnet og talt sammen. Måske kunne vi have hjulpet hende.

Teenageønsker

Teenagere, selv unge mænd, har sommetider lyst til at græde og sige: „Jeg ved ikke engang, hvordan jeg kom hertil." I undrer jer over, *hvem* I er, *hvorfor* I eksisterer, og hvordan I havnede der, *hvor* I er.

Jeg ved, at I sommetider ikke synes, at livet er retfærdigt; hvorfor kan I ikke få de ting, som andre har. Tilmed undrer I jer over, hvorfor I ikke kan *være* en anden og bytte legeme med nogen, der ser ud til at være smukkere, flottere, dygtigere, smartere, stærkere eller tyndere; eller bytte personlighed med nogen, som ikke er så generte, klodsede eller bange, som I er.

Af og til spekulerer I på, hvorfor I ikke kan bytte jer til nogle bedre forældre. Det behøver I ikke undskylde; de ønsker også nu og da, at de kunne bytte jer med nogen, der var lettere at leve sammen med.

Men forældre og bedsteforældre bærer over med disse følelser. Trods alt er vi kun teenagere, som har udglattet nogle af vores frustrationer, så de ikke er så tydelige, som dengang vi var på jeres alder. Og en dag, den kommer snart, vil *I* være *os*.

En anderledes verden

Jeg ville ønske, at vi kunne love jer, at verden vil være sikrere og lettere for jer end for os. Men vi kan ikke give dette løfte, for præcis det modsatte er tilfældet.

Der er fristelser, som kalder på jer, fristelser der ikke fandtes, da vi var teenagere. AIDS var ikke opfundet, da vi var unge, og narkotika var noget, som en læge udskrev på recept. Vi kendte til opium fra spændingsromaner, men steroider, piller, crack og alt det andet hørte til fremtidens fantasi.

Ærbarhed blev ikke hånet dengang. Moral og høflighed blev fremhævet af bøger og film, ligeså meget som deres modsætninger gøres i dag. Perversiteter blev ikke omtalt, og endnu mindre godkendt som en livsstil. Det, der dengang blev undgået som pornografisk, ser man nu i fjernsynets bedste sendetid.

Jeres udfordring er *meget* større end vo-

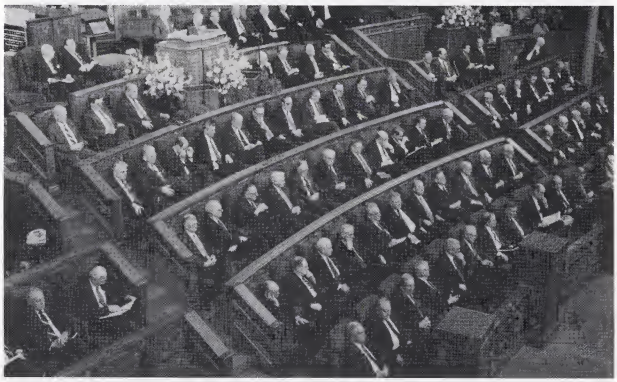

Kirkens medlemmer og ledere opretholder generalautoriteter.

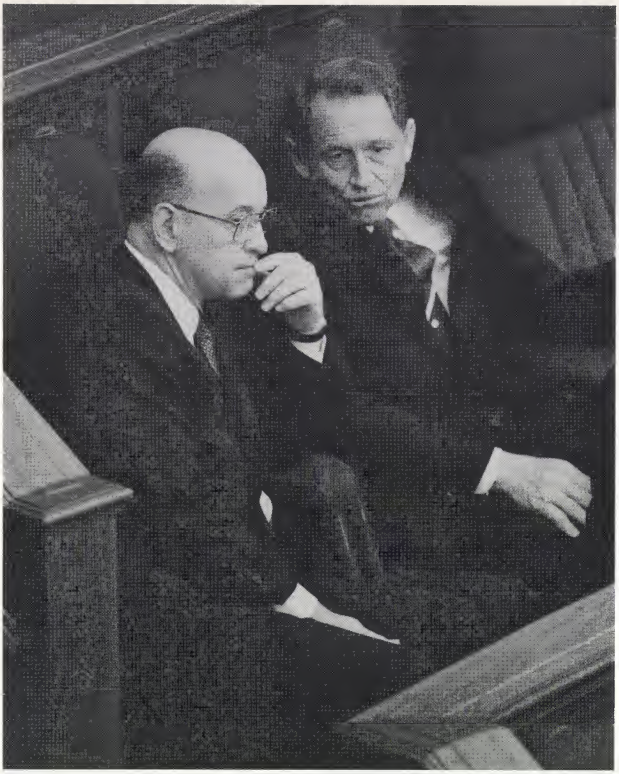

Ældsterne Angel Abrea og Hartman Rector jun. fra de Halvfjerds' Første Kvorum.

res var. Kun få af os ville bytte med jer. Ærlig talt, så er vi ret lettet over, at vi ikke er tilbage, hvor I er. Kun få af os kunne klare det.

Men hvilken vidunderlig tid at være ung i! I har kendskab til mange flere ting, end vi var nødt til. Det er min overbevisning, at jeres generation er bedre og stærkere end vores var – på mange måder bedre! Jeg har tro på, at I unge mænd og unge piger kan møde verden på dens egne betingelser og besejre den!

Den sorte ridder

Alfred Tennyson fortalte om Gareth, en prins og ridder ved kong Arthurs runde bord, og om hans udfordring. Den smukke Lady Lyonors var blevet bortført af den skrækkelige sorte ridder, som holdt hende fangen i sin borg. Mange unge riddere havde forsøgt at redde hende, men forgæves.

De vendte besejrede og knækkede hjem med beretninger om den sorte ridders frygtelige kraft; de tiggede Gareth om ikke at tage af sted.

Men Gareth kom til borgen med hængebro, tårn og vinduet, hvor Lady Lyonors vred sine hænder og græd. Så kom uhyret frem gennem det halvmørke daggry – højt på en kulsort hest, i en kulsort rustning, med et hvidt brystben og Dødens blottede ribben og et grinende kranium indgraveret på hjelmen – mere frygtelig, mere forfærdelig end selv Gareth havde fået fortalt (fra „Gareth and Lynette", *Idylls of the King*, i *The Complete Poetical Works of Alfred Lord Tennyson*, Cambridge, Mass.: Riverside Press, 1898, s. 332).

Den sorte ridder sænkede sin lanse og tordnede fremad. Gareth, som var blevet slået i mere end en turnering, fornemmede sin frygtelige skæbne. Hver eneste tanke og følelse råbte: „Flygt for livet!" Men han kunne ikke gå væk. Ikke det og bevare sin ære. Gareth sænkede sin lanse og mødte angrebet.

Og så til sin overraskelse væltede Gareth den sorte ridder af hesten og rev hans hjelm af. Der, i den sorte rustning med knogler indgraveret, sad en lille dreng, som begyndte at græde og tigge om nåde.

Unge piger og unge mænd, uanset hvor mange turneringer I taber langs vejen, uanset hvor uhyrlige jeres udfordringer er, hvis I vil lære nogle enkle lektier, kan det gå jer, som det gik for Gareth på broen foran den sorte ridders borg.

Af kongelig byrd

Gareth var kun en prins. I er mere end det. I er børn af Gud. Han er far til jeres ånd. Åndeligt er I af ædel byrd, efterkommere af Himlens konge. Sørg for at den sandhed er fæstnet i jeres sind og hold fast ved det. Uanset hvor mange generationer, der findes i jeres jordiske afstamning, uanset hvilken race eller hvilket folk I repræsenterer, kan jeres ånds afstamning skrives på en enkelt linie. Du er et barn af Gud!

Du er et dobbelt væsen, en ånd iklædt et jordisk legeme. Dit legeme er din forstands redskab og fundamentet for din karakter. Indtag intet i dit legeme, som eventuelt kan skade det eller forstyrre din forstands eller ånds funktioner. Alt, der er vanedannende, er farligt.

I dit legeme er magten til at skabe liv, at deltage i skabelsen. Den eneste retmæssige anvendelse af denne magt er inden for ægteskabspagten. Den værdige anvendelse af den er selve nøglen til din lykke. Brug ikke denne magt for tidligt, ikke med nogen som helst. Misbrug af den kan ikke gøres rigtig, ved at gøre det populært.

Din ånd virker gennem din forstand, men at udvikle dit intellekt er ikke nok. Fornuft alene vil hverken beskytte eller forløse dig. Fornuft styrket af tro kan gøre begge dele.

Den mørke side

En advarsel: Der er en mørk side ved åndelige sager. I et øjebliks nysgerrighed eller dumdristighed er nogle teenagere blevet fristet til at lege med Satantilbedelse. Gør det aldrig! Kom ikke sammen med

dem, der gør det! I har ingen anelse om farerne! Rør det ikke! Og der er andre tåbelige lege og aktiviteter, som er på den mørke side. Rør dem ikke!

Der er en form for mod, der er langt større end det, Gareth behøvede for at møde den sorte ridder. Det er mod til at løbe væk fra uværdige ting, når I vil blive hånet for at gøre det. Dette mod er forbundet med visdom. Vi måtte lære det ved erfaring; I behøver det nu.

I har et alarmsystem indbygget i både legeme og ånd. I legemet er det smerte; i ånden er det skyld – eller åndelig smerte. Mens hverken smerte eller skyld er behageligt, og en overdosis af begge kan være ødelæggende, så er begge en beskyttelse, for de sætter alarmen i gang: „Gør det aldrig mere!"

Vær taknemmelig for begge. Hvis nervespidserne i jeres hænder blev forandret, så I ikke kunne mærke smerte, kunne I anbringe dem i ild eller i en maskine og ødelægge dem. I jeres teenagehjerte kender I forskel på rigtigt og forkert. (Se 2 Ne. 2:5). Lær at være opmærksom på den åndelige advarselsrøst inden i dig. Men selv da vil du ikke undgå nogle fejltagelser.

Tilgivelse

De, som gør en alvorlig fejltagelse, har en tendens til at fortsætte, fordi de antager, at det så er for sent for dem. Det er aldrig for sent! Aldrig!

Selv om jeres fristelser er større, end vores var, så vil det blive medtaget i Herrens dom. Han sagde, at „Herrens barmhjertighed (er afpasset) . . . efter menneskenes forskellige vilkår" (L&P 46:15). Det er kun retfærdigt.

Et stort bidrag til den kristne lære er forklaringen i Mormons Bog om, hvordan *retfærdighed, barmhjertighed, omvendelse* og *tilgivelse* arbejder sammen om at udviske overtrædelser. (Se Al. 42).

Den nedslående tanke, at en fejl (eller en serie fejl) gør det for evigt for sent, kommer ikke fra Herren. Han har sagt, at *hvis* vi vil omvende os, vil han ikke alene tilgive os vore overtrædelser, men han vil også glemme vores synder. (Se Es. 43:25; Hebr. 8:12; 10:17; L&P 58:42; Al. 36:19). Omvendelse er ligesom sæbe; den kan vaske synden af. Indgroet snavs kan kræve et kraftigere rensemiddel, der hedder disciplin, for at fjerne pletterne, men de vil forsvinde.

Verdens ende

Engang imellem tænker teenagere også: „Hvad nytter det? Verden vil snart blive blæst i stumper og stykker, og så er det hele forbi." Den følelse kommer af frygt, ikke af tro. Ingen kender timen eller dagen (se L&P 49:7), men enden kan ikke komme, før alle Herrens planer er fuldført. Alt, hvad jeg har lært af åbenbaringerne og af livet, overbeviser mig om, at der er så god tid, at I må forberede jer grundigt på et langt liv.

En dag vil I selv arbejde med jeres egne teenagebørn. Det fortjener I. Senere vil I forkæle jeres børnebørn, og de vil med tiden forkæle deres. Hvis enden skulle komme før for nogen, så er det blot endnu en grund til at gøre det rette.

Uanset hvor begrænset jeres legeme er, så er det en kostelig gave.

En af jer kan være født i gode kår og være velskabt, mens en anden ikke er det. I begge tilfælde er der en prøvelse. Det er det, livet på jorden drejer sig om. Den fattige af fødsel mangler måske selvagtelse, eller den rige af fødsel er inficeret med stolthed. Stolthed er den mest dødbringende åndelige virus. Hvem kan i det evige perspektiv sige, hvem der er mest begunstiget.

Lyt nøje til Mormons Bog: „Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem" (Eth. 12:27).

Der er måske mere retfærdighed i, hvem vi er, og hvad vi har eller ikke har, end vi nogensinde har troet.

Du er et Guds *barn*!

Hvilken vidunderlig tid at være ung i. I vil i jeres liv se begivenheder, som vil prøve jeres mod og udvide jeres tro. Hvis I vil vende jer mod sandhedens sollys, vil skuffelsers, synders og fejltagelsers skygge være bag jer. I må aldrig give op! Det er aldrig for sent! Der findes ingen ridder i sort rustning med en sådan kraft, som I kan få, hvis I lever retfærdigt.

Han kalder på jer: „Glæd jer derfor i jeres hjerte, fryd jer, omgjord jeres lænder og tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og bestå efter at have fuldbyrdet alt.

Så stå da omgjordede om jeres lænd med sandhed og iført retfærdighedens panser, fødderne ombundet med forberedelsen af fredens evangelium, som jeg har sendt mine engle for at overbringe jer.

Grib troens skjold, med hvilket I vil kunne slukke alle den ondes gloende pile.

Og tag imod frelsens hjelm og Åndens sværd, som jeg vil udgyde over jer, og mit ord, som jeg skal åbenbare jer. Vær enige med hensyn til alt, hvad I vil bede mig om, og vær trofaste, til jeg kommer, så skal I blive optaget, og der, hvor jeg er, skal I også være" (L&P 27:15-18).

Gud velsigne jer unge mænd og unge piger, som kæmper gennem de problematiske teenageår. Nogle af jer har måske endnu ikke fundet jer selv, men I er *ikke* fortabte, for Jesus er Kristus, Guds Søn, vor Frelser og Forløser. Evangeliet er blevet åbenbaret og gengivet. Om ham bærer jeg vidnesbyrd, mens jeg nedbeder hans velsignelser over jer, vores ungdom, i Jesu Kristi navn. Amen. □

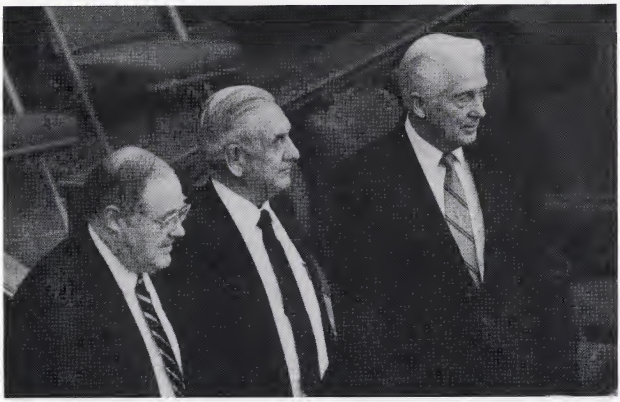

Ældsterne Alexander B. Morrison, Robert E. Sackley og Lloyd P. George fra de Halvfjerds' Andet Kvorum.

Vor slægt

Ældste J. Richard Clarke
De Halvfjerds' Præsidium

„Efterhånden som vi lærer at blive kærlige og omsorgsfulde familier i livet på jorden, vil vore hjerter helt naturligt vende sig mod medlemmerne af vores slægt i åndeverdenen."

Mine brødre og søstre, siden oktober sidste år har det været min velsignelse at være tilknyttet Kirkens slægtshistoriske afdeling. Den muliggør for os alle, at vi kan opleve glæden ved templets pagter og ordinanser, når vi gør dem tilgængelige for vores kære.

Den berømte forfatter til *Rødder*, Alex Haley, sagde engang: „I os alle er der en sult, helt ind til marven, efter at kende vores afstamning – at vide, hvem vi er, og hvor vi er kommet fra. Uden denne berigende viden er der en hul længsel. Uanset hvad vi præsterer i livet, er der stadig . . . et tomrum og den mest forstyrrende ensomhed."

Gennem slægtshistorie opdager vi det smukkeste træ i hele skabelsens skov – vores stamtræ. Dets utallige rødder strækker sig tilbage gennem historien, og dets grene rækker ud gennem evigheden. Slægtshistorie er det voksende udtryk for evigtvarende kærlighed. Den fostres af uselviskhed. Den giver mulighed for at sikre familieenheden for evigt.

Moroni fortalte den unge Joseph, at profeten Elias ville komme og igen åbenbare formålene, magten og velsignelserne ved det hellige præstedømme, som var gået tabt for verden. Gennem nøglerne, som han ville gengive, ville de forjættelser, som fædrene tidligere havde fået, blive plantet i hjerterne på deres børn i de sidste dage. Vore hjerter skulle derefter vendes til vore fædre, og gennem denne tilskyndede forjættelse, kunne jordelivets hellige slægtskabsforhold forlænges for evigt. Familier på jorden kunne blive familier i Himlen.

Svenska Kyrkans biskop i Stockholm, dr. Krister Stendahl, udtrykte dette dybsindige synspunkt om vort tempel i Stockholm: „Er det ikke vidunderligt!" sagde han. „Kun mormonerne udstrækker velsignelserne ved Jesu Kristi forsoning til dem på den anden side af graven." Han har ret. Forsoningens velsignelser rækker ud over graven. Jesus led og døde for at bevare og forene vor Faders familie.

I den tidligste bibelske kultur var familien mere end en forældre og børn-enhed. Den inkluderede alle, som var beslægtet ved blod og ægteskab. Denne slægt, som jeg foretrækker at kalde det, var stærkt sammenføjet af naturlige følelser og det patriarkalske præstedømme. De ældre blev æret for deres erfaring og visdom. Der var styrke og sikkerhed i antal, og gennem kærlighed og støtte etablerede medlemmerne solidaritet og kontinuitet.

Mange sociale og økonomiske tilstande i verden i dag modvirker en sådan slægt. Gennem tiderne har onde kræfter angrebet familien. Hvorfor tror I, at Satan er så besat af dens opløsning? Fordi familien står for alt, hvad han ønsker og ikke kan få. Han kan ikke være ægtemand, far eller bedstefar. Han kan ikke få afkom nu eller nogensinde. Satan kan ikke engang beholde dem, som har har ledt væk fra Gud. Han har intet evigt rige eller arv.

Alligevel er familien samfundets stærkeste og vigtigste institution. Hvor den har overlevet, er det sket som følge af, at den er prioriteret højest. Personlige interesser er blevet underordnet gruppens interesser. Ofre har oversteget egoisme. Loyalitet, respekt for familiens navn, stolthed over hinandens præstationer og god anvendelse af tid sammen har været fremherskende.

Jeg har været så heldig at blive gift ind i en sådan familie. Jeg har forundret set på, at slægtninge har rejst over lange afstande for at støtte en familieaktivitet, et missionærfarvel eller et bryllup. En ældre tante inviterer stadig fætre og kusiner i fire generationer, der studerer på Brigham Young Universitetet, hjem til familieaften-er. Gennem dette fællesskab styrker de hinanden i efterlevelse af evangeliets pagter.

Hvis slægtssystemet virkede, som det kunne, ville vore hjerter omfatte hver eneste nødlidende slægtning. Forenede ressourcer ville gøre familien selvforsynende. Børn ville anse det for en velsignelse, ikke en byrde, at tage sig af deres aldrende forældre.

Jeg kender en enkemand, som var lidt modvillig ved at bo hos sin datter, der boede i en anden stat. Hun takkede ham for det privilegium, det var at have ham i sit hjem og insisterede på, at hun nu kunne vise sin kærlighed for alt det, som hun havde modtaget fra sine forældre. Hun følte sig til sidst lidt egoistisk ved at have ham for sig selv. Efter hans død fortalte hun mig, hvor velsignet hun var ved at have haft disse sidste kostelige år sammen med sin far.

Præstedømmet er den bærende kraft, som styrker slægten. En af de helligste privilegier ved at være far er at velsigne sine børn.

For mange år siden hørte jeg i dette tabernakel ældste Sterling Sill anerkende de mænd, som havde udført de grundlæggende præstedømmeordinanser, der er nævnt på hans medlemskort. Det gik pludselig op for mig, at min fars navn ikke stod på mit medlemskort. Han havde ikke været aktiv i Kirken, da jeg voksede op, men var siden blevet en trofast højpræst.

På vejen hjem fra konferencen rugede jeg over dette og følte mig snydt. Jeg ringede til min far og sagde: „Far, jeg vil bede om en tjeneste. Du kan gøre noget for mig, som ingen anden levende person kan gøre. Jeg ønsker en fars velsignelse." Han tøvede og sagde så: „Tja, vi får se næste gang du kommer til Rexburg."

Jeg var stædig. Så vidt jeg ved, havde han aldrig før givet en fars velsignelse, og han var nervøs. I en alder af 84 lagde han sine rystende hænder på mit hoved. Og denne søn vil aldrig glemme den altover-

skyggende glæde ved at høre en stolt far udøse sit hjerte i en velsignelse – en velsignelse, som vil blive holdt hellig og værdsat, ikke på grund af dens elegance, men fordi den kom fra min far. Brødre, jeg håber ikke, at I nægter jeres børn denne udsøgte oplevelse.

Jeg erkender, at der er utallige familier i Kirken med en forælder, hvor der ikke er en præstedømmebærer til at præsidere i hjemmet og velsigne dem. De er tilbageholdende med at trænge sig ind på andre og såres ofte af ufølsomme bemærkninger om deres familiemæssige situation. Det gælder også enlige voksne, som endnu ikke er gift. De føler sig ofte udelukket fra det almindelige mormonske familieliv. De har især behov for at være en del af en slægt i evangeliet, hvor velsignelser kan modtages fra værdige præstedømmebærere og idealer kan findes i fællesskaber i kvorummer og hjælpeforeninger. Familier i wardet kan række ud og vise kærlig interesse. Indenfor Herrens struktur bør ingen blive ignoreret. Vi er alle dele af Kristi legeme.

Efterhånden som vi lærer at blive kærlige og omsorgsfulde familier i livet på jorden, vil vore hjerter helt naturligt vende sig mod medlemmerne af vores slægt i åndeverdenen. Eftersom de vedbliver med at leve på den anden side af sløret, venter de – de venter på at vi, deres familie, skal formidle velsignelserne ved præstedømmets ordinanser. De higer efter at tilhøre en evig familie. De venter ivrigt på, at vi gør dette muligt. Tilskyndes vi ikke til at gøre det?

Jeg blev imponeret af vidnesbyrdet hos en enlig voksen i Washington D.C., der som nyomvendt pludselig fandt sig selv ivrigt optaget i søgen efter sin slægtshistorie. Efter hendes første hellige oplevelse ved at deltage i templeordinanserne for adskillige af sin slægt, gav hun udtryk for sine følelser med glædestårer. „Nu," udbrød hun, „er jeg ikke længere det eneste medlem af Kirken i min familie!"

Vores slægtsforskning og tempelordinanser gør det muligt for os at blive evige familier. Processen med at samle slægtshistoriske optegnelser behøver ikke være dyr eller kompliceret. Vi kan måske ikke gøre alt; men vi kan gøre noget.

Med tilladelse fra søster Linda Seamon fra Flagstaff Arizona stav vil jeg gerne læse et stykke af et dejligt brev, jeg fik fra hende:

„Vi er en ung familie. Min mand og jeg er 33. Vi har tre små børn. Det er en travl ‚familietid' i vores liv. I månedsvis henvendte Diana, wardets slægtshistoriske konsulent, sig regelmæssigt for at spørge, om der var noget, hun kunne gøre for at hjælpe os med at begynde på vores slægtshistorie.

Vi takkede selvfølgelig for hendes opringning, men svarede bestemt, at ‚tante Leona, kusine Nellie og tante Bertha havde gjort alt, hvad der kunne gøres i vore familier.' Så blev jeg interesseret i en artikel i *Ensign* om det nye format for slægtshistoriske formularer og nævnte dette for Diana. En uge efter stod hun ved min dør med formularerne! Jeg kastede et blik på dem og tænkte på, hvor dejligt det ville være at udfylde formularerne med vores egne navne i de blanke felter. Denne enkle handling fra en kærlig og udholdende slægtshistorisk konsulent var det, der satte os i gang.

Vi kommer begge fra mormonfamilier i adskillige generationer. Vi troede, at tempelordinanserne var blevet udført for vores forfædre. Vi tog fejl! I den korte tid vi har indsamlet kopier af familiegruppeskemaer, har vi haft så mange oplevelser, der for os har bekræftet, at Herrens hånd er i dette værk: 44 dåb, 45 begavelser, 29 beseglinger til forældre og 16 ægtepar er blevet beseglet. Alt dette fra optegnelser, hvor angiveligt alt ‚var udført'.

Ord kan ikke udtrykke den glæde, vi har følt i templet ved at udføre ordinanser for vore forfædre. Familiebånd, nogle kølnet siden barndommen, er blevet helet. Vores udvidede familie er også blevet involveret. Vi har sendt navne til fem forskellige templer, så vi kunne være fælles om at fuldføre tempelarbejdet.

Vi mener, at det kun kræver én oplevelse i templet med sine forfædre at overbevise en person om betydningen af dette værk. Det er muligt at blive involveret i dette spændende arbejde i alle aldre. Vi er engageret i det!"

Profeten Joseph Smith gav os denne alvorlige advarsel: „Jorden vil blive slået med band, om ikke der består et . . . sammenføjende led . . . mellem fædrene og børnene . . . Thi vi kan ikke fuldkommes uden dem; ej heller kan de fuldkommes uden os" (L&P 128:18).

I Himlens råd, før verden blev skabt, indgik vi en højtidelig aftale med Herren om at hjælpe med at tilvejebringe evigt liv for mennesket. Ældste John A. Widtsoe minder os om, at den mindste blandt os, den mest ydmyge, befinder sig i et partnerskab med den Almægtige i opnåelse af formålet med den evige frelsesplan. Det er menneskets pligt, hans fornøjelse og glæde, hans arbejde og i den sidste ende hans herlighed. Med Herren i spidsen kan vi ved den lære blive frelsere på Zions bjerg.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette værk er sandt. Jeg vidner om, at vi kan forvente et herligt gensyn med vor slægt gennem præstedømmets velsignende pagter. Jeg beder til, at vi vil følge profeterne og arve den ypperste glæde, der kommer af at udføre dette vidunderlige frelsende arbejde. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Adney Y. Komatsu fra de Halvfjerds' Første Kvorum, hilser på tre konferencegæster.

At leve med ironi

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

„Midt blandt de mange forskellige ironiske hændelser i livet, undres du og jeg måske: Lagde Gud ikke mærke til dette intrigante vendepunkt? Og hvis han gjorde, hvorfor tillod han det? . . . Når det gælder om at leve med ironi, har vi, som i alt andet, en eksemplarisk lærer i Jesus."

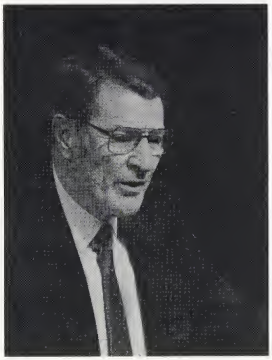

Det, jeg nu læser, er i virkeligheden et meget nøgternt vers: „Alligevel finder Herren det tjenligt at revse sit folk, ja, han prøver deres tålmodighed og tro" (Mos. 23:21).

Denne meget alvorlige erklæring om guddommelig hensigt, bør holde os i åndeligt beredskab med hensyn til livets genvordigheder.

Ironi er den hårde skorpe på modgangens brød. Ironi kan både afprøve vores tro og vores tålmodighed. Ironi kan være en særdeles bitter form for irettesættelse, fordi den er forbundet med foruroligende uoverensstemmelser. Den medfører resultater, der går stik imod vore forventninger. Vi ser selv de bedste planer blive ødelagt.

En person forbereder sig tydeligt og tålmodigt på en vigtig rolle med en udbredt forventning om hans kommende forfremmelse eller valg. Men det, der følger, varer blot et kort øjeblik. En politisk sejr, der virkede så nær, glider ud og forsvinder til sidst fuldstændigt.

Uden sagtmodighed kan sådanne ironiske omstændigheder være meget vanskelige at klare.

I et ægteskab kan en uovervejet bemærkning forhærdes til en holdning, som igen bliver vigtigere end kommunikation eller forsoning. Et intellektuelt standpunkt forsvares stolt og stædigt, selv i lyset af indlysende sandhed eller korrigerende vejledning. Og alligevel er det, som vi alle ved, af og til i virkeligheden et fremskridt at trække sig tilbage. Sommetider kræver det ironi for at påtage den smertefulde, men fremadrettede holdning.

Ironi bliver, med dets venden op og ned på vores forventninger, en hyppig årsag til, at en person sårer. Jo større og mere udisciplineret personligheden er, desto større er sandsynligheden for, at han sårer, især når han må smage sin del af bitterhed og ærgrelser.

Så falder ord som disse let på tungen: Hvorfor mig? Hvorfor dette? Hvorfor nu? Selvfølgelig kan disse ord efterfølges af åndelig fattethed. Men sommetider er sådanne ord forløbere for en bitter fortvivlelse, og så er der forbavsende kort mellem skuffelse og bitterhed.

Midt blandt de mange ironiske hændelser i livet, undres du og jeg måske: Lagde Gud ikke mærke til dette intrigante vendepunkt? Og hvis han gjorde, hvorfor tillod han det? Bliver jeg ikke værdsat?

I vores planlægning forudsætter vi ofte, at vores skæbne stort set ligger i vore egne hænder. Så indtræder der forstyrrende begivenheder, som først puffer det til side, og derefter smider det ud, som forventedes og tilmed fortjentes. Som følge heraf kan vi forurettes både af hændelser og af mennesker.

Ironi kan ikke blot være forbundet med uventet lidelse, men også med ufortjent lidelse. Vi mener, at vi fortjener noget bedre, og alligevel gik det dårligere. Vi havde andre planer, tilmed prisværdige planer. Talte de ikke med? En læge, som møjsommeligt studerede for at kunne hjælpe de syge, kan nu ikke gøre det på grund af sin egen sygdom. I en periode var en af Herrens ihærdige profeter et „unyttigt vidne" (Mormon 3:16). Frustrerende tilstande forhindrer flere end blot nogle få blandt os i at nå vore muligheder.

Skræddersyede udfordringer føjes hermed til de plager og fristelser, som Paulus beskrev som „almindelige, menneskelige fristelser" (1 Kor. 10:13).

Når det gælder om at leve med ironi, har vi, som i alt andet, en eksemplarisk lærer i Jesus. Dramatisk ironi angreb næsten konstant Jesu guddommelighed.

For Jesus begyndte det ironiske ved hans fødsel. Han underkastede sig virkeligt „Faderens vilje i alt fra begyndelsen" (3 Ne. 11:11). Hele denne jord blev Jesu fodskammel (se Ap.G. 7:49), men i Betlehem var der „ikke plads . . . i herberget" (Luk. 2:7), og han blev „foruden en seng og i fattigdom født" (*Syng med mig*, F-1).

Til sidst indtog Jesus sagtmodigt og ydmygt den bitreste kalk uden selv at blive den mindste smule bitter (se 3 Ne. 11:11; L&P 19:18-19). Den mest uskyldige led mest. Alligevel gav kongernes konge ikke op, selv da nogle af hans undersåtter behandlede ham „som de ville" (L&P 49:6). Kristi evne til at udholde en sådan ironi var i sandhed bemærkelsesværdig.

Du og jeg er meget mere skrøbelige. Vi glemmer fx at prøver er uretfærdige af naturen.

I Himlen blev Kristi høje navn bestemt til at være det eneste navn på jorden, der muliggjorde frelse for hele menneskeheden (se Ap.G. 4:12; 2 Ne. 25:20; se også Abrahams Bog 3:27). Og dog gav Messias på jorden, som Paulus skrev, villigt afkald på alt og levede beskedent (se Fil. 2:7).

Hvilken kontrast til vores manøvrer for at få en smule anerkendelse og en relativ status. Hvor er det også anderledes fra den måde, hvorpå nogle blandt os fejlagtigt anser størrelsen af og reaktionen hos deres publikum, som den eneste bekræftelse på deres værdi. Og dog har de gallerier, vi spiller for, en tendens til altid at blive tømt. De vil bestemt være tomme på dommens dag, hvor alle vil være et andet sted – på deres knæ.

Som Skaberen formede Kristus universet, og dog var han i det lille Galilæa blot kendt som „tømmermandens søn" (Matt. 13:55). I virkeligheden blev universets Herre heller ikke æret i sin hjemegn omkring Nazaret. Selv om hans naboer forbløffedes ved hans lærdomme, så „forargedes (de) på ham" (Mark. 6:3). Selv den

sagtmodige Jesus „undrede sig over deres vantro" (vers 6).

Som Jehova havde Jesus udstedt den oprindelige befaling om at holde sabbatten hellig, men i hans tid som Messias på jorden blev han beskyldt for at bryde sabbatten, fordi han på den dag helbredte en hjemsøgt (se Joh. 5:8-16).

Kan vi acceptere det ironiske i at blive såret, når vi prøver på at hjælpe? Kan vi tåle at se forkerte beskyldninger spredes som ringe i vandet, når vi har gjort noget godt, som misforstås?

Som Skaber sørgede Kristus for meget længe siden for beboelige tilstande til os på denne jord og sørgede gavmildt for alle de nødvendige atmosfæriske tilstande, herunder det livsvigtige vand (se Moses 1:33; L&P 76:24). Og dog, da han på korset led brændende af tørst, „gav de ham vin blandet med malurt at drikke; men da han havde smagt derpå, ville han ikke drikke det" (Matt. 27:34; se også Sl. 69:22). Selv da var der ingen vrede, men i stedet en tilgivende Kristus (se Luk. 23:34).

Kristus var meget opmærksom på det konstant ironiske: „Ræve har huler, og himmelens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile" (Luk. 9:58). Han spurgte en forræderisk Judas: „Forråder du Menneskesønnen med et kys?" (Luk. 22:48). Og så var der den følelsesfulde beklagelse: „Jerusalem, Jerusalem! . . . hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke" (Matt. 23:37). Alligevel skete det ofte gentagne afvisende ritual endnu en gang for Jesus.

Vi ved alle, hvordan det er ikke at blive lyttet til, men hvad med ringeagt eller tilmed foragt? Der er endvidere en forskel på at bemærke afvisning, som Jesus gjorde, og at rase mod afvisningen, som han ikke gjorde.

Som Skaberen formede Kristus „utallige verdener" (Moses 1:33), dog lavede han lidt dynd med spyt og gengav en blind mand synet (se Joh. 9:6). Den største betjente sagtmodigt „en af (de) mindste" (Matt. 25:40).

Forstår du og jeg, at betydningen af vores tjeneste ikke er afhængig af, hvilken størrelse den har?

I løbet af få timer frelste Kristus hele menneskeheden, og alligevel hørte han den manipulerede skare råbe: „Barabbas", hvorved en morder, som havde taget liv, ville blive reddet i stedet for den livgivende Jesus (se Mark. 15:7-15).

Kan vi forblive trofaste blandt uretfærdighed? Vil vi gøre vor pligt trods folkeskarens brøl?

Som den fuldendte lærer tilpassede Kristus sin undervisning efter sine elevers åndelige modenhed. Vi ser tilmed en belærende ironi i nogle af disse episoder.

Til den helbredte spedalske, som kom taknemmelig tilbage, var Jesu dybtgående, men enkle spørgsmål: „Hvor er de (andre) ni"? (Luk. 17:17). Til 2 apostles kloge mor, som ønskede, at hendes to sønner skulle sidde på Jesu højre og venstre side, sagde Jesus irettesættende, men kærligt: „I ved ikke, hvad I beder om . . . (det står) ikke til mig at bortgive" (Matt. 20:22-23). Til en sørgende, men hurtigt modnende Peter, som stadig var mærket af hanens galen, kom belæringen tre gange: „Vogt mine får", men også en antydning af „den død", hvorved den store apostel senere ville lide martyrdøden (Joh. 18:25-27; 21:15-19). Hvor meget mere krævedes ikke af Peter end af den spedalske!

Hvis et pludseligt, blændende lyn ville afsløre forskellen på det, vi er, og det, vi tror, vi er, kan vi så, ligesom Peter, lade dette lyn være en helbredende laserstråle? Har vi tålmodighed til at holde ud, når en af vores relative stærke sider pludselig betvivles? En smertefuld krise kan faktisk være midlet til at fjerne nedbrydende stolthed fra denne dyd.

Til den ydmyge og troende samaritanske kvinde, som ventede på Messias, afslørede Jesus stille: „Det er mig, jeg, som taler til dig" (Joh. 4:26). Alligevel spurgte en bange Pilatus: „'Hvor er du fra?' Men Jesus gav ham intet svar" (Joh. 19:9).

Kan vi forblive tavse, når tavshed er veltalende – men kan bruges imod os? Eller vil vi knurre, blot for at fortælle Gud, at vi bemærker ironien?

Alligevel er der, selv med alle det sørgeligt ironiske, en vældig og glædelig ironi ved Kristi storslåede mission. Han bemærkede selv, at netop fordi han blev „opløftet på korset", kunne han „drage alle mennesker til" sig, og fordi han var blevet „opløftet ved menneskene . . . skulle menneskene opløftes ved Faderen" (3 Ne. 27:14).

Men hvordan kan vi styrke os selv mod ironien i vort liv og bedre klare den, når den kommer?

Ved at være mere ligesom Jesus, som fx at være mere kærlig. „Og på grund af ugudelighed vil verden agte ham for intet; derfor hudstryger de ham, og han tåler det, de slår ham, og han tåler det. Ja, de spytter på ham, og han tåler det (hvorfor?) på grund af sin miskundhed og langmodighed med menneskenes børn" (1 Ne. 19:9).

Der er andre betydningsfulde nøgler til at klare sig. „Og han sagde til alle: ‚skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig'" (Luk. 9:23). Klog selvfornægtelse formindsker vores følelse af at have ret til noget.

En anden væsentlig nøgle er at „daglig . . . leve i taksigelse for den store nåde og velsignelse, som (Gud) skænker jer" (Al. 34:38).

Livets relativt få ironier er rigeligt opvejet af Himlens store nåde! Vi kan ikke tælle alle vore velsignelser hver dag, men vi kan videreføre det bekræftende resultat fra sidste optælling.

Jesus viste os en anden væsentlig måde at klare sig på. Selv om han blev udsat for alle slags fristelser (se Al. 7:11), gav han al-

ligevel „ikke efter for dem" (L&P 20:22). Ulig nogle af os, så fantaserede han ikke om, han overvejede eller gentog ikke fristelser. Hvordan kan det være, at du og jeg ikke kan se, at selv om vi fra begyndelsen er stærkest og fristelserne svagest, så vender fjas og pjank tingene på hovedet?

Jesu pragtfulde sagtmodighed forhindrede, at „ingen bitter rod" skød op i ham (Hebr. 12:15). Overvej Frelserens kostelige ord om forsoningen, *efter* han gennemgik den. Der nævnes intet om eddike. Intet om være blevet slået. Intet om at være blevet spyttet på. Trods alt erklærer han, at han „led både på legeme og sjæl" med en intensitet, som vi ganske enkelt ikke kan fatte (L&P 19:18; se også vers 15).

Vi kommer nu til den sidste og mest forfærdelige ironi i Jesu liv: Hans følelse af at være forladt ved kulminationen af hans pinsel på Golgata. Den tilsyneladende fjernelse af Faderens ånd fremkaldte det største skrig fra en sjæl i menneskehedens historie (se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 637-638). Dette var aldrig før sket for Kristus – aldrig. Men derved blev Jesus en altforstående Kristus og i stand til at blive en fuldstændig hjælpende Frelser (se Al. 7:11-12). Ydermere underkastede Jesus sig Faderen selv i den mørkeste time, hvor han følte sig forladt.

Ikke underligt, at Frelseren fortæller os, at den kombinerede pine af Getsemane og Golgata var så forfærdelig, at han skælvede. „Dog . . . fuldendte (han sine) forberedelser" (se L&P 19:18-19; 3 Ne. 11:11). Ordet *dog* afspejler fast, guddommelig beslutsomhed.

Endvidere erklærede Jesus sagtmodigt: „Ære være Faderen" (L&P 19:19), selv efter at have trådt persekarret alene (se L&P 76:107), hvilket afsluttede hans forbløffende, personlige triumf og den største sejr nogensinde! Det bør ikke forbavse os. I den førjordiske tilværelse meldte Jesus sig frivilligt til at blive vor Frelser, idet han sagde: „Fader, ske din vilje, og din være herligheden evindelig" (Moses 4:2). Jesus holdt sit ord.

Afsluttende erklærer jeg nu i ydmyghed: „Ære være Faderen" – for det første for at have oprejst en sådan uforlignelig Søn. For det andet: „Ære være Faderen" – for at tillade, at hans særlige Søn måtte lide og blive ofret for os alle. Vil nogen af os på dommens dag, brødre og søstre, ønske at fare frem for at fortælle vor Fader, hvordan vi som forældre led, da vi så vore børn lide?

Ære være Faderen, i hans navn, som kan hjælpe os midt i alt det ironiske og i alle vore genvordigheder (se Al. 7:11-12), ja, Jesus Kristus. Amen. □

Lad kærlighed være dit livs ledestjerne

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i det Første Præsidentskab

„I en foranderlig verden er (kærlighed) bestandig. Den kommer fra selve evangeliets kerne. Den er hjemmets sikkerhed. Den er samfundets forsvarer. Den er et fyrtårn af håb i en lidende verden."

Det har været en dejlig formiddag, hvor Herrens Ånd har været til stede. Jeg beder om fortsættelse af den Ånds tilstedeværelse.

En fremtrædende protestantisk præst besøgte os forleden dag. I løbet af samtalen spurgte han: „Hvad mener du om det, der sker i verden?"

Jeg svarede: „Jeg er meget optimistisk. Der sker ting i verden, som er sunde og gode. Ja, der er krige. Ja, der er konflikter. Men der hersker også megen fred mellem verdens lande. Der sker noget utroligt betydningsfuldt i USSR og Folkerepublikken Kina. Der er voksende ytringsfrihed og aktivitet. En ny åbenhed er under udvikling. Jeg kan mærke Kristi Ånd hviler over verdens lande.

Naturligvis er der mange og alvorlige problemer. Vi sørger over narkotikaens plage med dens bitre høst. Vi beklager dybt pornografiens forfærdelige svøbe. Vi sørger over den ugudelige flodbølge af umoralitet og aborter. Vi er bekymrede over epidemien af utroskab, skilsmisse og ødelagte hjem. Vi foruroliges af de hjemløses tilstand og over den forfærdelige sult i store dele af verden.

Men det er bemærkelsesværdigt, hvor mange mennesker, der er bekymrede. Flere end på noget andet tidspunkt i verdenshistorien.

Jeg tror, at der er mænd og kvinder i titusindvis, som rækker ud med deres styrke og deres midler for at hjælpe de nødlidende. Moderne videnskab og medicin udfører mirakler for at fjerne smerter og forlænge livet. Millioner får mere ud af deres liv.

Om vort eget værk – dvs. denne kirkes værk – er jeg endnu mere optimistisk. Vi bliver stærkere. Jeg håber vores medlemmer vokser sig bedre. Det tror jeg. Der er en øget aktivitet, en øget hengivenhed, en øget trofasthed."

Jeg fortalte ham, at jeg to eller tre uger tidligere var i et område, hvor 70-75 % af medlemmerne regelmæssigt overværede deres søndagsmøder. Jeg synes, det er vidunderligt. Jeg tror faktisk, det er ret enestående. Det er ward, der består af almindelige, trofaste sidste dages hellige.

Jeg afsluttede med at sige: „Jeg gentager, at jeg er optimistisk – forbeholdent, ja, på grund af udbredelsen af ondskab i verden. Men på baggrund af det, jeg ser, vinder det gode frem, og Herrens værk vokser i styrke og magt."

Efter han var gået, overvejede jeg det, jeg havde sagt. Jeg mindedes, at jeg i januar hørte præsident Reagan give sin farveltale til denne nations indbyggere. Han talte om, hvad der var opnået i de otte år, han var præsident. Mens han talte, spekulerede jeg på, hvad der var sket i Kirken i de otte år. Jeg bad dem, der fører vores optegnelser, om nogle stastistiske oplysninger. I er måske interesseret i nogle højdepunkter.

Tilfældigvis har jeg virket som rådgiver i det Første Præsidentskab i de samme otte år og haft mulighed for at se hele billedet af Kirken med dens mange verdensomspændende aktiviteter og forgreninger. Bemærkelsesværdige ting er sket i denne periode. Jeg taler ikke på nogen måde pralende og kræver heller ingen andel heraf.

I går præsenterede bror Michael Watson, sekretær for det Første Præsidentskab, Kirkens statistiske rapport for 1988. Lad mig benytte den lidt og foretage nogle sammenligninger.

Ved begyndelsen af 1981 var Kirkens medlemstal 4600000. Ved udgangen af 1988 var medlemstallet nået 6720000, en vækst på over to millioner fra 1. januar 1981 til 1. januar 1989. Antallet af stave voksede i den periode fra 1218 til 1707 eller næsten 500. Antallet af menigheder øgedes fra 12591 til 16558 eller næsten 4000 nye ward og grene. Antallet af missioner voksede fra 188 til 222. Antallet af politiske enheder – nationer eller territorier – hvori vi virker, steg fra 83 til 125. Antallet af templer mere end fordobledes fra 19 til 41.

Disse er kun tal, men bag dem alle er mænd og kvinder, drenge og piger. Vi taler om Guds sønner og døtre i hvis liv, der er kommet større kundskab, og i hvis hjerter, der er kommet større tro på evige ting. Der har på lignende vis været større indvielse og hengivenhed.

Ved udgangen af 1988 var der 36132 missionærer ude eller kaldede. Ligeledes var der tusinder af frivillige, som virkede inden for slægtshistorie, arbejdede på forskellige af Kirkens kontorer og underviste i seminarprogrammet. Værdien af deres indviede tid ville løbe op i mange millioner dollars.

Kirken går fremad, fordi den er sand. Den vokser, fordi der er en større forståelse for denne sandhed. Den vokser pga. en større kærlighed til Gud, kærlighed til Frelseren, kærlighed til næsten og en styrkelse af kærlighedens ånd i folks hjem. Det er denne kærlighed, som giver bestandigheden i vort arbejde. Den kommer fra den kærlighed, som er guddommelig:

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh. 3:16).

Jeg ønsker at sige nogle ord om denne kærlighed, denne bestandige, aldrig svigtende egenskab, som har kraft til at løfte os op over det onde, over konflikten og urolighederne i den verden, som vi lever i.

Da jeg var dreng, boede vi på en gård om sommeren. Det var på landet, hvor nætterne var mørke. Der var ingen gade-

belysning eller noget i den retning. Min bror og jeg sov udendørs. På klare nætter – og de fleste nætter var klare og luften var ren – lå vi på ryggen og så på himlens utallige stjerner. Vi kunne finde nogle af stjernebillederne og andre stjerner ud fra illustrationerne i vores leksikon. Hver aften fulgte vi Karlsvognen, vognkasse og vognstang, for at finde Nordstjernen.

Vi lærte denne stjernes bestandighed at kende. Når Jorden drejede, syntes de andre stjerner at bevæge sig gennem natten. Men Nordstjernen bevarede sin position på linie med Jordens akse. Og sådan er den blevet kendt som Polarstjernen eller Ledestjernen. Søfarende har gennem århundreder brugt den til at lede sig på deres rejser. De havde udregnet deres kurs ud fra dens bestandighed, hvorved de undgik at sejle i cirkler eller sejle den forkerte vej, når de bevægede sig over de vidtstrakte umærkede have.

På grund af disse overvejelser fra drengetiden fik Polarstjernen en særlig betydning for mig. Jeg genkendte den som en bestandighed midt i al forandringen. Den var noget, som man altid kunne regne med, noget man kunne stole på, et holdepunkt i det, der ellers virkede som en bevægende og ustabil himmel.

Kærlighed er ligesom Polarstjernen. I en foranderlig verden er den bestandig. Den kommer fra selve evangeliets kerne. Den er hjemmets sikkerhed. Den er samfundets forsvarer. Den er et fyrtårn af håb i en lidende verden.

I 1984 deltog vi i indvielsen af templet i Sydney i Australien. Der var mange taler, megen musik og mange bønner til at indlede og afslutte de forskellige sessioner. Jeg indrømmer, at jeg ikke kan huske ret meget af det, der blev sagt eller sunget. Men jeg har aldrig glemt de ord, der blev talt af en mand, som bad en af de indledende bønner. Han sagde: „Kære Fader, vi takker dig, fordi du har elsket os." Disse ord, blandt de mange hørt ved disse lejligheder, har fæstnet sig i mit sind.

Guds kærlighed er stor, ja ud over vor fatteevne. Han er vor kærlige evige Fader. Af kærlighed til os har han fremsat en evig plan, der, hvis den følges, fører til ophøjelse i hans rige. Af kærlighed til os sendte han sin Førstefødte til verden, som pga. sin kærlighed til os gav sig selv som et offer for enhver af os. Frelserens offer var en uforlignelig kærlighedsgave til en verden, der stort set vragede ham. Han er vort store eksempel. Vi bør lade kærlighed blive vort livs ledestjerne med den absolutte forsikring om, at vor frelse fra dødens bånd er sikker og vor mulighed for evig ophøjelse er sikker pga. Guds, vor evige Faders, og hans elskede Søns kærlighed. Lad den guddommelige kærlighed, der er vist os, blive reflekteret fra os til andre af vor Faders børn.

Præsident Ezra Taft Benson og førsterådgiver, præsident Gordon B. Hinckley, hilser på ældste David B. Haight fra de Tolvs Kvorum til venstre.

Når vi blandt menneskeheden ser på masserne, der vandrer i sult og fattigdom, og hvis liv hele tiden rammes af sygdomme og elendighed, så lad os være gavmilde med at hjælpe af vores midler. Vi gjorde noget betydningsfuldt i 1985, hvor vi afholdt to særlige fastedage. I en stor gestus af kærlighed gav vi på disse to dage mere end 10 1/2 million dollars som hjælp til at krydse afgrunden mellem liv og død for utallige sultende og underpriviligerede mennesker. Kirken har stadig et program, et hungersnødfond, hvortil vi kan bidrage med kærlighed i hjertet til gavn for dem, der ikke tilhører vor tro, som lever i elendighed i mange dele af verden.

Lad os af kærlighed til de mindre heldigt stillede blandt os overholde fasteloven, ved at klare os en kort tid uden mad – som vi egentlig ikke behøver – og skænke værdien deraf, ja, endda mere til dem, som er i desperate omstændigheder.

Lad kærligheden blive ledestjernen i vort liv. Vi er bestemt et velsignet folk. Vi er blevet velsignet med jordens fylde, og vi er blevet velsignet med kostelige himmelske ting. Det hellige præstedømme er blandt os; dets magt gælder på den anden side af dødens slør. I de hellige bygninger, som vi kalder templer, er der en mulighed for at gøre det for andre, som de ikke selv kan gøre. Lige så sikkert som Kristus ofrede sig stedfortrædende for *hele* menneskeheden, kan vi deltage i stedfortrædende arbejde for *noget* af menneskeheden, og derved give dem mulighed for at bevæge sig frem ad vejen til udødelighed og evigt liv. Storslået er dette kærlighedsarbejde, som finder sted i disse hellige huse. Utallige er de mænd og kvinder, som fuldstændigt uselvisk arbejder dag og nat i dette værk, som vidner om guddommelighed.

Lad kærligheden være Polarstjernen i vort liv, der rækker ud til dem, der behøver vor styrke. Der findes blandt os mange, som ligger ensomme i smerter. Medicin hjælper, men venlige ord kan udføre mirakler. Der er mange, som vandrer under

frygtelige vilkår, bange og ude af stand til at klare sig.

Der findes gode biskopper og ledere fra Hjælpeforeningen, som er til rådighed for at hjælpe, men de kan ikke gøre det hele. Vi kan alle og skal virke med iver. Det fortælles om Frelseren, at han „drog omkring og gjorde vel" (Ap.G. 10:38).

Esajas sagde: „Styrk de slappe hænder, lad de vaklende knæ blive faste,

sig til de ængstede hjerter: Vær stærke, vær uden frygt! Se eders Gud! Han kommer med hævn, gengæld kommer fra Gud; han kommer og frelser eder" (Es. 35:3-4).

Mika erklærede: „Det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt, og hvad Herren kræver af dig: hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud" (Mika 6:8).

Og åbenbaringens guddommelige røst taler: „Styrk derfor dine brødre i alle dine samtaler, i alle dine bønner og i alle dine handlinger" (L&P 108:7).

Sådan er formaningerne – disse og mange flere – om at række hånden ud til de nødlidende med en smule af den kærlighed, som var indbegrebet af Frelserens liv og gerning.

Der findes mennesker blandt os, hvis liv er sønderflænget af had. De farer frem mod både det ene og det andet, herunder mod Kirken. De fremkommer med og udbreder ondsindede falsknerier, hvori der ikke findes skygge af sandhed. Det er der intet nyt i, bortset fra at der i hver generation, og også i denne, har været sådanne, som synes besat af en sygdom, som viser sig på denne måde. I sådanne omstændigheder finder vi trøst i Mesterens ord: „Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld" (Matt. 5:11).

Vi tænker også på befalingen i nutidig åbenbaring: „Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker" (L&P 64:10).

Vi tænker på en offentlig kendt person, som sagde, da han blev fordrevet fra sit embede: „Dem, der hader dig, vinder ikke, medmindre du hader dem – og det ødelægger dig selv."

Det er ikke altid let at følge kærlighedens polarstjerne. Det kræver en disciplin, der næsten overgår, hvad mange kan yde. Jeg mener, at det er den vanskeligste og også vigtigste af alle befalinger. Men ved overholdelse af den kommer en bemærkelsesværdig disciplin og forædlende påvirkning, som er vidunderlig at opleve. Den smager af Kristi blide og altomfattende kærlighed.

Må jeg foreslå dem, der lever i hjem med problemer, at I lader kærlighed blive ledestjernen i jeres familieliv. Der er alt for meget råberi, for mange gensidige beskyldninger, for mange tårer i nogle hjem. Kærlighed er det eneste middel. Kærlighed er selve fundamentet i ægteskabet. Den kan næres og styrkes, eller den kan sultes og svækkes. Kraften dertil ligger i os selv. Mænd, behersk jeres temperament. Hustruer, var jeres tunge. Genoplev de vidunderlige følelser, der førte jer til alteret.

Kærlighed er selve essensen i familieliv. Hvordan kan det være, at de børn, vi elsker, så tit bliver målet for vores skarpe ord? Hvordan kan det være, at disse børn, som elsker deres far og mor, sommetider taler som med knive, der stikker hurtigt? „Der er" *kun* „skønhed her på jord i et kærligt hjem" (*Sange*, nr. 107).

Ordet *kærlighed* er meget fremhævet i Paulus' storslåede erklæring, der lyder således:

„Kærligheden ophører aldrig; men hvad enten det er profetiske gaver, de skal engang forsvinde, eller tungetale, den skal forstumme, eller kundskab, den skal forsvinde . . .

Så bliver da tro, håb og kærlighed, disse tre; men størst af dem er kærligheden" (1 Kor. 13:8, 13).

I denne uddeling har Herren sagt til os: „Og tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og med øjet alene henvendt på Guds ære gør (os) skikket til dette værk" (L&P 4:5).

Kun få af os ser nu Polarstjernen. Vi lever i bysamfund, og byens lys påvirker, hvad vi kan se af den vidunderlige himmel over os. Men stjernen er der, som den har været i århundreder, på sin plads, dens bestandighed er en vejledning og et holdepunkt. På samme måde er kærligheden – viger ikke, ændres ikke, „Kristi rene kærlighed," som Moroni omtalte, „forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel" (Moro. 7:47).

Jeg efterlader jer min kærlighed, giver min velsignelse og beder om, at der må være fred i jeres hjerte og i jeres hjem. I hans navn, hvis liv var det ypperste kærlighedsoffer, ja, Herren Jesus Kristus. Amen. □

Til højre ældste James E. Faust fra de Tolvs Kvorum, der taler med ældste F. Enzio Busche fra de Halvfjerds' Første Kvorum.

Mødet søndag eftermiddag,
2. april 1989

Stridigheders forgiftning

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

„Ligesom vi gruer for enhver sygdom, der underminerer legemets sundhed, bør vi beklage stridighed, som er en opløsende forgiftning af ånden."

For nogle måneder siden stod min ærede kollega ældste Carlos E. Asay og jeg på Nebobjerget, hvor Moses engang stod (se 5 Mos. 34:1-4). Vi så det, han så. I det fjerne mod højre lå Genezaret Sø. Jordanfloden flød derfra til det Døde Hav på venstre hånd. Foran os lå det forjættede land, hvortil Josua førte de trofaste israelitter for så længe siden.

Senere fik vi lov til at gøre det, som Moses ikke kunne. Vi blev ledsaget fra det Hashemitiske Kongerige Jordan til dets vestlige grænse til Israel. Derfra gik vi og vore ledsagere over Allanby-broen. Vi kunne mærke spændingen, da nærtstående bevæbnede soldater bevogtede begge sider af den internationale grænse.

Efter sikkert at have gennemgået denne oplevelse tænkte jeg på det ironiske ved det hele. Her i landet, som Fredsfyrsten havde gjort helligt, har splid hersket næsten konstant fra dengang til nu.

Før sin himmelfart fra det Hellige Land udtalte Frelseren en enestående velsignelse: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver" (Joh. 14:27).

Hans fred er ikke nødvendigvis en politisk fred; hans fred er personlig. Men denne ånd af indre fred fordrives af stridigheder. Splid begynder sædvanligvis ikke som en strid mellem lande. Det er mere almindeligt, at den begynder med en person, for vi kan strides med os selv om enkle ting som rigtigt og forkert. Derfra kan stridigheder inficere naboer og nationer ligesom en epidemi.

Ligesom vi gruer for enhver sygdom, der underminerer legemets sundhed, bør vi beklage stridighed, som er en opløsende forgiftning af ånden. Jeg værdsætter Abraham Lincoln, som tilrådede:

„Lad helt være med at skændes. Intet menneske, der har besluttet sig til at udvikle sig mest muligt, kan afse tid til personlige stridigheder . . . Det er bedre at træde til side for en hund end at blive bidt af den" (Brev til J. M. Cutts, 26. oktober 1863, i *Concise Lincoln Dictionary Thoughts and Statements*, samlet og red. af Ralph B. Winn, New York: New York Philosophical Library, 1959, s. 107).

Præsident Ezra Taft Benson beskrev i sin hovedtale i går splid som „en anden side af hovmod".

Det, der bekymrer mig, er, at stridighed er ved at blive en accepteret måde at leve på. Ud fra det vi ser og hører i medierne, undervisningslokaler og på arbejdspladser er de nu alle i nogen grad inficeret af splid. Hvor er det let, og hvor er det forkert, at tillade en stridens vane at præge sager af åndelig betydning, fordi splid er forbudt ved et guddommeligt dekret:

„Gud Herren har befalet, at menneskene ikke skulle slå ihjel, at de ikke skulle lyve, at de ikke skulle stjæle, at de ikke skulle tage Herren, deres Guds navn forfængeligt, at de ikke skulle bære nag, at de ikke skulle trættes indbyrdes" (2 Ne. 26:32).

Skaberen af stridigheder

Vi må kende den virkelige kilde til stridigheder for at forstå, hvorfor Herren har befalet os „ikke (at) skulle trættes indbyrdes". En profet i Mormons Bog afslørede før Kristi fødsel denne vigtige viden:

„Satan tilskyndede dem til stadig at gøre ondt; ja, han gik omkring og udspredte rygter og fremkaldte splid overalt i hele landet for at kunne gøre menneskene hårde mod det, som var godt, og mod det, der skulle ske" (Hel. 16:22).

Da Kristus kom til nephiterne bekræftede han denne profeti:

„Den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig (siger Herren), men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden.

Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting må afskaffes" (3 Ne. 11:29-30).

Stridigheders oprindelse

Stridigheder eksisterede før Jorden blev formet. Guds sønner og døtre råbte af glæde, da Guds plan for skabelsen og livet på jorden første gang blev offentliggjort. Planen var afhængig af menneskets handlefrihed, dets efterfølgende fald fra Guds nærhed og den barmhjertige tilvejebringelse af en Frelser til at forløse menneskeheden. Skriften afslører, at Lucifer ihærdigt søgte at *ændre* på planen ved at ødelægge menneskets handlefrihed. Satans underfundige motiv blev afsløret i hans erklæring:

„Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre det. Giv mig derfor din ære" (Moses 4:1).

Satans selviske forsøg på at ændre Guds plan medførte store stridigheder i Himlen. Profeten Joseph Smith forklarede:

„Jesus sagde, at der fandtes visse sjæle, der ikke ville blive frelst, og djævelen sagde, at han kunne frelse dem alle, og Jesus forelagde sine planer for det store råd, som gav Jesus Kristus deres stemme. Og derfor gjorde djævelen oprør imod Gud og blev forstødt" („Profeten Joseph Smiths lærdomme", s. 432).

Denne krig i Himlen var ikke en blodig krig. Det var en krig mellem modstridende ideer – begyndelsen til stridigheder.

Assembly Hall på Tempelpladsen. En af de mange bygninger, som blev benyttet af konferencegæster, der ikke fik plads i Tabernaklet.

Skrifterne advarer gentagne gange om, at faderen til stridigheder modsætter sig vor himmelske Faders plan. Satans metode hviler på den smittende forgiftning af stridigheder. Satans motiv: At opnå personlig hyldest, ja mere end Gud selv.

Modstanderens mål

Modstanderens virke kan sammenlignes med at lade kanoner i krigen mod Guds værk. Salver, der indeholder spirer til stridigheder, sigtes og affyres mod strategiske mål, der er nødvendige for dette hellige værk. Disse livsvigtige mål er bl.a. – ud over den enkelte person – familien, Kirkens ledere og guddommelige lærdomme.

Familien

Familien har været under angreb lige siden Satan først spottede Adam og Eva (se 1 Mos. 3; Moses 4). Ligeså i dag må alle vogte sig imod farerne ved stridigheder i familien. Det begynder normalt uskyldigt. For mange år siden var vore døtre små piger, som ønskede at være store piger, og tidens mode var at have flere underskørter. En lille stridighed kunne have sneget sig ind, da pigerne hurtigt fandt ud af, at den, der fik tøj på først, var den bedst klædte.

I en stor familie med drenge var de, der kunne nå længst, dem, der fik mest mad. For at undgå nærliggende splid vedtog de en regel, der krævede, at de ved måltiderne rørte gulvet med mindst én fod.

Hjemmet er det gode laboratorium, hvor der læres, og hvor man elskes. Her kan forældre hjælpe børn med at overvinde disse naturlige tendenser til at være egoistisk. Søster Nelson og jeg har i opdragelsen af vores børn været meget taknemmelig for dette råd fra Mormons Bog:

„I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes . . .

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden" (Mos. 4:14-15).

Og jeg vil gerne tilføje: Vær tålmodig, mens børnene lærer disse lektier.

Forældre bør være partnere i at værdsætte og beskytte hinanden og vide, at det er modstanderens mål at ødelægge familiens integritet.

Kirkens ledere

Kirkens ledere er skydeskiver for dem, der begynder stridigheder. Dette er sandt, selv om ikke en eneste leder har kaldet sig selv til en ansvarsfuld position. Hver eneste generalautoritet har fx valgt at følge en anden karriere i livet. Men virkeligheden er, ligesom med Peter eller Paulus, at hver eneste er kaldet „af Gud ved profeti og ved håndpålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil" (5. trosartikel). Med dette kald kommer beslutsomheden om at efterligne Fredsfyrstens eksempel.

Dette mål deles af Mesterens værdige tjenere, som ikke vil tale dårligt om Herrens salvede eller provokere til stridighed om lærdomme fremsat af fordums eller nutidige profeter.

En trofast Guds discipel vil bestemt ikke fremme nogen sag, der blot er fjernt beslægtet med religion, hvis den bunder i strid, for stridigheder er ikke af Herren.

Et trofast medlem vil bestemt ikke lægge sit gode navn til blade, programmer eller sammenkomster, der præsenterer overtrædere, som „sætter splid mellem brødre" (Ordsp. 6:19; se også 6:14).

Uheldigvis opfylder sådanne agitatorer ældgammel profeti: De „samles til råd mod Herren og mod hans salvede" (Sl. 2:2).

Alligevel beder de salvede barmhjertigt for dem, som angriber dem, vel vidende den triste skæbne, der er profeteret vedrørende deres angribere (se L&P 121:16-22).

Over hele verden følger Herrens hellige ham *og* hans salvede ledere. De har lært, at uenighedens sti fører til virkelige farer. Mormons Bog indeholder denne advarsel:

„Og uagtet disse frafaldne havde fået den samme lærdom og samme undervisning . . . var blevet oplært i samme kundskab om Herren, er det besynderligt at berette, at de ikke længe efter deres afvigelse blev mere forhærdede og ubodfærdige og vildere, mere onde og glubske . . . hengav sig til dovenskab og alle former for løsagtighed og glemte ganske Herren, deres Gud" (Al. 47:36).

Hvor splittende er ikke uoverensstemmelser! Små handlinger kan føre til så store konsekvenser. Uanset position eller situation kan ingen med sikkerhed regne sig for immun over for stridighedens forfærdelige pris.

Thomas B. Marsh, som engang var en af de Tolv, forlod Kirken. Hans åndelige nedtur til frafaldet begyndte, fordi hans kone og en anden kvinde skændtes over en smule fløde! Han kom tilbage til Kirken

efter et fravær på næsten 19 år. Til en forsamling af hellige sagde han:

„Hvis der blandt forsamlingen her skulle findes nogen, som nogen sinde falder fra og gør, som jeg har gjort, må I forberede jer på en dygtig omgang kløː dersom Herren elsker jer. Hvis I vil tage imod et godt råd, så støt autoriterne" (*Den danske Stjerne*, okt. 1984, s. 154-155).

Naturligvis er disse autoriteter menneskelige. Men Gud har betroet dem nøglerne til sit guddommelige værk. Og han holder os ansvarlige for vores reaktion på sine tjeneres belæringer. Disse er Herrens ord:

„Og dersom mit folk vil lytte til min og mine tjeneres røst, til dem jeg har udvalgt til at lede mit folk, se, sandelig siger jeg jer, da skal de ikke flyttes fra deres sted.

Men dersom de ikke vil lytte til min eller de mænds røst, jeg har udvalgt, da skal de ikke blive velsignet" (L&P 124:45-46).

Guddommelige lærdomme

Kirkens guddommelige lærdomme er det vigtigste mål for angreb af den åndeligt stridslystne. Jeg husker tydeligt en ven, som regelmæssigt såede frø af splid i klasser i Kirken. Hans angreb medførte uvægerligt denne forudsigelige bemærkning:

„Lad mig spille djævelens advokat." For nylig døde han. En dag vil han stå til doms foran Herren. Jeg spekulerer på, om min vens forudsigelige kommentar vil blive gentaget endnu en gang?

Sådanne stridslystne ånder er ikke noget nyt. Apostlen Paulus kom med denne advarsel i et brev til Timoteus: „At Guds navn og læren ikke skal spottes" (1 Tim. 6:1).

„Hvis nogen fører fremmed lære og ikke holder sig til vor Herres Jesu Kristi sunde ord og (hans) lære . . . er syg efter ordstrid og mundhuggeri . . . mener at gudsfrygt er en kilde til vinding", sådanne skal vi holde os fra (1 Tim. 6:3-5; se også Es. 29:21; 2 Ne. 27:32; L&P 19:30; 38:41; 60:14).

At analysere lærdomme på en kontroversiel måde for at skabe opmærksomhed om sig selv behager ikke Herren. Han har sagt:

Åbenbar „det sande indhold af min lære, ja, den eneste lære, der er af mig.

Og jeg gør dette for at stadfæste mit evangelium, så at der ikke skal findes så megen strid. Ja, Satan opægger folkets hjerte til strid angående mine læresætninger, og heri begår de fejl; thi de fordrejer skriften og forstår den ikke" (L&P 10:62-63).

Strid nærer uenighed. Mormons Bog belærer om den bedre vej:

„Alma, der havde fuldmagt fra Gud . . . befalede dem ligeledes, at der ikke skulle være splidagtighed imellem dem, men at de skulle se fremad med eet blik, idet de skulle have een tro og een dåb, og deres hjerter skulle være sammenknyttet i indbyrdes enighed og kærlighed" (Mos. 18:18, 21; se også 23:15).

Sæt noget i stedet for stridighed

Hvad kan vi gøre for at bekæmpe denne forgiftning af stridighed? Hvilke trin kan vi hver især tage for at erstatte en splidagtig ånd med en ånd af personlig fred?

Vis som en begyndelse omsorgsfuld interesse for andre. Kontrollér tungen, pennen og „tekstbehandlingsanlægget". Husk på dette ordsprog, hver gang du fristes til at argumentere: „Mand uden vid ser ned på sin næste, hvo som har indsigt, tier" (Ordsp. 11:12; se også 17:28).

Behersk lysten til at tale eller skrive splidagtigt for personlig vinding eller ære. Apostlen Paulus vejledte filipperne således: „Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv" (Fil. 2:3).

En sådan gensidig respekt kan lade os være uenige uden at være ubehagelige.

Men det endelige skridt ligger på den anden side af en begyndende beherskelse af sin udtryksevne. Personlig fred er nået, når man ydmygt underkastende virkelig elsker Gud. Følg nøje dette skriftsted:

„Der fandtes ingen strid i landet, *fordi* Guds kærlighed boede i folkets hjerte" (4 Ne. 1:15; se også 1:2).

Kærlighed til Gud bør altså være vort mål. Det er det første bud – grundlaget for vor tro. Når vi udvikler tro på Gud og Kristus, vil kærlighed til familien og næsten følge naturligt. Så vil vi ivrigt efterligne Jesus. Han helbredte. Han trøstede. Han underviste, „salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn" (Matt. 5:9; se også 3 Ne. 12:9).

Gennem kærlighed til Gud vil smerten, der skyldes splidens brændende forgiftning, blive slukket i sjælen. Denne helbredelse begynder med et personligt løfte: „Lad der være fred på jord, og lad det begynde med mig" („Let There Be Peace on Earth", Sy Miller og Jill Jackson, Jan-Lee Music, Beverly Hills, Calif., 1972). Denne forpligtelse vil dernæst spredes til familie og venner og vil bringe fred til nabolag og nationer.

Sky stridighed. Søg guddommelighed. Bliv oplyst af evig sandhed. Vær på linie med Herren i kærlighed og forenet med ham i tro. „Så skal Guds fred, som overgår al forstand" (Fil. 4:7) være jeres, til at velsigne jer og jeres efterkommere igennem kommende generationer. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældsterne Loren C. Dunn og Jacob de Jager fra de Halvfjerds' Første Kvorum, ældste Lloyd P. George fra de Halvfjerds' Andet Kvorum og ældste Ted E. Brewerton fra de Halvfjerds' Første Kvorum.

Universitet for evigt liv

Ældste F. Enzio Busche
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Templet er stedet, hvor Herren ønsker, at vi foretager en opriglig vurdering af vort liv på jorden. Han ønsker, at vi skal kende konsekvenserne ved den kendsgerning, at dette liv er en prøvetid."

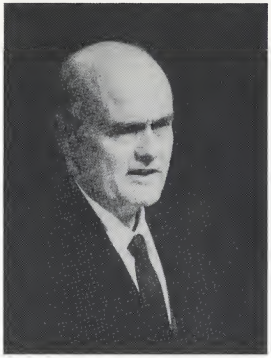

Jeg er overvældet af følelser af glæde og dyb taknemmelighed ved at kunne være en del af denne forsamling af hellige fra de sidste dage. Det er umuligt med ord at beskrive de følelser, som søster Busche og jeg har, nu hvor vi på andet år tjener i et af Herrens templer. Omfanget af dets hellighed vedbliver hver dag med at inspirere os.

Lige siden vort første besøg i templet for 30 år siden, har vi æret og værdsat templet som et helligt sted, et sted hvor man lærer og et sted, hvor man tjener. Men nu, hvor vi i to år har fået lov til udelukkende at koncentrere vort sind og hjerte om formålene og hellighedenaf Herrens hus, virker det som om vore sjæle er kommet til en ny opvågning. Vor første opvågning skete, da Jesu Kristi evangelium gennem Helliggåndens oplysning blev tilkendegivet for os. Det gav os en forståelse af tro, omvendelse og dåb. Denne gang virker det, som om et slør er blevet fjernet fra vort åndelige sind, og vi ser det samme evangelium, men tydeligere, med klarere farver og med nye dimensioner af forståelse.

Dette er ikke tiden eller lejligheden, hvor jeg skal tale længe eller dybsindigt om templets betydning og formål, men jeg føler, at jeg bør fortælle jer om nogle følelser, der er kommet gennem mange stille timer i Herrens hus.

Det er bestemt sandt, at når vi medlemmer har modtaget vor egen begavelse, vender vi normalt tilbage til Herrens hus for at indvie vor tid til vore forfædres frelse. Men i lyset af mine erfaringer med at være nær Herrens hus, har jeg fundet frem til, at Herren indtrængende opfordrer *alle* medlemmer af sin kirke til at forberede sig på at tage til templet, ikke kun for at udføre deres egne og deres forfædres frelsende ordinanser, men også af andre årsager. Det er blevet min overbevisning, at templet er det eneste „universitet", hvor mennesker kan forberede sig åndeligt på deres afgangseksamen til evigt liv. Templet er stedet, hvor Herren ønsker, at vi foretager en opriglig vurdering af vort liv på jorden. Han ønsker, at vi skal kende konsekvenserne ved den kendsgerning, at dette liv er en prøvetid, for det er blevet åbenbaret for mennesker i vor tid gennem fremkomsten af Mormons Bog. Vi læser fx i Al. 12:24:

„Og vi ser, at døden kommer til menneskeheden . . . hvilken er den legemlige død; ikke desmindre var der givet mennesket et tidsrum, hvori det kunne omvende sig; derfor blev dette liv til en prøvetid; en tid, hvori man kunne berede sig til at møde Gud."

Med en forståelse heraf virker det nødvendigt at stille sig selv disse spørgsmål: Hvordan går det egentligt? Er der en måde at finde ud af eller vide, hvor vi er, og om vi er på rette vej?

Igen mener jeg at svarene på disse spørgsmål findes i Mormons Bog i Al. 41:10-11:

„Jeg siger dig, at ugudelighed har aldrig været lykke.

. . . alle mennesker, som er i en naturlig tilstand, eller jeg vil snarere sige, i en kødelig tilstand, er i bitterheds galde og i syndens bånd; . . . de (er) i en tilstand, som strider mod salighedens beskaffenhed."

Vi er alle tilbøjelige til engang imellem at befinde os i en tilstand, som strider mod salighedens beskaffenhed, og ikke nødvendigvis fordi vi har været særlig ugudelige. Men så længe vi er i denne jordiske prøvestand, kan modstanderen påvirke os. Vi er muligvis blevet lidt uforsigtige. Vi har måske forsømt forholdet til vore nærmeste – dem, der er vort første ansvar – vor ægtefælle, vore børn eller vore forældre. Måske har vi tilladt små dårlige vaner eller indstillinger at snige sig ind i vort liv; eller måske har vi tilmed til en vis grad mistet forståelsen af fuldstændigt at overholde en pagt. Hvis det er tilfældet, er vi i en farlig situation. Vi må være opmærksomme på det. Vi har ikke råd til at ignorere situationen. Måske lægger vi mærke til, at vi en tid ikke er rigtig lykkelige, at vi hele tiden må tvinge os selv til at smile, eller måske er vi i en tilstand, der er tæt på en depression. Måske har man endnu ikke formelt brudt en pagt, eller man kan måske stadig skjule sig bag en lykkelig facade. Selv om vi kan narre andre, kan vi ikke narre os selv, og vi kan ikke narre Herren.

Vi kan mærke, når Herrens Ånd har fjernet sig, selv delvist, selv om vi kun ved lidt eller intet om Jesu Kristi evangelium eller om frelsesplanen. Når Guds børn bryder en af Guds love, der er retfærdighedens love, vil Kristi Ånd, der ifølge skriften giver lys til hvert menneske, blive fjernet en smule (se L&P 84:46; 93:2; 121:37, Joh. 1:9). Mørkets skygger vil falde på sjælen, og i den tilstand er det nødvendigt med en klar erkendelse af, hvad der sker med os.

Evangeliet i dets fylde forkyndes over hele jorden af Herrens salvede tjenere, for at enhver kan komme til en erkendelse af sin tilstand. Det er nødvendigt at læse og studere med beslutsomhed og udholdenhed for at holde sig nær Herrens salvedes ord.

Det vi har set eller mærket, eller det vi har lært af lektier, som andre efter megen møje har lært, kan hjælpe os med at undgå de samme lidelser.

Vi kan fx i denne tidsalder føle og lære af profeten Almas belæringer fra Mormons Bog, som om vi lyttede til hans forkyndelse for mere end 2000 år siden:

„Og dersom vort hjerte har været forhærdet, ja, dersom vi har forhærdet hjertet mod ordet, ja, så meget, at det ikke er blevet fundet i os, da vil vor tilstand blive forfærdelig, thi da vil vi blive fordømt.

Thi vore ord vil fordømme os, ja, alle vo-

re gerninger vil fordømme os; vi vil ikke blive fundet uplettede, og vore tanker vil ligeledes fordømme os, og i denne forfærdelige tilstand vil vi ikke vove at se op til vor Gud, og dersom vi kunne, ville vi gerne byde klipperne og bjergene falde ned over os for at skjule os for hans åsyn.

Men dette kan ikke ske; vi skal komme frem og stå for ham i hans herlighed og i hans kraft og i hans magt, højhed og herredømme og til vor evige skam bekende, at alle hans domme er retfærdige, at han er retfærdig i alle sine gerninger, og at han er barmhjertig mod menneskenes børn og har al magt til at frelse hvert menneske, som tror på hans navn og viser omvendelsens værdige frugter" (Al. 12:13-15).

Mine kære brødre og søstre, Herren ønsker ikke, at vi først på dommens dag bliver opmærksomme på vores intethed og elendighed (se Mos. 4:11; Al. 26:12; Hel. 12:7; Moses 1:10). Nu og hver eneste dag i vort liv på jorden ønsker han, at vi skærper vores opmærksomhed, at vi kan blive vore egne dommere, mens han kalder os til en vedvarende omvendelsesproces.

Efter Alma havde talt om omvendelse og ønsker om retfærdighed indtil livets afslutning, sagde han: „Det er dem, der bliver forløst af Herren . . . thi de er deres egne dommere" (Al. 41:7). Apostlen Paulus forklarede det også, som det står i 1 Kor. 11:31: „Men hvis vi bedømte os selv ret, blev vi ikke dømt."

Præsident Ezra Taft Benson, i midten, sammen med sin andenrådgiver, præsident Thomas S. Monson, til venstre, og medlemmer af de Tolvs Kvorum.

Det virker som om, vi kun kan gennemgå den vedvarende omvendelsesproces effektivt, hvis vi bogstaveligt talt lærer at blive vore egne dommere. Vi og Herren er de eneste, der virkeligt kender os. Vi kender faktisk ikke os selv, medmindre vi har lært at gå den ensomme og meget vanskelige vej mod ærlighed over for os selv, mens Ånden konstant tilskynder os.

Det er det offer, som vi må lære at give. Ingen vil nogensinde være i stand til at forstå eller acceptere sandhedens principper, medmindre han eller hun i nogen grad har udviklet en fuldkommen forståelse af ærlighedens dimensioner over for sig selv. Uden evnen til at genkende sandhed vil vi ikke være virkelig fri; vi vil være trælle af vaner eller fordomme og fulde af undskyldninger. Men når vi lærer at erkende sandhedens dybtgående dimensioner, vil det gøre os frie. Vi kan ikke fjerne en forhindring, medmindre vi ser den først. Vi kan ikke udvikle os, medmindre vi ved, hvad der holder os tilbage.

Mine kære brødre og søstre, jeg kender ikke noget bedre sted end Herrens hus, hvor vi kan udvikle forståelsen af ærlighedens principper. Jeg kender ikke noget bedre sted end Herrens hus, hvor vi kan udvikle evnerne til at blive vore egne dommere. Vi har grund til at glæde os, fordi vi har forstået, at dette liv er en tid, hvor mennesker kan forberede sig på at møde Gud, mens vi endnu har tid til at overveje konsekvenserne af dette budskab. Vi lever stadig, og vores prøvetid er endnu ikke forbi. Templer er blevet rejst som Herrens huse. De står parate til at tjene som redskaber i vores gradvise opvågning til det fulde omfang af sandheden på vores uomgængelige vej til evigheden.

Personligt er jeg blevet meget ydmyg af disse stille dage i templet, hvor jeg har fået skænket en mere dybtgående forståelse af menneskets intethed, behovet for en vedvarende omvendelsesproces samt behovet for tempelpagter, der er baseret på Kristi forsoning.

Jeg ved, at Herren Jesus Kristus lever. Jeg ved, at dette er hans kirke. Jeg ved, at han leder dette værk. Det er en stor glæde at se det stadigt voksende antal medlemmer, som forstår betydningen af templet for deres egen åndelige uddannelse og dermed for deres egen åndelige forberedelse på evigt liv.

Jeg efterlader jer dette vidnesbyrd som jeres bror og tjener, og jeg gør det i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. □

„Herre! når så vi dig sulten"

Søster Joy F. Evans
Førsterådgiver i præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

„At have medfølelse med dem, der lider . . . og derefter overføre hjertets reaktion til de nødvendige gerninger er virkeligt at tjene, som Gud ønsker vi skal gøre."

Vi læser i Mattæus-evangeliet, at når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, skal alle folkeslag samles foran ham, og han skal adskille dem, som en hyrde adskiller fårene fra bukkene. De på hans højre hånd skal blive velsignet og arve det rige, der er beredt dem fra verdens grundvold blev lagt (se Matt. 25:31-34). Og Kongen skal sige til dem:

„'Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig;

jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.'

Da skal de retfærdige svare: . . . 'Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke?

Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder? Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?'

Og Kongen skal svare: . . . 'Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig'" (vers 35-40).

Vi har næsten hver dag mulighed for at give de sultne mad, besøge de syge og hjælpe med at bære hinandens byrder, ligesom Frelseren lærte. Sommetider hjælper vi vores familie, vores børn, vores mænd eller hustruer, vores forældre, vores nærmeste. Sommetider er det en nabo eller en ven der er i nød, sommetider en fremmed.

At have medfølelse med dem, der lider uanset årsagen, og derefter overføre hjertets reaktion til de nødvendige gerninger er virkeligt at tjene, som Gud ønsker vi skal gøre.

Ved stiftelsen af Hjælpeforeningen fortalte profeten Joseph Smith søstrene, at de nu var i en situation, hvor de kunne handle i overensstemmelse med det medfølende sind, som Gud har plantet i deres bryst (se „Profeten Joseph Smiths lærdomme", s. 272).

I dag rækker utallige kvinder i Kirken ud til andre som besøgslærerinder og gennem barmhjertighedstjeneste, som stadig er hjertet i Hjælpeforeningen. De velsigner andres liv og opmuntrer dem, som måske er nedtrykte, lider af hjemve, er bange eller modløse. De husker det råd, som en profet gav os: „Gud er virkelig opmærksom på os, og han vogter over os. Men det er som regel gennem et andet jordisk menneske, at han opfylder vore behov. Derfor er det så betydningsfuldt, at vi tjener hinanden i riget" (Spencer W. Kimball, *Den danske Stjerne*, december 1976, s. 1). Ordsprogenes Bog opfordrer os: „Nægt ikke den trængende hjælp, når det står i din magt at hjælpe" (Ordsp. 3:27).

Måske kan en personlig oplevelse bidrage til at illustrere denne kærlige og årvågne omsorg, som vi skal give hinanden.

Min mand og jeg er blevet velsignet med ti vidunderlige børn. Syv er levende, hvilket selvfølgelig betyder, at tre af dem ikke er. Når jeg var gravid måtte jeg blive i sengen en stor del af tiden. Det var altid en stor bekymring, om jeg kunne bære disse kostelige babyer, indtil de var store nok til at overleve. I mange uger kom mine besøgslærerinder med frokost til mig og aftensmad til familien. De passede vore små børn og medbragte bøger fra biblioteket, som jeg kunne læse.

Da vore tvillinger blev født, blev vi fuldstændigt overraskede ved at få to babyer! Hvor vidunderligt at få to små mennesker ved bare en graviditet! Men det varede ikke længe – i det mindste ikke i dette liv. Vores lille dreng levede i to dage, vores lille pige i tre. Søstrene var der igen, ikke alene med mad, men også med en smuk rosenbusk ved navn „Duet", som blomstrede og voksede. Det var et sødt minde om en særlig tid. De dejlige blomster hjalp os med at huske vore små, vore venner og vor taknemmelighed for evangeliet og Kirken.

Vi må tage vort ansvar alvorligt om at nå ud til dem blandt os, der kan være ensomme eller ulykkelige – som kæmper med problemer eller fristelser. De vil finde venner et sted; de vil finde trøst et sted. Hvor stor er vor fejl, hvis de finder det et andet sted, fordi vi ikke var der, ikke var imødekommende?

„Jeg havde brug for dig – jeg kunne ikke finde dig – jeg har ikke brug for dig mere." Det må vi ikke lade ske, hvis vi på nogen måde kunne være der, hvor der er brug for os.

Siden Hjælpeforeningens oprettelse har varetagelse af de syges behov, og især de døende og deres familier, været en del af den kærlighedsgerning, som er tildelt Hjælpeforeningen. Tiderne er ændret meget siden de første dage i Nauvoo, hvor søstrene sørgede for det meste af den omsorg syge og døende fik, når de syede for til ligkister, lavede begravelsestøj, tog sig hensynsfuldt af de dødes legemer og trøstede de levende. Livet er ikke så hårdt i vore dage og er blevet forlænget for de fleste og gjort uendelig meget mere behageligt.

Men kroniske og dødelige sygdomme findes stadig – nogle gange hos unge, nogle gange hos ældre – og døden skal stadig mødes. Vi skal stadig „bær(e) hverandres byrder" (Gal. 6:2), „trøste dem, der har trøst behov" og „sørge med dem, som sørger" (Mos. 18:9).

Barmhjertighedstjeneste kan være en dejlig støttende hjælp til en patient og dennes familien i sådanne perioder. „Jeg var syg . . . og I besøgte mig" (Matt. 25:36).

Mange gange gør folk ikke noget i sådanne situationer, fordi de ganske enkelt ikke ved, hvad de kan gøre. De er bange for at være påtrængende eller sige det forkerte. Måske ved de ikke, hvordan man behandler en døende person eller famili-

en. De føler måske vrede, sorg eller forvirring. Alligevel kan selv de hjælpe på mange måder.

En kvinde fortæller om en tragedie, som hun gennemlevede, da fem af hendes nære familiemedlemmer blev dræbt i en voldsom bilulykke. Hun kæmpede med selv at fatte nyheden og prøvede at pakke for sin egen lille familie, der skulle rejse til begravelsen den følgende dag. En god ven og nabo kom til hendes dør og fortalte, at han var kommet for at gøre deres sko klar. Hun havde slet ikke tænkt på sko.

Han lagde sig på knæ på køkkengulvet med en skål med sæbevand, en svamp, skosværte og en børste. Snart var både hverdagssko og søndagssko rene og skinnende. Han gik stille, da han var færdig, efterladende skoene parate til at blive pakket ned; selv sålerne var blevet vasket.

Moderen sagde: „Hver gang jeg nu hører om en bekendt, der har mistet en, de har kær, ringer jeg ikke mere med det vage løfte: ‚Hvis der er noget, jeg kan gøre . . .' Nu prøver jeg at tænke på noget bestemt, der svarer til den persons behov – som at vaske familiens bil, bringe hunden til en kennel eller passe på huset under begravelsen. Og hvis personen siger til mig: ‚Hvordan vidste du, at jeg behøvede det?' svarer jeg, ‚det er fordi en mand engang gjorde mine sko rene'" (Madge Harrah, „He Cleaned Our Shoes", *Reader's Digest*, december 1983, s. 21-24).

Fuldstændig behandling af en patient med en alvorlig kronisk eller dødelig sygdom er et vanskeligt og kortvarigt projekt. Som regel kræver det en inderlig følelsesmæssig og fysisk erfaring. Normalt er den syge og familien glade for regelmæssig følelsesmæssig og åndelig støtte.

At give en pause til dem, der tager sig af de kronisk eller dødelig syge, kan give den mulighed for at genvinde deres styrke og evne til at klare det.

Varigheden af sådan omsorg afhænger af individuelle omstændigheder; selv en time eller to kan betyde meget for en overbebyrdet familie.

En mor, som ikke kan tilbringe nødvendig tid sammen med en teenage datter, fordi hun tager sig af en bedstemor, der har haft et slagtilfælde; familien, der føler sig skyldig, fordi de giver udtryk for at rejse væk fra et problem en kort tid; forældrene, som er for trætte til at tage sig ordentligt af deres små børn; moderen, som tilbringer så meget tid med et handicappet barn, at de andre børn i familien føler sig (og sommetider er) forsømt – alle behøver en kærlig støtte og aflastning fra overvældende ansvar.

At hjælpe andre gennem en periode med særlige udfordringer kræver forståelse og tålmodighed. Mennesker reagerer på sorg på forskellige måder. Ikke alle kommer sig lige hurtigt, og ikke alle opfører sig ens. Den sørgende kan være irritabel, nedtrykt, stille eller fraværende, men gennem venlighed og venskab vil han eller hun næsten altid komme sig og acceptere det.

Et vidnesbyrd om virkeligheden af Jesus Kristus og om hans opstandelse er den viden, der støtter og trøster i prøvelsernes stunder. Denne forsikring leder dem, der er nedtrykt af sorg, ud af skyggen og ind i lyset. Denne kundskab kan vi dele med hinanden: „Han lever! Vor Forløser stor, ej tolkes kan vor fryd på jord" (*Sange*, nr. 98).

At være opmærksomme på sådanne behov hjælper enhver med at finde glæde i hverdagslivets dyrebare virkelighed og med i tro se frem til fremtiden, vel vidende at sorg, kampe og udholdenhed til enden er nødvendige dele af livet på jorden.

Det siges, at kærlighed afprøves og bevises i lidelsens og modgangens ild. Hvor opmærksomme bør vi ikke være over for dem, der lider, som er såret eller har særlige problemer – søsteren, som har aborteret, fået et dødfødt, et for tidligt født eller handicappet barn; den, hvis elskede mand er død; den dejlige kvinde, som endnu ikke har oplevet ægteskab og familie; den nyomvendte, hvis familie har afvist hende pga. hendes dåb.

Hvad vi gør eller siger er ikke så vigtigt, som at vi gør eller siger noget – „Jeg interesserer mig for dig" eller „Lad mig hjælpe". Hvor der er kærlighed, vil hjerte reagere på hjerte og byrder vil blive lettet.

Vi må aldrig mene, at vi har gjort vores del eller haft vores tur. Jeg holder meget af noget, som Dag Hammarskjold engang sagde, da han var generalsekretær for de Forenede Nationer: „Du har ikke gjort nok, du har aldrig gjort nok, så længe der stadig er noget, du kan bidrage med" (Richard L. Evans jun., *Richard L. Evans, The Man and the Message*, Salt Lake City: Bookcraft, 1973, s. 256).

Ældsterne H. Burke Peterson og F. Enzio Busche fra de Halvfjerds' Første Kvorum.

Til dem blandt os, der af den ene eller anden grund, som fx alder eller helbred, ikke kan yde den slags tjeneste, som vi har talt om, vil vi sige, som én engang har sagt: „Blandt de mennesker, vi kender, er det ikke nødvendigvis dem, der som en raket altid farer efter en synlig forandring eller gerning, vi skylder mest. Det er tit de tilværelser, der som stjernerne ganske enkelt sender deres stille lys fra deres klare og trofaste eksistens, som vi ser op til, og hvorfra vi henter mest ro og mod. Det er godt at vide, at selv når vi ikke mere kan gøre noget for vore medmennesker, kan vi stadig være noget for dem; at vide, og det er sikkert, at ingen mand eller kvinde af den mest beskedne slags virkelig kan være stærk, venlig og god, uden at verden bliver bedre på grund af det."

Næsten alle kan gøre eller være noget for en anden, der behøver det.

Måske er der dage eller tidspunkter, hvor vi i lyset af overvældende problemer ønsker at tro. Måske er vi bekymrede, gnavne eller tvivlende, alligevel ønsker vi at tro. Det trøster mig at vide, at Herren vidste, at det ville ske og i Markus-evangeliet (9:14-29) gav os en dejlig beretning om en splittet far, der bragte sin søn til Frelseren for at blive helbredt af noget, der måske lyder som epilepsi.

Jesus sagde: „'Hvis du formår! alt er muligt for den, der tror.'

Straks råbte drengens fader og sagde: 'Jeg tror, hjælp min vantro!' " (vers 23-24).

Vi kan hjælpe hinanden, også i vore vantro dage. Vi kan styrke, opløfte og velsigne dem, hvis tro måske er svag. Som Alma sagde: „Om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da det ønske virke i jer" (Al. 32:27). Dette er at så troens frø.

Vi må erkende, at livet er en dyrebar gave (Florence Nightingale kaldte det for en „herlig gave"), at tillid og ømhed er skrøbelige, at vi må elske og tjene hinanden, må opmuntre hinanden, tilgive hinanden – ikke blot gøre alt dette en gang, men igen og igen. Så vil vi måske blive ihukommet blandt dem på Herrens højre hånd, når han kommer i sin herlighed.

„'Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke?

Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder? Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?'

Og Kongen skal svare: . . . 'Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig' " (Matt. 25:37-40).

At vi alle må gøre dette, brødre og søstre, når vi får lejlighed til det, beder jeg om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vejen til fuldkommenhed

Ældste Royden G. Derrick
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Jesus viste os vejen. Den er i sin enkelthed en del af hans bjergprædiken."

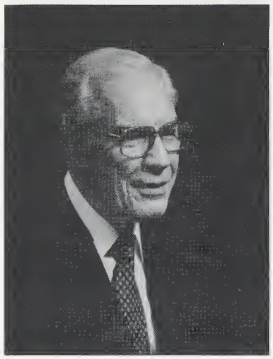

I oktober 1833 modtog profeten Joseph Smith en åbenbaring, hvori Herren sagde: „Jeg vil oprejse mig et rent folk, som vil tjene mig i retfærdighed" (L&P 100:16). Herren talte om vore forfædre blandt pionererne, samt om de hellige i dag. Med hensyn til dette ansvar, vil jeg i dag gerne tale om vejen til fuldkommenhed, som ikke alene gælder dette liv, men også det næste.

For to uger siden modtog jeg et interessant brev fra et medlem af Kirken, som voksede op i et land, der ligger højt oppe i Himalayas bjerge i det sydlige Asien. Han skrev: „Jeg voksede op i en kongelig, aristokratisk hindupræste-familie. Jeg lærte at arbejde, men ikke at forvente belønning. Jeg tænkte: ‚Hvorfor skulle jeg arbejde, hvis der ikke er nogen belønning? Går jeg ad den rette vej?' Jeg syntes ikke om den polyteistiske og panteistiske filosofi. Jeg ville gerne kende den *virkelige* sandhed og den *rette* vej". Han fortalte, hvorledes han, ved hjælp af mormonmissionærerne i Seoul i Korea, havde fundet sandheden og den eneste rigtige vej. Han bar et stærkt vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed, hvilket gjorde, at jeg fik tårer i øjnene.

Jeg var fængslet af hans udtalelse om behovet for en belønning. Herren har lovet os opstandelse og udødelighed, men det er ikke belønninger. I henhold til Websters ordbog er en belønning „noget, som gives for en form for tjeneste eller opnåelse".

Opstandelsen er genforeningen af legemet og ånden. Ligesom Jesus opstod, vil alle, som er født her på jorden, opstå, uanset om vedkommende vil det eller ej. Når en person er opstået, modtager han udødelighed, som vil sige, at han vil leve evigt som et opstandent væsen. På samme måde vil alle de, der er født her på jorden, modtage udødelighed, uanset hvorledes han eller hun opførte sig i dette liv. På denne måde er *opstandelse* og *udødelighed* synonymer. De er ikke belønninger – de er gaver – for vi har ikke ydet nogen tjeneste eller gjort noget særligt for at fortjene disse som belønning. Gaven er fra Frelseren; den kommer på grund af hans forsonende offer.

Skrifterne lærer os, at der *er* løfter ud over dette – at der *er* en belønning for den tjeneste, vi har ydet og for det, vi har opnået. Belønningen er ophøjelse i Guds celestiale rige. Ophøjelse er den højeste af de tre herlighedsgrader i det celestiale rige. Det celestiale rige er den højeste af de tre riger i udødelighedens verden. Ophøjelse opnås ved at acceptere Jesus Kristus som Guds søn og ved at følge hans foreskrifter.

Jesus viste os vejen. Den er i sin enkelthed en del af hans bjergprædiken, hvis ekko har lydt ned gennem århundrederne og stadig vil lyde gennem årtusinder: „Salige er de fattige i ånden, thi Himmeriget er deres" (Matt. 5:3). Da Jesus gentog Bjergprædikenen for folket i det gamle Amerika, sagde han det lidt anderledes: „Salige er de fattige i ånden, *som kommer til mig*, thi himmeriges rige er deres" (3 Nephi 12:3, fremhævelse tilføjet). Denne tilføjelse „som kommer til mig", hjælper os til bedre at forstå betydningen af dette vers. Herren sagde, at han er vred på jordens indbyggere, for „de søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede" (L&P 1:16). Saligprisningerne er de skridt, vi må tage, for at komme til Kristus.

1. skridt. For at komme til Kristus må det første skridt være at komme med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, hvilket vil bevirke, at man kan overvinde uretfærdig stolthed og dermed underkaste sig hans vilje.

2. skridt. „Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes" (Matt. 5:4). Apostlen Paulus talte om gudfrygtig bedrøvelse for vore syndere, hvilket er nødvendig for vor åndelige fremgang.

3. skridt. „Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden" (Matt. 5:5). Ordbogen definerer *sagtmodig* som at „udholde uretfærdighed med tålmodighed og uden vrede". Dette er en betydningsfuld dyd, som man må udvikle i forberedelsen til at komme ind i det celestiale rige, hvilket rige jorden vil blive til, når den bliver celestial.

4. skridt. „Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal mættes" (Matt. 5:6). Skrifterne fra det gamle Amerika tilføjer: „thi de skal fyldes med den Helligånd" (3 Nephi 12:6).

En ung mand kom hen til Sokrates og bad ham om at blive hans lærer og at undervise ham i alt det, han vidste. Sokrates tog den unge mand med ned til havet og ud i vandet. Så holdt Sokrates den unge mands hoved under vandet, så han var lige ved at drukne. Den unge mand kæmpede, kom op og gispede efter luft, og forlangte at få at vide, hvad denne ufortjente handling betød. Den store Sokrates svarede: „Kun når du ønsker at lære i samme grad, som du ønskede at få luft, da du var under vandet, kan jeg lære dig det, du ønsker at vide." For at kunne forstå Jesu Kristi evangelium, må man først have et stærkt ønske om at lære samt villighed til at studere.

5. skridt. „Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed" (Matt. 5:7). Websters ordbog definerer *barmhjertighed* som medfølelse eller overbærenhed over for en overtræder. Dette er et biprodukt ved efterlevelse af evangeliet.

6. skridt. Når man viser andre nåde, udvikler man renhed i hjertet. Frelseren sagde: „Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud" (Matt. 5:8). Ordbogen har mange forskellige definitioner af ordet *se*, og én af dem er „at forstå". Når man udvikler renhed i hjertet, vil man komme til at forstå Gud. Når man udvikler forståelse af Gud,

vil man komme til at kende ham. Frelseren sagde, idet han henvendte sig til Faderen: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus" (Joh. 17:3).

7. skridt. Når man har opnået renhed i hjertet, modtager man fred i sindet og fred i hjertet. Frelseren fortsatte: „Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn" (Matt. 5:9). Når man har opnået indre fred, kan vi tage Guds fulde rustning på. Nu kan vi lettere overvinde forfølgelse, som leder til –

8. skridt. „Salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld, thi Himmeriget er deres.

Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld.

Glæd jer og fryd jer: jeres løn skal være stor i Himlene; thi således har man forfulgt profeterne, som var før jer" (Matt. 5:10-12).

Frelseren afsluttede sin prædiken ved at opmuntre os til at blive fuldkomne, som vor Fader i Himlen er fuldkommen. Selv om disse skridt følger efter hinanden i en naturlig rækkefølge, skal vi altid søge at blive fuldkomne i hver enkelt af disse dyder. Vi bør altid hjælpe andre, når de stræber på at forbedre sig. Forklejnelse af andre bør ikke forekomme blandt os, for vi stræber alle mod at gå fremad. Man bør tilbyde en hjælpende hånd for at hjælpe hinanden over det lave vand ved den klippefyldte kyst, hvor vort skib skal sejle.

I vor ufuldkomne tilstand synder vi ofte. Herren har sagt til os, at hvis vi virkelig omvender os, vil han tilgive os. Omvendelse indbefatter erkendelse af vor ufuldkommenhed, anger for at have været på afveje, genoprettelse hvor det er muligt og en beslutning om, at vi aldrig vil gentage synden.

Det er vigtigt at vi regelmæssigt deltager i nadveren. Når vi gør dette i oprigtig omvendelse, vil vor dåbspagt blive fornyet, Herren tilgiver os, og vi begynder påny. Dette er i sandhed en vidunderlig og nådefuld proces, en proces, der gør os i stand til at vokse og gå fremad.

Når vi deltager i nadveren, vidner vi over for Gud, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn (se L&P 20:77). Hvad betyder det?

Frelseren sagde til Peter: „Kom og følg mig" (se Matt. 4:19; Mark. 1:17). Peter fulgte Frelseren i 3 år. Han gik der, hvor Jesus gik. Han gjorde det, Jesus bad ham gøre. Så sagde Frelseren til Peter og de andre apostle:

„I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer.

Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, dér skal også I være" (Joh. 14:2-3).

Og hvor gik Jesus så hen? Han gik til sin Fader. Men før han gik til sin Fader, tog han til et andet sted. Han tog til Getsemane. Det kræves ikke af os, at vi gennemgår hans prøvelser, men det kræves af os, at vi er *villige* til at gennemgå dem. For at bevise at vi er villige til det, må vi gennemgå vore egne prøvelser og forblive trofaste.

Herren sagde: „Mit folk må prøves i alle ting, at de kan beredes til at modtage den herlighed, som jeg har beredt dem, nemlig Zions herlighed; og den, som ikke kan tåle revselse, er ikke mit rige værd" (L&P 136:31).

Ved afslutningen af Bjergprædikenen i det hellige land, sagde Frelseren: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen" (Matt. 5:48). Men da Frelseren gentog Bjergprædikenen for folket i det gamle Amerika, sagde han: „Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, *ligesom jeg* eller jeres Fader, som er i himlen, er fuldkommen" (3 Nephi 12:48; fremhævelse tilføjet).

Der skete noget betydningsfuldt mellem det tidspunkt, hvor han holdt denne prædiken til folket i det hellige land, og det tidspunkt, hvor han holdt den til folket i det gamle Amerika. Mellem disse tidspunkter gik han gennem sit Getsemane, hvor han drak den bitre kalk. Vi bør stræbe efter fuldkommenhed, at udholde vore problemer og sorger, forblive trofaste til enden og ikke give op.

Min ven fra Himalaya får sine prøver, når han vender tilbage til sit fædreland for at give dette vigtige budskab til sit folk: at Jesus Kristus er vor Forløser og vor Frelser og vort Eksempel, som vil lede dem ad den rette vej, som leder til ophøjelse, at der *er* en belønning, men den *skal fortjenes*; og at belønningen er herlig ud over enhver beskrivelse.

Han smagte denne belønning, da han spurgte Herren: „Er det sandt?" og Helligånden bar vidnesbyrd for ham, at det er sandt.

Jeg vidner om, at dette gengivne evangelium, som vi går ind for, virkelig er den rette sandhed, og at den *rette* vej til en herlig og evig belønning. I Jesu Kristi navn. Amen. □

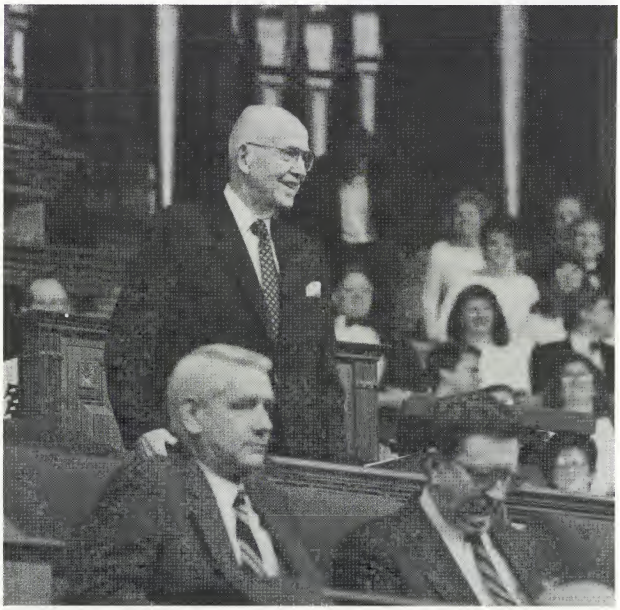

Præsident Ezra Taft Benson smiler hjerteligt, mens han byder velkommen til de hellige, som er samlet til konferencen.

TV-programmers virkninger

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

„Alt for mange programmer er ikke sunde og opbyggende, men voldsomme, nedbrydende og ødelæggende for moralske værdier. Den slags tv-programmer mishager Herrens ånd og derfor vil jeg gerne sige et advarselsord."

Søskende – dette har igen været en vidunderlig konference. Jeg er sikker på, at vi allesammen værdsætter de inspirerede og nyttige budskaber, vi har fået. De er blevet simultanoversat til 29 forskellige sprog, og mange af talerne er blevet sendt via radio eller satellit-TV til millioner af mennesker.

TV-underet får mig til at tro, at Philo T. Farnsworth i 1927 i sandhed må være blevet inspireret af Herren til at udvikle dette bemærkelsesværdige kommunikationsmiddel. I ved sikkert, at bror Farnsworth var medlem af Kirken. Han anvendte sine videnskabelige talenter, og derved bibragte han verden denne forunderlige opfindelse, som jeg tror hovedsagligt er beregnet til at fremme Herrens værk.

I løbet af de sidste 60 år er TV-apparater blevet en storindustri i verden. Man regner med, at der er over 750 millioner TV i verden, og at de ejes af folk i 160 lande. To og en halv milliard mennesker ser TV hver eneste dag.

De fleste af os kan både se de mange goder og de mange udfordringer ved TV i vores fortravlede verden. Nogle af de goder, vi kan modtage, udover at lytte til evangelieundervisning, blot ved at trykke på en knap, er blandt andet de sidste nyheder, der er sket lokalt og på verdensplan, samt aktuelle vejrmeldinger. Vi kan se fiktion, udforske geografien, gøre historien levende, se gode teaterstykker, dans og musik, og vi kan få del i kulturprogrammer fra næsten ethvert land i verden.

Vi er TV-industrien taknemmelig for den slags programmer. Men desværre er alt for mange programmer ikke sunde og opbyggende, men voldsomme, nedbrydende og ødelæggende for moralske værdier. Den slags TV-programmer mishager Herrens ånd, og derfor siger jeg et advarselsord om sådanne programmer.

Gode familier møder nogle meget betydelige udfordringer i styringen af deres anvendelse af TV og video i hjemmet. Jeg er enig med dr. Victor B. Cline, som sagde: „Utallige undersøgelser har vist, at de billeder, fantasier og idealer, som vi gentagne gange udsættes for i reklamer, underholdning, romaner, levende billeder og andre kunstværker, kan og vil påvirke vort billede af os selv og senere også næsten alle unge menneskers og voksnes adfærd" (Address at Tidewater Assembly on Family Life, Norfolk, Virginia.

Ved en anden lejlighed sagde dr. Cline, at åndelig føde er lige så vigtig som fysisk føde. „Man kan, ved hjælp af det kvantum voldsscener et 7-årigt barn ser, forudsige, hvor voldelig det vil være som 17-, 27-, og 37-årig. Børns sind kan sammenlignes med en bank – det, du sætter ind, vil du få tilbage med renter 10 år senere." Han sagde, at børn, der ser vold i TV, lidt efter lidt lærer, „hvordan de skal begå voldshandlinger, og det gør dem ufølsomme over for en sådan opførsels rædsler og overfor voldsofrene". Dr Cline sagde, at Amerika lider under „en eksplosion af upersonlig vold som ingensinde før . . . Volden er affødt af de voldsscener, vi ser som underholdning". („Therapist says children who view television violence tend to become violent", *Deseret News*, Salt Lake City, 24. marts 1989).

Det overrasker måske nogle, at TV-apparatet er tændt i kun lidt under 7 timer om dagen i et gennemsnitshjem i Amerika, og at der bor over 66 millioner amerikanere under 19 år i disse hjem. Der stod følgende i en ugebladsartikel for nylig: „Der var engang, hvor TV's ‚vindue til verden' afspejlede stærke *familiebånd*, hele i strålende farver og et samfund, som var stabilt, og hvor der var et godt samhørighedsforhold. Nu . . . viser vore TV-programmer tydeligvis noget helt andet. Man må nok sige, at TV ikke længere er et ‚vindue til verden' men er en *værdimåler i sig selv*" (*Another View of the Window*, Triangle Publications).

Lad mig fortælle om nogle alarmerende opdagelser, der er gjort ved undersøgelser, som er foretaget i løbet af de sidste 8-10 år, om virkningerne af at se over to timers TV om dagen, *uden* omhyggeligt at have udvalgt programmerne.

1. Før TV-alderen legede børn mere og oftere udenfor, de tilbragte mere tid med kreative lege og med selv at finde på . . . og med at læse. Forældre og børn tilbragte mere tid sammen, de talte mere med hinanden, de deltog mere i fællesprojekter og opgaver, de spiste oftere sammen. (Ellen B. Franco, *TV On-Off: Better Family Use of Television*, Santa Monica Calif., Goodyear Publishing Co., 1980, s. 3-6).

2. TV gør os psykologisk afhængige. (*Television and Behaviour*, Rockville, Maryland: National Institute of Mental Health, 1987, side 4).

3. TV er en *fysisk* passiv aktivitet og animerer stort set ikke til kreativ leg. Det kan animere til en slags passivitet, som fører til en „vis mig og underhold mig"-indstilling hos børnene. (*Television and Behaviour*, Rockville, Maryland: National Institute of Mental Health, 1987, s. 45-46).

4. TV har en tendens til at gøre børn ufølsomme over for lidelser og svække deres sympati for andre. (Kate Moody, Growing Up on Television: The TV Effect – A Report to Parents. New York: Times Books, 1980, s. 91-92).

5. Visse børn mister evnen til at lære af virkeligheden, fordi livets oplevelser er mere indviklede, end det, de ser på skærmen. Lærere og forældre har det derfor svært, når de til sammenligning ikke kan løse problemer på en halv eller en hel time. (Ben Logan and Kate Moody, editors,

Television Awareness Training: The Viewer's Guide for Family and Community, Nashville, Abingdon, 1979, s. 43).

Der er skrevet tykke bøger om undersøgelser, der viser TV's ugunstige virkninger, men jeg kan kun sige, at når mindre børn ser TV og videofilm, så påvirker det deres adfærd i betydelig grad. Vi må ikke være ligegyldige over for den tilståelse, som en nylig henrettet morder aflagde, om den virkning som pornografi og vold i medierne havde haft på hans liv. Apostlen Paulus advarede menneskene imod at „give sig tøjlesløsheden i vold, så de i deres havesyge begår alle slags urene handlinger" (Ef. 4:19). I Ordsprogene læser vi: „Som et menneske tænker . . . således er han" (Ordspr. 23:7, King James version). Et sind, der udsættes for vold og umoralitet, kan ikke flygte fra dets negative indvirkning.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt:

„'En undersøgelse foretaget om indflydelsesrige TV-skribenter og -medarbejdere i Hollywood har vist, at de er langt mindre religiøse end publikum i almindelighed . . . Mens næsten alle de 104 professionelle fra Hollywood, der blev interviewet, havde en religiøs baggrund, sagde 45%, at de ikke længere tilhørte nogen religion, og af de sidste 55% sagde kun 7%, at de højst deltog i en gudstjeneste en gang om måneden.

Disse mennesker spiller en væsentlig rolle i udformningen af de show, der er blevet fast forankrede inden for vores popkultur' (*Los Angeles Times*, 19. februar 1983, part 2, s. 5).

Det er disse mennesker (TV-skribenter og -medarbejdere) der, gennem underholdningsmediet, underviser os i vore ledende standarder, som i mange tilfælde er diametralt modsat af evangeliets standarder" (Oktoberkonferencen 1983).

I *Time* magazine står der i en artikel:

„Denne bølge af frisindethed har nogle kritikere forbundet med nedskæringerne i radiofoniernes standarder og retningslinier samt med censorerne, som undersøger show og reklamer for at finde underlødighed . . . Antallet af disse ‚vagthunde' er blevet drastisk nedskåret fra hele 75-80 pr. radiofoni i 1970 til 35-40 i vore dages ABC-network og til under 30 hos henholdsvis CBS og NBC" („Where Are the Consors?" 12. december 1988, s. 95). Volden i TV er blevet så fordærvelig at en 15-årig gennemsnitligt har set 18000 mord og mange andre voldshandlinger og synder. Grundet disse nuværende tilstande er det nødvendigt, at flere forældre undersøger og overvåger, hvad deres børn ser, for at beskytte dem mod den bølge af vold, der strømmer ud fra TV og mod den indvirkning, den har på os.

Randal A. Wright har i sin bog *Families in Danger* skrevet:

„Det er muligt at spore den forringede kvalitet i amerikansk TV tilbage til de oprindelige programmer. F.eks. viser en undersøgelse af den bedste sendetid (19:00-22:00) 30 år tilbage, at der i 1955 ikke vistes voldelige krimi-programmer. I 1986 blev der vist 29 timers voldelige programmer" (side 45-46. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1988).

Jeg tror, at antallet af voldsprogrammer er øget væsentligt siden 1986.

Mr. Wright fortsætter: „Det er ikke kun voldsprogrammernes antal, der er steget, men enhver form for umoralitet, underfundighed og fordærv toner også frem for øjnene af familien i stadigt stigende antal. Undersøg selv, om der for 20 år siden fandtes samme slags sexrelaterede scener og budskaber, som forekommer i alt for mange programmer i dag. Vi udsættes for et stigende antal upassende programmer, hvis vi ser TV uden først at vælge, hvad vi vil se." (Samme, s. 46).

I Kirken hører vi ofte om, at „være i verden uden at være af verden". Når vi ser, at TV-programmer gør banden, vold og

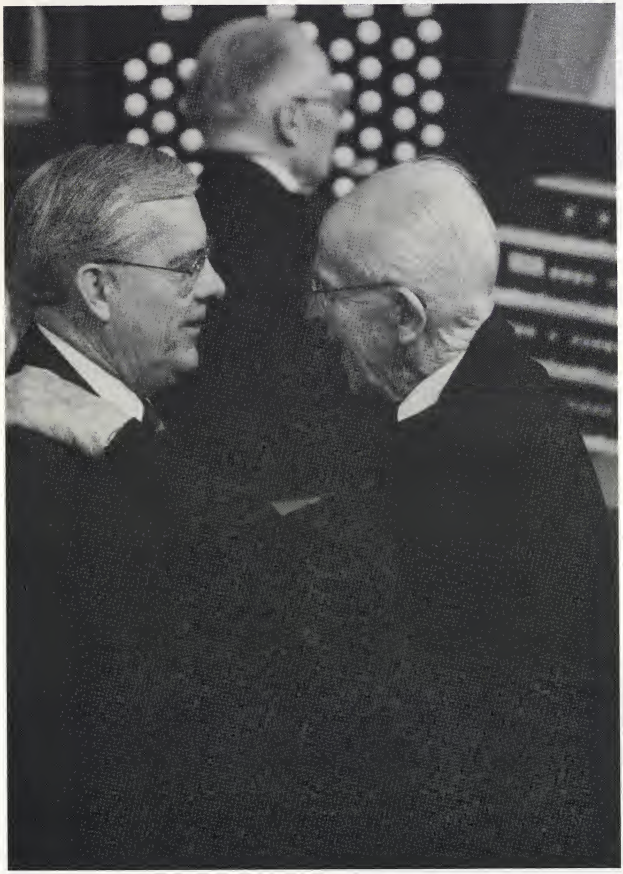

Præsident Ezra Taft Benson, til højre, hilser på ældste M. Russell Ballard fra de Tolvs Kvorum.

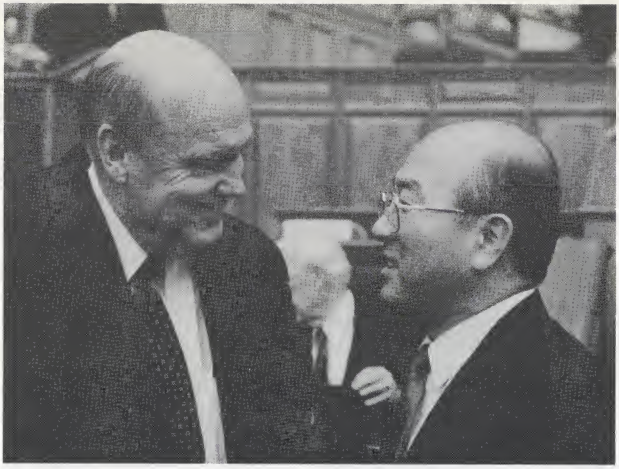

Ældste Malcolm Seth Jeppsen, der netop er opretholdt som medlem af de Halvfjerds' Andet Kvorum, hilser på ældste Yoshihiko Kikuchi fra de Halvfjerds' Første Kvorum.

utroskab til dagens orden, ja oven i købet forherliger noget sådant, så ønsker vi tit, at vi kunne lukke os ude af verden og på en eller anden måde isolere vore børn fra det hele.

Måske er det bedst at reagere på harmdirrende opførsel ved at harmes, eller måske endnu bedre ved at harmes over harmdirrende TV. Jeg vil gerne give udtryk for min og denne kirkes skuffelse, uenighed, ja endog harme over TV-programmer, der retter vores opmærksomhed mod og somme tider indbyder os til vold, grådighed, banden, manglende respekt for traditionelle værdinormer, samt løse sexforbindelser og afvigelser.

Nephi forudsagde, at Satan i vore dage ville „rase i menneskehjerterne og opirre dem til vrede mod det, der er godt" (2 Nephi 28:20). Således som TV benytter Satans ondskab, bidrager det til stigende ugudelighed og ondskab i vort samfund.

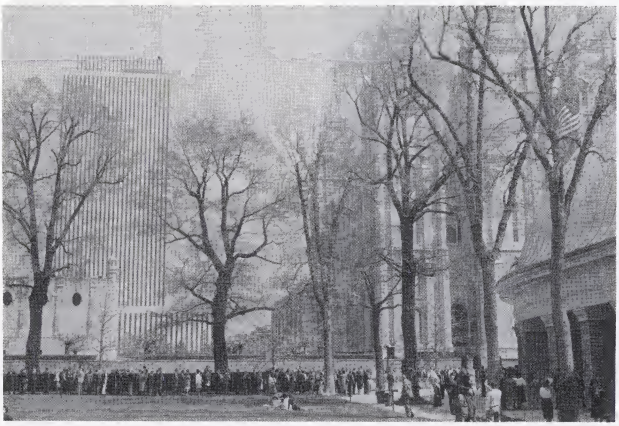

Måske skulle vi opdele den førnævnte sætning i to advarsler. For det første: *„Vær i verden"*. Vær engageret, vær informeret. Forsøg at forstå og tolerere og værdsætte mangfoldigheder. Giv samfundet nogle meningsfulde bidrag ved at tjene det og være engageret. For det andet: *„Vær ikke af verden"*. Lad være med at følge forkerte stier eller at bøje af for at tilpasse sig eller acceptere det, som ikke er rigtigt.

Vi må bestræbe os på at ændre de fordærvede og umoralske tendenser i TV og samfund, ved at holde det, som virker anstødeligt og nedbryder, *borte* fra vort hjem. Vi må *ikke* forsøge at holde hverken os selv eller vore børn *ude* af denne verden, trods al den ondskab, vi ser i verden, og alt det vi ser allevegne, som modarbejder det gode. Jesus sagde: „Himmeriget er ligesom . . . surdej" eller gær (Mattæus 13:33). Vi skal opløfte verden og hjælpe alle til at hæve sig op over det onde, vi omgives af. Frelseren bad til sin Fader:

„Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde" (Johannes 17:15).

Kirkens medlemmer er nødt til at påvirke mere, end de lader sig påvirke. Vi må arbejde på at afskære syndens bølge fremfor passivt at ride med på den. Vi er hver især nødt til at løse problemet fremfor at undgå eller ignorere det.

Jeg kan godt lide dette lille, enkle digt:

Alle verdenshaves vand,
det mindste skib ej sænke kan,
hvis ej det kommer ind.
Hele verdens ondskab
og synder af alle slags,
kan aldrig fordærve en menneskesjæl,
hvis altid den afvises straks.

Kære søskende, vi kan godt leve i verden, uden at lukke verden ind i os. Vi har evangeliets budskab til at føre mænd og kvinder sikkert gennem den „tætte tåge" (1 Nephi 8:23) til hele lysets kilde. Vi kan opdrage børn og lære dem at skelne, så de kan træffe personlige beslutninger, som er retfærdige.

Herren har ikke brug for et samfund, der skjuler og isolerer sig fra verden. Han har nærmere brug for solide mennesker og familier, som lever et eksemplarisk liv *i* verden og viser den glæde og tilfredshed, som ikke kommer fra verden, men gennem Ånden og Jesu Kristi lære.

Hvad kan vi hver især og som familier gøre, for at vende de dårlige tendenser i TV? Lad mig give nogle forslag.

Undersøgelser har vist, at i familier, som går over til kun at se TV *højst* to timer om dagen og *omhyggeligt udvælger*, hvad

de vil se, sker der betydelige ændringer i familieforholdet:

1. De sætter sig værdinormer og familien får fornyet styrke. Familierne lærer, hvordan man vælger værdier og taler sammen om dem.
2. Forholdet mellem forældrene og de unge i familien bliver bedre.
3. Der bliver læst lektier og tidspresset lettes.
4. Der bliver væsentligt flere personlige samtaler.
5. Børnenes forestilingsevner vækkes til live igen.
6. Hvert familiemedlem bliver i stand til at udvælge og vurdere programmer.
7. Forældrene bliver atter familiens ledere.
8. Gode læsevaner erstatter TV-kiggeriet.

Kære søskende, vi kan skrive til de lokale radio og TV-stationer og til kabel-TV og give udtryk for vore bekymringer. De, som er sponsorer for programmer, samt annoncører, som betaler for reklamer, der virker anstødelige, vil højst sandsynligt sætte pris på også at høre fra os.

Vi må, efter min mening, gøre vores indflydelse gældende ved at tilslutte os andre interesserede, som er imod TV-programmer, der nedbryder og ødelægger de *værdier*, som har styrket vore familier og vort land. Sidste dages hellige er ikke alene om denne bekymring. Der er mange mennesker, kirker og andre organisationer, som hæver deres røst. Søskende, lad os tilslutte os dem, og overtale forfattere af TV-programmer, deres medarbejdere og sponsorer til at anvende deres talenter og midler til at være med til at bygge en bedre og mere sikker verden.

Præsident George Bush bad i sin tiltrædelsestale til, at nationen måtte få et venligere og verden et mildere ansigt. (*Investor's Daily*, 23. jan. 1989, s. 11). Lad os begynde med venligere og mildere TV-programmer verden over.

Profeten Mormon sagde, at vi hver især har fået del i Kristi ånd, så vi kan kende ondt fra godt. Alt, hvad der indbyder til at gøre godt, kommer fra Gud. På den anden side kommer alt, hvad der overtaler os til at gøre ondt, fra djævelen, for han og hans tilhængere overtaler ingen til at gøre godt. (Se Moroni 7:16-18). Denne enkle regel kan vejlede os til at bedømme TV- og andre programmer i medierne.

Må Herren velsigne os og hjælpe os med at beskytte os selv, vore familier og ånden i vores hjem, og til at gøre vores verden bedre ved at arbejde på at få bedre TV-programmer.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at der kun er én sikker måde, hvorpå vi kan sikre vort hjem og vores familier, og det er ved at lære og efterleve Jesu Kristi evangeliums principper. Må Herren velsigne jer og hjælpe jer til at forhindre enhver form for ondskab i at komme ind i jeres hjem. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

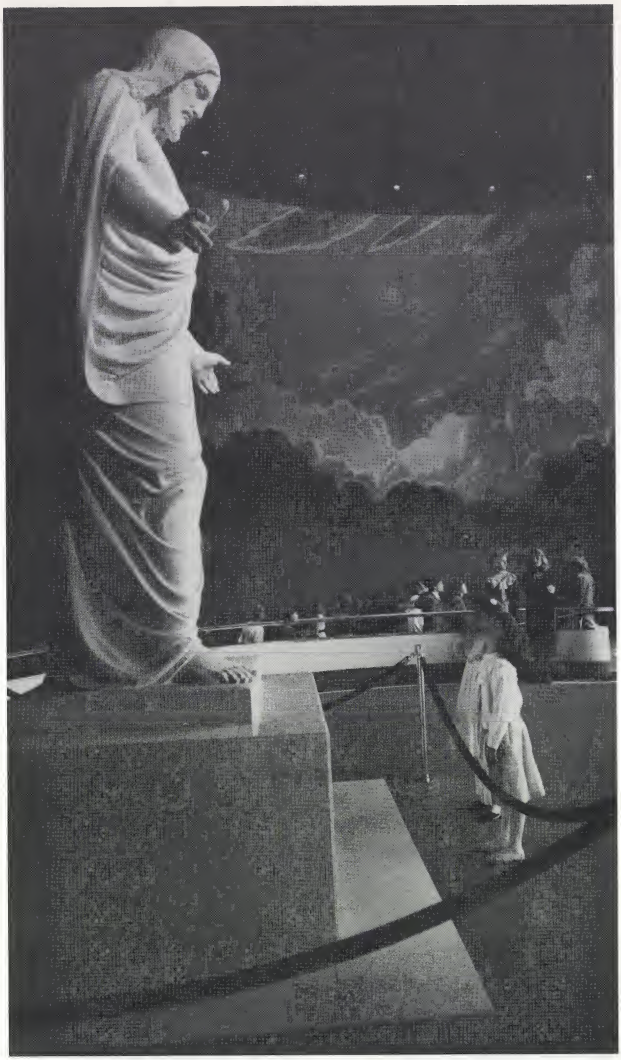

Kristus-statuen som står i det nordlige Visitor Center på Tempelpladsen.

Til Kirkens børn

Præsident Ezra Taft Benson

„I dag vil jeg gerne lære jer, hvad vor himmelske Fader ønsker, at I skal vide, så I kan lære at gøre hans vilje og nyde ægte glæde. Det vil være jer en hjælp både nu og gennem hele jeres liv."

Kære søskende. Hvor har jeg dog glædet mig over de budskaber, jeg har hørt fra denne talerstol ved denne, Kirkens storslåede generalkonference.

Budskaberne er sande, og de er vigtige. De er livsvigtige for vores personlige frelse, og jeg anbefaler jer dem af mit ganske hjerte.

Jeg har ved tidligere hovedmøder i Kirken talt specielt til mødre og fædre, til unge mænd og unge piger, til enlige voksne søstre og til enlige voksne brødre.

Mit afsluttende budskab ved denne konference kunne jeg tænke mig at rette til Kirkens børn – ja, til *jer*, vore kostbare børn. Og jeg beder til at I, mens I lytter, vil vide, at dette er et personligt budskab netop til jer.

Jeg holder usigelig meget af jer! Vor himmelske Fader elsker jer højt!

I *er* hver især virkelig Gud børn, sådan som vi synger i vores smukke primarysang. Der venter jer *virkelig* store velsignelser, og hvis I lærer at gøre Guds vilje, så *vil* I komme til at bo hos ham igen. Jeg ved, at det er rigtigt. (Se „Jeg er Guds kære barn", *Syng Med Mig*, B-76).

I dag vil jeg gerne lære jer, hvad vor himmelske Fader ønsker, at I skal vide, så I kan lære at gøre hans vilje og nyde ægte glæde. Det vil være jer en hjælp både nu og gennem hele jeres liv.

Lad mig først sige, hvor glad jeg er, fordi jeg ved, at I børn lærer om Mormons Bog. Det er en af de meget vigtige ting, som vor himmelske Fader ønsker, at I skal.

Jeg ved, at I læser i Mormons Bog, for jeg har fået hundreder af personlige breve, hvori der står, at I læser denne hellige bog. Jeg får tårer i øjnene af glæde, når jeg hører det.

Mange af jer har læst Mormons Bog hele vejen igennem. I har spillet skuespil over historier i Mormons Bog til familieaftener og i Primary. I har sunget sange om Mormons Bog, I har lært bogens titler at kende, I har spillet Mormons Bogs spil, I har lært om denne dejlige Mormons Bogs profeter. Nogle af jer har tjent penge til at købe eksemplarer af Mormons Bog, som I kunne sende rundt omkring i verden.

Jeg bliver så glad, når jeg hører om jeres kærlighed til Mormons Bog. *Jeg* elsker også denne bog, og vor himmelske Fader ønsker, at I fortsat skal læse noget fra Mormons Bog hver eneste dag. Det er en særlig gave til jer fra vor himmelske Fader. Hvis I følger dens lærdomme, vil I lære at gøre vor himmelske Faders vilje.

Jeg håber lige så vel, at jeres forældre og ledere vil give jer mulighed for at lære om Lære & Pagter, den Kostelige Perle og Bibelen.

Men der er også andre vigtige ting, som vor himmelske Fader ønsker, at I skal gøre.

Han ønsker, at I skal bede til ham hver dag. Han ønsker at hjælpe jer, fordi han elsker jer, og han *vil* hjælpe jer, hvis I beder ham om det. Når I beder, må I også takke ham for jeres velsignelser. Tak ham, fordi han sendte vores ældre broder, Jesus Kristus, til verden. Kristus gjorde det muligt for os at komme tilbage til vort himmelske hjem. Tak ham for jeres familie. Tak ham for Kirken. Tak ham for denne smukke verden, som I kan leve i. Bed ham om at beskytte jer. Bed i jeres bønner, om han vil hjælpe jer til at vide, hvad I skal gøre i jeres liv. Jeres himmelske Fader elsker jer alligevel, selv om I kommer til at gøre noget forkert. Så bed til ham, og han vil hjælpe jer til at prøve igen, og gøre det rigtige.

Bed vor himmelske Fader om at velsigne jer med at have hans Ånd hos jer altid. Vi kalder den ofte for Helligånden. Helligånden er også en gave fra vor himmelske Fader. Helligånden hjælper jer til at vælge rigtigt. Helligånden beskytter jer mod ondt. Han hvisker til jer med en lille, stille stemme, at I skal gøre det rigtige. Når I *gør* det gode, så *føler* I godt, og det er Helligånden der taler til jer. Helligånden er en pragtfuld ledsager. Han er *altid* parat til at hjælpe jer.

Kære piger og drenge, ær jeres far og mor. De vil hjælpe jer til at træffe gode beslutninger. Glæd jer over jeres bedsteforældre og respektér dem. Vær gode venner med jeres brødre og søstre. Vælg venner med høje idealer. Vælg venner, som vil hjælpe jer til at være gode.

Kom til nadvermøderne. Lyt godt efter, hvad jeres biskop siger. Han er en betydningsfuld, åndelig leder, som vor himmelske Fader har kaldet specielt til at hjælpe jer.

Nyd at komme i Primary, og kom der hver uge. Tag jeres venner med til Primary – medlemmer såvel som ikke-medlemmer. Lær primarysangene godt at kende. De er så smukke. Lær Trosartiklerne udenad og fortjen jeres belønning for at fungere i evangeliet (Evangeliet i Funktion).

Vær ærlig. Lad være med at lyve og stjæle. Lad være med at snyde. Lad være med at bande, men bevar jeres tanker rene og tal et rent sprog.

Vær *ægte* sidste dages hellige. Stå ved det, som I tror på. En af mine yndlingsprimarysange er „Vælg altid ret". Der står blandt andet:

„Vælg altid ret, vær altid tro,
din plads kan du ingen andre betro,
udfyld den derfor så godt, du formår,
budskabet hurtigt til Himmelen når."
(*Syng Med Mig*, B-81).

Husk, Satan ønsker ikke at du skal være lykkelig. Han ønsker, at du ikke skal turde gøre det rette. Han ønsker, at du skal have det elendigt, sådan som han selv har det. Han har taget herredømmet over ugudelige mænds og kvinders hjerter, så de vil have jer til at deltage i det onde, såsom pornografi, narkotika, banden og svælgen og umoralitet. Hold jer fra disse onder.

Hold jer fra bøger, ugeblade, videofilm, biografstykker og tv-programmer, der viser noget, som ikke er godt. Gør som skrifterne siger, hold jer fra det onde i *enhver skikkelse* (se 1 Tess. 5:22).

Lad være med at klæde jer udfordrende. Vælg tøj der dækker jeres legeme helt. Opfør jer høfligt. Efterlev visdomsordet. Hold sabbatsdagen hellig. Lyt til god musik. Gør jeres bedste for at være gode.

Læs jeres lektier ordentligt og bestræb jer på at være dygtige elever.

Begynd med jeres forældres hjælp at samle jeres eget bibliotek af yndlingsbånd, bøger og billeder, som I kan købe på Kirkens Distributions Center. Nyd at læse *Stjernen* hver måned.

Elsk det land, som I bor i. Vær gode borgere. Vær fædrelandskærlige. Hejs jeres flag på særlige helligdage. Bed for jeres lands ledere.

Primarydrenge – læg planer om at tage på en fuldtidsmission for Herren og glæd jer til det. Unge piger, forbered jer på at blive missionærer, hvis I skulle blive kaldet til det. Men unge piger, lær også af jeres mødre de vigtige, huslige færdigheder, som I vil få brug for i jeres eget hjem.

Nu vil jeg gerne sige noget til jer børn, som ikke føler jer trygge og er bange eller såret og ikke aner, hvad I skal gøre. I føler jer måske somme tider meget ensomme. I skal vide, at selv om det ser ud som om, at ingen er interesseret i jer, så er vor himmelske Fader interesseret. Han vil altid elske jer. Han ønsker at beskytte jer og gøre jer trygge. Hvis I ikke er det, så vær rar at tale med én, som kan hjælpe jer – én af jeres forældre, en lærer, jeres biskop eller en ven. De vil hjælpe jer.

Jeg er sikker på, at I har en yndlingshistorie fra skrifterne. En af mine yndlingshistorier står i 3 Nephi kapitel 17 i Mormons Bog. Den handler om, da Jesus besøgte folket i Amerika efter sin opstandelse. Den handler om, hvordan Jesus helbredte de syge, underviste folk og kontaktede vor himmelske Fader for dem.

Her er nogle af mine yndlingsskriftsteder fra denne historie:

„Og da Jesus var holdt op med at bede til Faderen, rejste han sig; men så stor var de forsamledes glæde, at de var overvældet.

Og Jesus talte til dem og bød dem stå op.

Og de rejste sig op fra jorden, og han sagde til dem: Salige er I for jeres tros skyld. Og se, min glæde er nu fuldkommen.

Og da han havde sagt disse ord, græd han, og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han atter;

og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små!

Og da de hævede blikket mod himlen for at se, da så de himlene åbne, og de så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englene betjente dem" (vers 18-24).

Kære børn, jeg lover jer, at I også vil blive betjent af engle. I ser dem måske ikke, men de vil være der og hjælpe jer, og I vil fornemme, at de er der.

„Lykkelige var de små,
som hørte Jesus sige kom!
dem, som han tog ind til sig,
helt som far og mor de gør,
Jesus Krist, vor Frelsermand,
til de små børn sagde han:
Alle i mit Rige må
være li'som disse små.
Herren sagde på sin vej:
Lad de små børn komme til mig,
lad de mindste komme hen til mig."
(*Syng Med Mig*, B-14).

Kære børn. Vor himmelske Fader har sendt jer til jorden på dette tidspunkt, fordi I hører til hans tapreste børn. Han vidste, at der ville være megen ugudelighed i verden i vore dage, og han vidste, at I ville være trofaste og lydige.

Kære børn, I er gaver fra Gud til jeres forældre, og jeres forældre kan give Gud den gave at bringe jer søde, trofaste og rene tilbage til ham.

Han forventer, at jeres forældre og ledere vil undervise jer, være ved jeres side og være lysende eksempler for jer, så I kan vide, hvilken vej I skal gå. De tilbringer megen tid sammen med jer, de elsker jer og beder *sammen med jer* og *for* jer.

Jeres ledere skal kalde trofaste mænd og kvinder, til at undervise jer i Primary. Vi må sørge for, at I tidligt i jeres liv får oplevelser, som kan hjælpe jer til at lære, hvordan man efterlever evangeliet.

Gud velsigne børnene i denne kirke. Hvor jeg dog elsker jer! Hvor vor himmelske Fader dog elsker jer! Og må vi – jeres forældre, lærere og ledere – være *mere* som børn, mere underdanige, sagtmodige og ydmyge.

Jeg vil gerne slutte mit budskab til jer i dag med at bede til, at vi altid må efterkomme den bøn for jer, som *I* så smukt synger:

„Lær mig at leve i lyset af Ham,
Han som tog på sig vor synd og vor skam.
Lær mig at kende vor Herre og Gud,
lær mig, lær mig at følge hans bud."

Og lad så *os* forældre synge til jer:

„Kom lille ven lad os lære, hvordan
livet bør leves, så vi engang kan
komme tilbage til Herren vor Gud.
Altid, altid at følge Hans bud."

Og lad os så sammen synge:

„Fader i Himmelen tak for i dag,
tak for al hjælp, når vi følger din sag,
glade vi priser dig Herre og Gud.
Sammen, sammen vi følger Hans bud."
(*Syng Med Mig*, B-45).

Dette er min inderlige bøn for Kirkens børn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

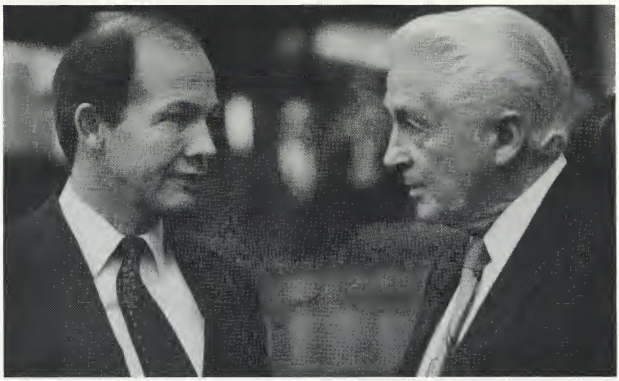

Ældsterne Monte J. Brough og Lloyd P. George fra de Halvfjerds' Andet Kvorum.

Ældste Joe J. Christensen De Halvfjerds' Første Kvorum

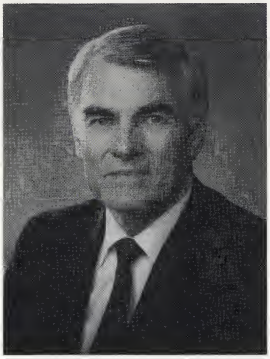

I sine kommentarer om sin nye kaldelse som medlem af de Halvfjerds' Første Kvorum siger ældste Joe J. Christensen: „Dette er en kirke, hvor undervisning har stor betydning, og jeg har fundet ud af, at undervisning er noget af det, som jeg kommer til at beskæftige mig meget med."

Med hensyn til dette betyder ældste Christensens 34-årige karriere inden for Kirkens undervisningssystem, at han er særdeles velforberedt til sin nye stilling.

Joe J. Christensen er født den 21. juli 1929 og er søn af Joseph Amos og Goldie Echo Miles Christensen. Han er vokset op på familiens gård i en lille kommune, der hedder Banida, i det sydøstlige Idaho. Han gik to år på Utah statsuniversitet, før han udførte en mission i Mexico i Mellemamerika. Efter sin eksamen ved Brigham Young universitetet og aftjeningen af sin værnepligt i USAs luftvåben, virkede han som seminarlærer og senere som leder af institutprogrammet, tilknyttet Washington statsuniversitet (hvor han fik sin doktorgrad), Idaho universitet og Utah universitet.

I 1970 rejste bror Christensen med sin familie til Mexico City, hvor han skulle være missionspræsident. Men kort efter ankomsten – endnu før flyttekasserne med familiens ting var ankommet – blev han bedt om at vende tilbage til Salt Lake City og være kommissionsmedlem ved Kirkens undervisningssystem, under ledelse af Neal A. Maxwell.

„På det tidspunkt havde man lige påbegyndt seminar- og institutprogrammerne i ikke-engelsktalende lande," siger ældste Christensen, „så de næste 9 år rejste jeg rundt til 66 lande i verden, hvor seminar- og institutprogrammerne blev indført. Det var meget spændende år."

Hans arbejde inden for Kirkens undervisningssystem blev afbrudt i 1979, ved en kaldelse til at virke som præsident for MTC (missionærernes træningscenter) i Provo, Utah, hvor han førte tilsyn med mere end 58000 missionærers indledende uddannelse i en periode på fire år.

„Kirkens missioneringsprogram er stadig et af de største mirakler i verden," siger ældste Christensen. Hans hustru, Barbara, tilføjer: „Der findes faktisk ikke ord, som kan beskrive de oplevelser, vi havde på MTC. Det var på mange måder som at være i templet hele tiden. Ånden var omtrent den samme."

Siden 1985 har ældste Christensen været præsident for Ricks College i Rexburg i Idaho, hvilket han uden tøven beskriver som „den absolut bedste læreanstalt i verden, for studenter i de to første år, og vi vil savne det virkelig meget".

Udover sit arbejde for Kirkens uddannelsessystem og sine kaldelser som missionspræsident, har ældste Christensen virket som biskop, højrådsmedlem, medlem af hovedbestyrelsen for det Melkisedekske Præstedømme og Unge Mænd, rådgiver i søndagsskolens hovedpræsidentskab og som regionalrepræsentant.

Han har også haft succes i den kaldelse, som han selv synes er den vigtigste – som ægtemand og far. Han blev gift med Barbara Kohler i Salt Lake templet i 1952. „At gifte mig med Barbara var den vigtigste beslutning jeg nogensinde har truffet, og det bedste der nogensinde er sket mig," siger ældste Christensen.

Barbara siger som svar: „Jeg har den bedste mand i verden. Han er så god og rar mod alle, især mod mig. Man ved altid præcis, hvordan han vil reagere i enhver situation – kærligt og venligt. Det er derfor, han er så afholdt af alle."

Familien Christensen har seks gifte børn: Amy (Poulton), Susan (Jones), Stephen, Linda (Evans), Douglas og Spencer. De har seksten børnebørn.

„Vi har altid syntes, at det er vigtigt at skabe minder i familien," siger ældste Christensen. Til nogle af deres kæreste minder hører en rejse tværs igennem Amerika, hvor de så Kirkens historiske steder (og camperede hele vejen) og en tur i Israel, hvor de tilbragte juleaften på Hyrdernes Mark i nærheden af Betlehem. „Og vi har stadig del i familiegården i Idaho," siger han. „Vi elsker at stikke hænderne i jorden.

Vi har altid været velsignet med interessante oplevelser," fortsætter ældste Christensen. „Vi har altid fået udfordrende opgaver, og det har altid bragt os i kontakt med de bedste mennesker på jorden.

Jeg er helt overbevist om, at Jesus er Kristus og at dette er hans kirke. Det er et forunderligt privilegium at komme sammen med Brødrene. Vi har forpligtet os fuldt ud over for evangeliet og til at tjene i hvilken stilling, vi end kaldes til, så længe som Herren ønsker, at vi skal sidde i den." □

Ældste W. Eugene Hansen De Halvfjerds' Første Kvorum

Hvis man går fra ældste W. Eugene Hansens dagligstue ud i entreen, finder man alle væggene dekorerede med familiebilleder. Skønt ældste Hansen har mange interesser – så har hans arbejde som forsvarsadvokat, hans militærtjeneste i reserven, hans bidrag til højere uddannelse i formandsskabet for statsbestyrelsen og hans kirkekaldelser – aldrig fået ham til at tabe sin første kærlighed af syne – sin familie.

Selv når arbejdet normalt holder ham hjemmefra, så finder han og hans hustru ofte måder hvorpå familien kan være sammen. Han siger for eksempel: „Mange somre, når jeg har haft min 2-ugers militærtjeneste uden for Utah, møder min familie mig dér, og vi kører sammen hjem."

De udfordringer, som familien har mødt, har også knyttet dem sammen. Ældste Hansen og hans hustru, Jeanine Showell, har seks børn: Christian, Jeff, Susan (Porter), Matthew, Steven og Stan. Matthew blev dræbt ved en bilulykke, og tre andre har været nær ved at dø af infektionssygdomme eller ved ulykker. Søster Hansen siger: „Vi må takke Herren for hans hjælp, uanset hvor hårdt det har været."

Eugene Hansen er født den 23. august 1928 i Tremonton, Utah, som søn af Warren E. og Ruth Steed Hansen. Han voksede op på familiens gård i East Garland, Utah. „Jeg er taknemmelig, fordi livet på landet tvang mig til at stå tidligt op om morgenen," siger han. „Det har været en praktisk vane for mig, når jeg har måttet op klokken 2 om natten for at gøre noget arbejde færdigt." Selv i sine studieår malkede han adskillige køer for at kunne gå i skole.

I 1950 tog bror Hansen første del af sin eksamen i landbrugsøkonomi ved Utah statsuniversitet og gennemførte sin militærtræning i reserveofficerskorpset (ROTC). Den 8. september blev han gift med Jeanine i Idaho Falls templet. De havde gået i gymnasiet sammen og var begge to rejst til Utah. Bror Hansen meldte sig senere til jurastudiet ved Utah universitetet – en helt anden retning. Han var netop færdig med det første semester, da han og hans hustru fik meddelelse om, at han snart ville blive udtaget til aktiv tjeneste i Korea.

Han mindes: „Jeg forlod skolen, på grund af den forestående militærtjeneste, og fik et kortvarigt job ved KSL-radiostationen, som assisterende landsbrugssagkyndig. Men det varede noget, før jeg fik min indkaldelse. Da vi omsider fik papirerne, havde vi fået vort første barn.

Vi og vores seks-uger gamle baby rejste til Fort Lee i Virginia i 1953." Året efter sejlede bror Hansen til Korea. Søster Hansen og sønnen var i mellemtiden taget tilbage til Utah, for at hun kunne gøre sin læreruddannelse færdig ved Utah statsuniversitet.

I maj 1955 havde bror Hansen fuldført sine pligter, og han og hans familie flyttede til Bountiful, Utah. Bror Hansen begyndte atter at studere jura, og søster Hansen begyndte at undervise børn i underskolen. Han fik sin juraeksamen i 1958. Det meste af sit professionelle liv har han drevet en privatpraksis. Han var advokat for Utahs højesteret, da der blev vedtaget en nationalstandard for afgørelsen af passende lægehjælp. I kraft af, at han var A fellow of the American College of Trial Lawyers, virkede han som præsident for Utahs statsret fra 1979 til 1980.

Eugene Hansen har i årene til han blev pensioneret fra militærreserven i 1980, regelmæssigt virket som reserveofficer tirsdag aften, foruden de årlige to uger midt på sommeren. Han var tilknyttet generalstaben i Fort Douglas, Utah, som advokat. I en alder af 44 år blev han forfremmet til oberst.

Familien Hansen er meget trofaste i evangeliets tjeneste. De siger, at Kirken altid har været det centrale i deres liv. Bror Hansen var søndagsskolelærer i sine studieår. I 1960-erne sad ældste Hansen i biskoprådet i Bonneville ward, og senere har han flere gange arbejdet i stavsstillinger i GUF og som stavsassistent. Fra 1975 til 1980 var han biskop, og i 1980 blev han kaldet som stavspræsident for Bonneville staven i Salt Lake. Søster Hansen har arbejdet i Primary, GUF, Søndagsskolen og for spejderne. Hendes yndlingskaldelse var laurbærpigevejleder.

Men til aprilkonferencen i 1989 blev ældste Hansen kaldet til de Halvfjerds' Første Kvorum. Om denne kaldelse siger ældste Hansen: „Vi tøvede ikke med at acceptere kaldelsen. Jeg kan ikke komme i tanke om noget, jeg hellere vil end tilbringe mit liv i Herrens tjeneste." □

Ældste Jeffrey R. Holland De Halvfjerds' Første Kvorum

Jeffrey Holland stod på tærsklen til en lovende, akademisk karriere. Han havde taget sin doktorgrad ved Yale universitetet og var blevet tilbudt en stilling til at undervise samme sted samt andre spændende stillinger andre steder. Han og søster Holland spekulerede og bad, for at blive klar over hvad de skulle gøre.

„Jeg husker det lige så tydeligt, som var det i går, hvordan vi gik ind i soveværelset og knælede ned for at få et svar," siger han. „Halvvejs gennem bønnen, stod det så klart for mig, hvad vi skulle gøre, at jeg bogstavelig talt ikke kunne fortsætte bønnen. Jeg tænkte på at holde op med at bede og sagde noget lignende dette: ‚Tak Herre.'"

Han tog telefonen for at fortælle ældste Neal A. Maxwell, der dengang var tilknyttet Kirkens uddannelsessystem, at han ville vende tilbage til arbejdet med seminar- og institutprogrammerne. „Mine professorer ved Yale syntes, at det var ufatteligt, at jeg ville vende tilbage til dette," mindes ældste Holland. „Men jeg har aldrig set tilbage."

„Jeff har en absolut ren tro," siger Patricia Terry Holland. „Hans tro er så forankret, den er så sikker." Ældste Holland betragter sin tro som en velsignelse, han har haft fra sin barndom.

Ældste Holland blev født den 3. december 1940 og hans far, Frank Holland, var omvendt til Kirken, hans mor Alice Bentley, er efterkommer af de første pionerer. Han er vokset op i et beskedent hjem i St. George, der ligger i det sydlige Utah. „Jeg voksede op i større tryghed og uforbeholden kærlighed, end jeg kan forestille mig, at noget andet barn har oplevet," siger ældste Holland. Noget af denne tryghed var en sikker tro på Herrens kirkes guddommelighed. End ikke hans høje akademiske uddannelse har nogensinde fået ham til at betvivle dette.

„Jeg ser for mit indre øje meget livagtigt livet som en sti," siger ældste. Holland. „Og jeg ser Kristus gå på denne sti foran os og afmærke vejen, mens han kalder roligt på os, udsteder advarsler og ind imellem simpelthen løfter os op – han tager os bare på sine skuldre, når vi synes at vejen er usikker og forekommer os ufremkommelig."

En sådan vanskelig tid havde familiens Holland, mens han gik på Yale og læste til sin eksamen. De skulle leve på en studenterløn, havde to små børn og bror Holland sad i præsidentskabet for en stor stav, mens søster Holland var primarypræsidentinde og senere hjælpeforeningspræsidentinde.

Jeff gjorde de fire års studier færdig på tre år, samtidig med at han påtog sig hele den akademiske byrde og underviste i institut på Yale og i Amherst i Massachusetts.

„Det var nærmest som at gå over det Røde Hav for os," siger han. „Det forekom os umuligt at gøre det hele. Vi havde ingen chance for at overleve økonomisk eller følelsesmæssigt, havde det ikke været, fordi Herren velsignede os og gav os særlig støtte."

„Vi følte, at Herrens hånd styrede og opløftede os," bekræfter søster Holland. „Vi ved, at Kristus lever og er den gode Hyrde, fordi han altid leder os."

Ægteparret mødtes i gymnasiet og giftede sig, efter at Jeff havde været på mission i Storbritannien og Pat havde studeret musik i New York City. Ældste Holland siger, at han kan takke sin hustru for, at det gik, som det gjorde, fordi hun opmuntrede ham og var så god til at styre huset i disse første år af deres ægteskab. „Vi har altid bedt familiebøn og studeret skrifterne sammen som unge – ofte simpelthen for at hente den styrke, lindring og indsigt, som vi havde brug for, for at klare de udfordringer der kommer i livet, blandt andet når man gifter sig tidligt i sit liv."

Ældste og søster Holland synes, at deres oplevelser i Kirken i New Haven var lige så værdifulde for dem som bror Hollands doktorgrad, og at deres beslutning om at vende tilbage til Salt Lake City på det tidspunkt, de gjorde, også var betydningsfuld. Da bror Holland i løbet af nogle måneder blev tilknyttet religionsinstituttet ved Utah universitetet, blev han bedt om at lede Kirkens program for det Melkisedekske Præstedømmes GUF. Han arbejdede i to år med dette og blev dagligt undervist af Kirkens generalautoriteter.

Siden har bror Holland haft en svimlende række opgaver – han har været dekan for religionsundervisningen på Brigham Young universitetet, tilforordnet Kirkens uddannelsesprogram og endelig præsident for Brigham Young universitetet, hvor han arbejdede, da han blev kaldet til de Halvfjerds' Første Kvorum.

Han har også været biskop, rådgiver til tre stavspræsidenter og regionalrepræsentant. Pat har også siddet i mange forskellige stillinger, hun har blandt andet været hjælpeforeningspræsidentinde fire gange og siddet to år i hovedpræsidentskabet for Unge Piger.

„De eneste to ting, vi nogensinde har valgt i denne verden, er vores familie og vores Kirke," siger ældste Holland. Familien Holland har tre børn – Matthew som er 22 år, Mary Alice på 19 år og David på 15 år. „Jeg er først og fremmest familiemenneske," siger ældste Holland. „Jeg ser på livet gennem min hustrus og mine børns øjne." Mens familien Holland var ved BYU, arbejdede de med kløgt og varme for at skabe et familiært forhold på universitetet, så folk kunne fatte interesse for hinanden og hjælpe hinanden.

Når ældste Holland tænker på sin nye ansvarsopgave, føler han sig tiltrukket af Herrens befaling om at „styrke de

svage, støtte de nedhængen de hænder og styrke de matte knæ" (se L&P 81:5). „Jeg ser én stå for an mig og lede mig på vejen," siger ældste Holland. „Det er billedet af Herren, Jesu Kristi befalinger. Vore dage og år er en rejse, og Kristus er Frelsens vej – bogstavelig talt Vejen, Sandheden og Livet." □

Ældste Marlin K. Jensen De Halvfjerds' Første Kvorum

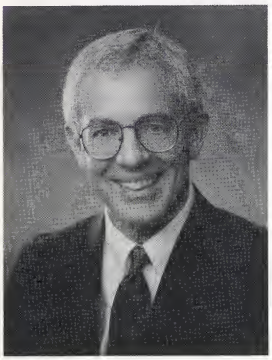

Advokatens mørke, uldne, nålestribede habit og silkeslips gør, at vi ikke kan genkende landmanden fra Huntsville i Utah – Marlin K. Jensen. Men når han så lægger sin stærke kantede hånd i din, bliver du klar over, at han kommer fra slægtsgården, hvor han og hans hustru, Kathleen, opdrager deres otte børn, dyrker grøntsager og opdrætter husdyr, og så begynder du at kende manden.

„Jeg elsker livet på landet, så jeg er advokat for at skabe os en levevej," indrømmer han og kalder sig selv en „landmands-sagfører". Ældste Jensen, der som 46-årig er kaldet til de Halvfjerds' Første Kvorum, beskriver Huntsville som „hjemstedet for 5 generationer af familien Jensen. Jeg elsker det sted. Men jeg vil forsøge at gøre, som Herren ønsker det af mig. Han har velsignet os så meget".

Marlin Keith Jensen blev født den 18. maj 1942 og er søn af Keith Grow og Lula Hill Jensen. Da bror Jensen var 28 år og netop færdig med at studere jura, blev han kaldet til at være biskop for Huntsville ward, ligesom sin far og bedstefar før ham. Senere virkede han som præsternes kvorumsvejleder, derpå som stavspræsident og for nylig som regionalrepræsentant.

„Jeg elsker Herren, jeg elsker mennesker, og ved hvordan det er at arbejde hårdt," siger ældste Jensen. „Jeg føler styrken i mine rødder, for jeg har plantet mig på min fars og min bedstefars stærke og trofaste skuldre."

Slægtsarven gav ældste Jensen en sikker fornemmelsen, mens han studerede jura ved Utah universitetet. „Jeg betragter ikke mig selv som særlig klog, men jeg har opnået selvtillid ved at lære værdien af hårdt arbejde og ved at stole på Herren.

Og bevidstheden om, at jeg kommer fra en stærk slægt, gjorde, at jeg blev enig med mig selv om, at hvis jeg ikke fik succes, så var det min egen skyld." Hans samvittighedsfulde indsats har ført ham fra et sted blandt den øverste trediedel af sin klasse i de første studieår til førstepladsen, da han tog sin afsluttende eksamen.

Det er en tradition der er gået videre gennem Jensen-slægten. „Den bedste måde at knytte familiebånd på er at arbejde sammen," tilføjer ældste Jensen, „og det er vores teori, at hvis vi ikke kan komme ud af det med hinanden her på jorden, så behøver vi ikke at bekymre os om det himmelske." Det er grunden til, at hele familien Jensen arbejder sammen på gården – de samler æg ind, fodre kalve, malker, syr, bager og hver gør sin del.

Da Marlin Jensen kom hjem fra sin mission i 1964, mødte han Kathleen Bushnell ved et stævnemøde, som var arrangeret af andre, mens han gik på BYU og hun gik på Utah universitetet. De blev gift den 9. juni 1967 i Salt Lake templet. Siden da har begge haft mange forskellige stillinger.

„Jeg elsker at arbejde med de små børn og med spejderne," siger Kathy. Hun er for nylig blevet afløst som hjælpeforeningspræsidentinde, da hun fødte sit ottende barn, Sarah Jane. De har fem døtre mere – Jennifer, Julie, Emily, Kate, Allison, foruden to sønner, Matthew (der for tiden er på mission i Tyskland, hvor hans far og bedstefar også har været på mission) og Ryan.

„Det, som Kathy er mest optaget af, er at være mor," siger ældste Jensen om sin hustru. „Hun elsker sine børn og mig, og hendes glade måde at disponere på er et eksempel for hele familien. Hun elsker som mor at lære sammen med sine børn. Hun læser tit højt for dem og de udveksler erfaringer."

Kathy Jensens svar på denne kompliment viser, hvordan hun og hendes mand er i harmoni med hinanden. „Alt hvad vi gør, gør vi for Herren, og det er yderst vigtigt for mine børn, at jeg er der. Når jeg til tider er blevet for involveret i noget – som fx forældrerepræsentant i skolen eller selv i Kirken – så kan jeg se forskellen herhjemme."

Familien Jensen beskriver deres opgaver som forældre som en slags kooperativ. „Vi forsøger kun at have meget få regler," forklarer ældste Jensen. „Vi har faktisk en tendens til først at opstille regler, når der er brug for det. Vi føler os i stedet for allesammen modne og parate til at støtte hinanden, vi deler åbenlyst, hvad vi har, tager del i hinandens begivenheder og viser hinanden interesse – hvad enten det er børnene, der skal være med til sport eller andre begivenheder, eller det er en af fars old-boys basketballkampe i Kirken."

Familien Jensens slægtsgård har på mange betydningsfulde måder forberedt ældste Marlin K. Jensen til sit arbejde i Herrens udvidede vingård. □

Ældste Carlos H. Amado De Halvfjerds' Andet Kvorum

Da den 9-årige Carlos første gang var til et sidste dages helligt møde sammen med sine forældre, var han ikke særlig interesseret. Han var bange for, at det var det samme kaos, som han havde set i andre kirker. Der var intet i denne nye kirke, som syntes at tiltrække ham – før de ældster, som hilste på hans familie, fortalte Carlos om drengespejderne!

Det varede ikke længe, før familien tilsluttede sig Kirken. Carlos er således vokset op i Kirken, og er blevet åndeligt modnet gennem et helt liv i Kirkens tjeneste. Den 1. april blev ældste Carlos H. Amado opretholdt som medlem af halvfjerdsernes nyoprettede andet kvorum.

Kaldelsen kom som en overraskelse for ham – men ikke for hans børn. De kender deres fars styrke, de har længe regnet med, at han en dag ville blive generalautoritet. Amados ældste søn – den 16-årige Carlos Josue – kunne kun græde af glæde, da hans forældre fortalte deres børn om kaldelsen. Hans spænding forplantede sig til de andre børn – Julio på 16, som familien for nylig har adopteret, David på 15, Juan Pablo på 11, Andres på 10 og Mayavel på 8, opkaldt efter sin mor.

Ældste Amado synes, at han og hans hustru hører med til „den førstegenerations medlemmer, som er vokset op i Kirken i Guatemala". Begge er født i Guatemala City, han den 25. september 1944, og hun 8 år og 2 dage senere. Søster Amados forældre tilsluttede sig Kirken, da hun var 4 år. Hun og Carlos har kendt hinanden som børn. Men de forelskede sig ikke i hinanden, før hendes familie vendte hjem fra 5 års ophold i El Salvador, og efter at han havde været på mission i Andes missionen fra 1965 til 1967. De blev gift i december 1971.

Han arbejdede som teknisk tegner, indtil han blev kaldet som biskop for nogle år siden. Kaldelsen tvang ham til at kvitte sit tegnejob, men han har aldrig fortrudt det. Han har været seminarlærer, siden programmet blev indført i Guatemala, og fortsatte samtidig som biskop. To år senere blev han ansat i Kirkens uddannelsessystem, og tre måneder efter blev han kaldet som områdeleder i Guatemala i dette program. Han har arbejdet for CES i 14 år.

Siden ældste Amado blev afløst fra sin mission i Peru, har han næsten hele tiden arbejdet i Kirken. Han har været grenspræsident, biskop, rådgiver til stavspræsidenten, stavspræsident, missionspræsident og to gange har han været regionalrepræsentant for regioner i Centralamerika. Det var mens han var præsident for missionen i Guatemala City fra 1980 til 1984, at han blev bedt om at genåbne og præsidere over den nuværende San Salvador mission i El Salvador.

Da ældste Amado var afløst som missionspræsident, og før han atter blev kaldet som regionalrepræsentant, virkede han som lærer for pionererne i sit ward. Hans hustru siger, at det var typisk for ham at forberede sine primarylektier lige så grundigt og omhyggeligt, som de lektier han giver for præstedømmets gruppeledere, selvom han havde travlt med sit arbejde som formand for indvielseskomiteen ved templet i Guatemala City. Uanset hvilken stilling han sidder i, går han helt ind for den, siger søster Amado.

Søster Amado har også ofret sig meget for arbejdet i Kirken i al den tid, hun har været gift. For tiden fungerer hun som assistent til tempelpræsidentinden, og det har hun gjort i nogen tid. Ægteparret Amados ved, at de er nødt til at støtte hinanden, for at de kan klare deres opgaver. De ved også, at de kan regne med støtte fra deres børn såvel som fra deres mødre. „Vores kaldelser har faktisk været familiekaldelser," siger ældste Amado.

Ind imellem slapper han af ved at spille bordtennis sammen med sine børn, og han forsøger at løbe hver dag for at motionere. Men han syntes at trives ved arbejdet for Kirken.

„Noget af det, jeg beundrede ved ham, da vi mødtes, efter ikke at have set hinanden, siden vi var børn, var hans kærlighed til Herren," siger søster Amado. „Han har altid været omhyggelig med, at vi retter vores fulde opmærksomhed på Kristus og hans forsoning – vi sætter ham først i vores liv."

Udførelsen af de mange ledende stillinger i Kirken har ofte krævet store personlige ofre. Men det ligger ikke til ældste Amado at tænke på dette arbejde som et offer. „Jeg har aldrig betragtet mine stillinger som en byrde – men som velsignelser," siger ældste Amado.

„Alt, hvad jeg er, og alt, hvad jeg har, har jeg modtaget ved at tjene Herren." □

Ældste Benjamin B. Banks De Halvfjerds' Andet Kvorum

Ben Banks vågne øjne, hans ansigtsfarve og sikre bevægelser afslører altsammen en levende kærlighed til sport og udendørsaktiviteter. Et eksempel på, at man som 57-årig kan holde sig i form. Ældste Benjamin Berry Banks vendte for nylig tilbage til USA fra Skotland, hvor han var missionspræsident, for at deltage i generalkonferencen og blive opretholdt som medlem af de Halvfjerds' Andet Kvorum.

„Vi elsker det skotske folk, og vi elsker landet som sådan," siger hans hustru, tidligere Susan Kearnes. „Det bliver svært at forlade landet og hårdt at sige farvel til denne storslåede missionering. Vi har fået stor kærlighed til missionærerne. Det har været en virkelig velsignelse i vort liv. Men vi har bestemt ikke noget imod at tage afsted, når vi bliver kaldet til det."

Det er karakteristisk for præsident Banks og hans tjenstiver at gå derhen, hvor han kaldes til at være, og at gøre som han bliver bedt om. „Hvad enten det er forretning, kirkearbejde eller min familie," siger han med et smil, „så har jeg altid syntes, at det var nødvendigt at give mere, end der forventedes af mig, og så har jeg overladt resten til Herren. Resultaterne har været velsignelser over alle grænser."

Søster Banks siger: „Ben er ét af de mest gavmilde og hensynsfulde mennesker, jeg nogensinde har kendt. Han synes at alt, hvad han ejer, tilhører Herren, og derfor føler han sig ansvarlig for at dele alt, hvad han har inden for sin rækkevidde. Og han gør det."

Ben Banks havde opbygget en blomstrende tømmerhandel i Salt Lake City efter det samme princip – han har forsøgt at give folk mere, end de forventede af ham. Nu er det hans to sønner, Ben jun. og Brad der driver forretningen.

Foruden disse to sønner, der er de ældste, har ældste og søster Banks også en datter, Nanette (Amis), og fem sønner mere, David, Marty, Steven, John og Holger. Alle 7 sønner har været på mission. John er for tiden på mission i Japan. Banks har 13 børnebørn, deriblandt 7 af deres tyske plejebarn, Holgers børn.

Ældste Banks blev født i Salt Lake City den 4. april 1932. Hans mor er Chloa Berry Banks og hans far Ben F. Banks, som døde, da Ben var to år.

Efter at ældste Banks havde været biskop på tre forskellige tidspunkter, blev han stavspræsident. I 1987 blev han kaldet til at præsidere over Edinburgh missionen i Skotland, hvorfra han bliver afløst engang i sommer for at overtage sine pligter i de Halvfjerds' Andet Kvorum.

Ældste Banks er en ivrig cyklist, og han nyder at dyrke sport sammen med sin familie. Han og hans hustru, Susan, har altid elsket at stå på ski sammen – både i sne og vand – og campinglivet hører til én af familiens yndlingsaktiviteter. Disse aktiviteter og de minder, de frembringer, har knyttet familien meget tæt sammen.

Ældste og søster Banks har som forældre koncentreret sig om skrifterne, og de betragter det som én af måderne at bevare familiesammenholdet på. „Jeg har altid syntes, at det bedste råd, Sue og jeg har fået vedrørende undervisning af vores børn, har vi fundet i skrifterne. Vi har ustandselig gjort brug af dem. Vi er så taknemmelige for den visdom, de giver os. Og når vores børn har bedt om råd, så har vi altid først søgt dem i skrifterne."

Banks børn siger, at standarderne i forældrenes hjem er meget høje og krævende. Men de har alligevel altid følt sig elsket og værdsat. „Selv om far altid har været en travl kirkeleder, har han altid givet sig tid til os," tilføjer en af sønnerne.

En anden søn siger samstemmende: „Han er sportstræner, deltager i særlige begivenheder og taler frit med os, når vi har brug for ham. Vi har opnået en god balance mellem vores fars stærke, store forventninger og vores mors ømhed." Hertil tilføjer ældste Banks: „Jeg har aldrig oplevet min hustru vred, og jeg har aldrig hørt hende tale uvenligt til nogen eller om nogen. Hun har et rent hjerte."

Alle Banks børn er aktivt engageret i Kirken. „Vores taknemmelighed for den glæde, som vore børn bringer os, kender ingen grænser," siger ældste Banks. „Den kærlighed, vi nærer for vore egne og alle vor Faders børn, gør enhver tjenestegerning, vi kan yde, til ren og skær nydelse." □

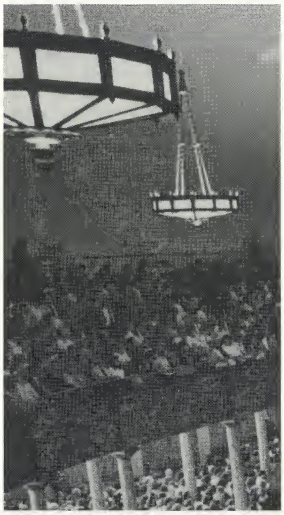

Ældste Spencer J. Condie De Halvfjerds' Andet Kvorum

Spencer Condie havde som ung mand et problem med sin personlighed. Han ville gerne kunne gøre sig inden for sporten, men han havde to fætre, der spillede på Utah universitetets basketballhold, så han gjorde hurtigt op med sig selv, at han ikke var egnet til storhed og aldrig ville blive nummer ét inden for dén sportsgren.

Men beslutningen om, hvad der skulle blive nummer ét i hans liv, var straks en helt anden sag. „Hvis man først søger Guds rige, fremfor bare at lade evangeliet komme ind et sted mellem dine egne top-ti, kan man studere næsten alt muligt eller arbejde inden for et hvilket som helst område og stadig forblive trofast i riget."

Ældste Spencer J. Condie, der for nylig blev opretholdt som medlem af de Halvfjerds' Andet Kvorum, har studeret mange forskellige ting, han har arbejdet inden for mange områder, og det er lykkedes ham at prioritere sine opgaver i forhold til sin forpligtelse over for evangeliet.

Spencer C. Condie er født den 27. august 1940 i Preston, Idaho og er søn af Spencer C. Condie og Josie Peterson Condie. Han fik sin patriarkalske velsignelse kort efter, at han var fyldt ni år. „Jeg var alt for ung til at kunne værdsætte eller forstå den på det tidspunkt," mindes han, „men den gav mig en kurs i livet og har været et skrift, som har hjulpet mig til at se, hvad der er vigtigt i livet."

Ældste Condie fik mulighed for at virke som stavsmissionær som 17-årig, og det har været en yderligere vejledning for ham i hans prioriteringer. Han var på mission i den sydtyske mission fra 1960 til 1963, hvor han lærte søster Brigitte Dorothea Speth at kende. Hun var missionær i sit fødeland dér og kom fra Dresden. De giftede sig halvandet år efter, at ældste Condie kom hjem fra Tyskland, en beslutning som han kalder „den klogeste jeg har taget. Hun har været en drivkraft i vores familie, og jeg har til dato næret åndelig ærefrygt for hende".

Ældste Condie roser også sin hustru for hendes indflydelse på hans evner til at sætte evangeliet i første række i de år, hvor han studerede og fik sin doktorgrad i klinisk sociologi ved Pittsburgh universitet, og helt frem til 1969, hvor han var professor i sociologi og gamle skrifter ved BYU. Han har været årets æres-professor og har modtaget Karl G. Maesers Distinguished Teaching Award. (K.G. Maeser grundlagde BYU. OA).

„Jeg tror, at en af de oplevelser, min hustru og jeg havde i vores første år, er typisk for hendes gode eksempel," forklarer han. „En nat, da jeg kom udmattet hjem klokken et, efter at have arbejdet på min doktordisputats, og faldt om på sengen, skuppede min hustru blidt til mig: ‚Du glemte at bede din aftenbøn,' sagde hun."

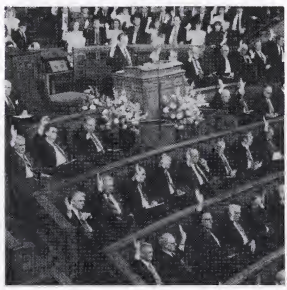

Ældste Condie arbejdede i Kirken, mens han gik i skole og udviklede sin karriere, blandt andet som præsident for Unge Mænd, som biskop og stavspræsident og som præsident for den østrigske mission – der blandt andet omfattede Polen, Tjekkoslovakiet, Ungarn, Jugoslavien og Grækenland – fra 1984 til 1987. Ved sin hjemkomst i 1987 blev ældste Condie kaldet som regionalrepræsentant.

Ældste og søster Condie har fem børn, som er opdraget i et hjem „med mange bøger og uden video". Den ældste, Brigitte (mrs David Madrian), vil begynde at studere økonomi ved Massachusetts Institute of Technology næste efterår. Stefanie er for tiden ved at forberede sig til at tage på mission. De enæggede tvillinger, Heidi og Christel, begynder at læse på BYU, når de til foråret er færdig med deres skole. Den yngste, Craig, „spiller ‚When the Saints Come Marching in' i en rask duo sammen med far, som spiller klaver, mens Craig spiller saxofon," siger ældste Condie.

Ældste Condie gentager sine prioriteter, da han forklarer sin filosofi med hensyn til familien: „Evangeliet er nødt til at komme i første række og benyttes i fuld udstrækning: Læsning i skrifterne, familieaften, en fars velsignelser – det er opskriften. Nogle familier udelader nogle af ingredienserne og undrer sig bagefter over, at de ikke kan få chokoladekager, når de ikke kommer chokolade i."

Ældste Condie siger ofte til sine elever: „Evangeliet er ikke kun sandt, det er livsvigtigt!" I sine tjenester i livet fokuserer han hele tiden på dette, og han har en optimisme, der stammer fra hans erfaring for, hvilke forandringer evangeliet kan frembringe:

„Vi så i de østeuropæiske lande, specielt i Ungarn, hvordan det Røde Hav bogstavelig talt skiltes, for at missionærerne kunne komme ind. Jeg ved af de erfaringer, som jeg specielt har gjort de sidste fem år, at Jesus er Kristus og at Gud ikke er holdt op med at udføre mirakler." □

Ældste F. Melvin Hammond De Halvfjerds' Andet Kvorum

Da F. Melvin Hammond blev kaldet til de Halvfjerds' Andet Kvorum, var han og hans hustru, Bonnie, lærere i søndagsskolen for de 17-årige i deres ward. Da de blev kaldet til at undervise denne klasse, kom der jævnligt kun 3-4 unge mennesker. Resten kom kun nu og da. Men efterhånden som ugerne gik, begyndte tilstedeværelsen at øges – indtil der til sidst var 25 unge mennesker til stede hver uge.

„Eleverne ønsker at lære om evangeliet," siger ældste Hammond, „og de har brug for at vide, at vi holder af dem."

Holde af mennesker og undervise i evangeliet er de to ting, som ældste Hammond er god til. Han er født den 19. december 1933 i Blackfoot, Idaho og han er Floyd M. og Ruby Hoge Hammonds andet barn. Melvins far døde, da han var ni måneder gammel, og hans mor begyndte så at læse ved Ricks College, for at færdiggøre sin læreruddannelse. Da den lille Mel var fem år, giftede hans mor sig med Earl Schofield, og familien flyttede ud på en gård i nærheden af Ashton i Idaho. Senere købte de en kvægfarm i Lima, Montana – hvor Mel gik i skole indtil 1951.

Han fik et stipendium i basketball ved Ricks College, men det første år han gik der, kom han ud for en motorcykelulykke og fik utallige skader, han ødelagde næsten sin ene fod helt. I en præstedømmevelsignelse fik han lovning på, at han ville komme til at løbe og gå igen, og det kom han til. Han kom også til at spille basketball igen.

Ulykken fik ham til at syntes, at basketball ikke var så vigtigt, som han havde troet. Derfor besluttede han sig til at tage på mission – noget han ellers ikke havde haft planer om. Han arbejdede i den spansk-amerikanske mission fra 1954 til 1956 og siger, at hans mission på en lang række punkter har haft en god indvirkning på hans tilværelse. En af dem var hans forhold til sin missionspræsident, Harold I. Bowman. „Han krævede meget af os, men han var altid kærlig og viste os respekt og tillid," siger ældste Hammond. „Hvis jeg lærte noget af ham, så var det at have tillid til mennesker."

Den 14. september 1956 giftede Mel sig med Bonnie Sellers i Salt Lake templet, to måneder efter at han var kommet hjem fra sin mission. Derpå begyndte han at læse ved Ricks College og ved Brigham Young universitetet. Efter sin eksamen ved BYU var han seminar- og institutlærer i Utah og Colorado. Han spillede basketball og nød udendørsaktiviteter sammen med sine elever – hvoraf nogle på det tidspunkt var mindre aktive, men som senere besluttede sig til at tage på mission.

Noget af ældste Hammonds styrke som lærer ligger i hans kærlighed til mennesker. „Det er det vigtigste, vi kan yde i denne kaldelse," siger søster Hammond. „Vi kan nemt give udtryk for kærlighed, og folk har brug for det. Verden har brug for det. Vi har begge to en positiv ånd – noget Herren har velsignet os med."

Familien Hammond flyttede til Rexburg, Idaho, i 1966, hvor Mel blev udnævnt til professor i religion ved Ricks College. Kort efter blev han også valgt ind i Idahos lovgivende forsamling, hvor han sad i 16 år. Ældste Hammond var missionspræsident for Cochabamba missionen i Bolivia fra 1984 til 1987. Han har også været biskop, stavspræsident og udøvende sekretær for en regionalrepræsentant. På det tidspunkt, hvor han blev kaldet til de Halvfjerds' Andet Kvorum, var han højpræsternes gruppeleder, foruden at han var søndagsskolelærer.

Ægteparret Hammond har 6 børn – Melanie (Rynearson), Lezlee (Porter), Stephanie (Weekes), Todd, Lisa og Natalie. De har også 10 børnebørn.

Ældste Hammond nyder at synge og at færdes udendørs – han holder specielt af at fiske. Han tog for nylig et kursus i at „binde fluer" og glæder sig nu til at komme ud og fiske med de fluer, som han selv har lavet. „Han har dem allesammen i en konvolut, parat til at bruge," siger søster Hammond. „Men nu tror jeg, at han skal være ‚menneskefisker' i stedet for at fange fisk!"

Det er et offer, som ældste Hammond ikke regner for noget at gøre. Han betragter sin nye stilling som en mulighed for at gøre mere af det, han holder mest af – at undervise i evangeliet. „Jeg nærer ægte kærlighed til Frelseren," siger han. „Jeg elsker at tale om ham og gøre, som han gjorde. Og når jeg belærer om ham, så syntes jeg, at jeg lærer ham bedre at kende." □

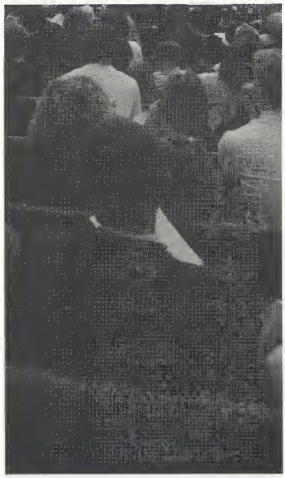

Ældste Malcolm Seth Jeppsen De Halvfjerds' Andet Kvorum

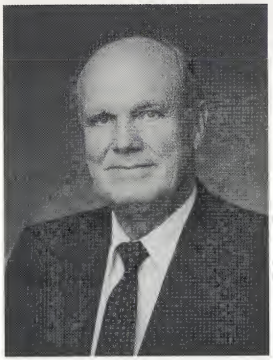

Vor villighed til at gøre, hvad som helst Herren beder os om, er vigtigere end den stilling vi sidder i," siger ældste Malcolm S. Jeppsen, der for nylig blev opretholdt som medlem af de Halvfjerds' Andet Kvorum. „Det er ikke vores stilling i Kirken, der frelser os, det er overholdelsen af vore pagter. Herren har været utrolig god ved mig, og jeg vil bestemt gøre mit bedste for at tjene ham."

Ældste Jeppsen er læge og har en privatpraksis i Salt Lake City, hvor han og hans hustru, Marian Davis Jeppsen, har boet i 37 år. Han syntes, at det har været ideelt for ham at have en privatpraksis: „Jeg går hver dag fra stue til stue og tilser mine patienter, mine venner – nogle af dem har været hos mig i 30 år – og jeg passer dem. Jeg kunne ikke få noget bedre job."

Ældste Jeppsen siger, at han skylder sine forældre, Conrad og Laurine Nielsen Jeppsen, tak for den dybe indvirkning, de har haft på hans liv. „Jeg vidste altid, at de var trofaste over for Herren," siger han. Han tilbragte sin barndom i Mantua, Utah, hvor han blev født den 1. november 1924.

Lige fra ældste Jeppsen var en stor dreng, ønskede han at blive læge. Han begyndte sin uddannelse i marinen, og fik sin eksamen ved det medicinske fakultet på Baylor universitetet i Houston, Texas, i 1948. Senere var han med i koreakrigen i et år, ombord på et skib som marinelæge.

„Den største udfordring for mig er at leve i en verden, men holde det verdslige ude af mine tanker, mine mål og mine ambitioner," siger han. „Jeg har på fornemmelsen, at det er således med mange mennesker."

Han har virket som biskop, stavspræsident, regionalrepræsentant og i de sidste to år som besegler i Salt Lake templet.

Trods sine mange forpligtelser har ældste Jeppsen altid fået tid til at være hjemme sammen med sin familie. Ældste og søster Jeppsen blev gift i Logan templet den 21. juni 1950, og de har syv børn – Julie Ellen, som døde fire dage efter fødslen, Christine (Clark), Robert M., Kathryn (Eargle), John C., David D. og Jerry Yazzie, som er en plejesøn fra Indian Placement Program. Han har boet hos familien Jeppsen fra han var 8 år.

Familien Jeppsen siger, at det er omhyggelig planlægning, der er skyld i deres succes med at finde en balance mellem familie, kirke og karriere. „Jeg tror ikke, at vores familiesammenhold lider under, at Malcolm er så travlt beskæftiget," siger søster Jeppsen. „Vi arbejder til stadighed på at give os tid til vores familie og til at være sammen, for eksempel til vores aftenmåltider. Vore rejser har også givet os tid til at være sammen. Halvdelen af nydelsen er at planlægge turen. Vi hænger et kort op og lægger planer om de forskellige steder vi vil besøge. En af vores bedste ferier var en 3-ugers tur rundt til Kirkens historiske steder."

Musik betyder også meget i familien Jeppsens hjem. Marian er uddannet violinist og spiller i Salt Lakes symfoniorkester. Christine er gæsteorganist på Temple Square, hvor hun spiller på tabernaklets orgel.

Ældste Jeppsen elsker for sjov at eksperimentere med elektronik rundt omkring i huset. Da familien Jeppsens børn var teenagere, kunne de ikke forstå, hvordan deres forældre altid kunne vide nøjagtigt, hvad tid de kom hjem om aftenen. Så opdagede de én af deres fars opfindelser. Han havde forbundet lyskontakten i entreen med uret, så når de tændte lyset, gik uret i stå.

Ældste Jeppsens vidnesbyrd er stærkt påvirket af hans arbejde som tempelbesegler. „Noget af det bedste, jeg ved, er at besegle de unge mennesker, jeg i sin tid hjalp ind i denne verden, for tid og al evighed," siger han. „Denne kaldelse har også betydet, at jeg har tilbragt mange timer i templet. Sløret er meget tyndt i templet, og det er Helligånden, som er den egentlige lærer. Jeg har haft mange dejlige og smukke oplevelser i templet."

På spørgsmålet om hans nye kaldelse, tager ældste Jeppsen Marians hånd: „Vi er overvældet over denne kaldelse. Det forekommer os, at der er mange mennesker, som er langt bedre kvalificeret end jeg er, men vi accepterer den med ære og glæde. Vi ved selvfølgelig, at den kommer fra Gud, og vi har et fælles ønske om at tjene ham." □

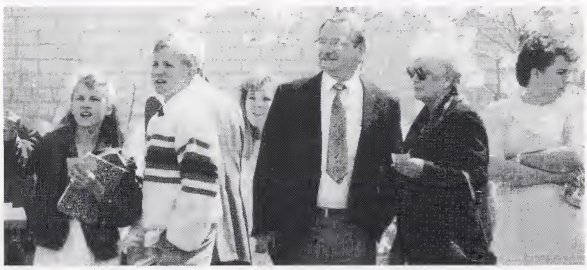

Ældste Richard P. Lindsay De Halvfjerds' Andet Kvorum

Når man beder ældste Richard P. Lindsay fortælle om sig selv, fortæller han om sin hustru, Marian, og deres børn. Han siger: „En af de største glæder i mit liv er at se den kærlighed mine børn har til hinanden." Beder man Marian Bangerter Lindsay fortælle om sig selv, fortæller hun om sin mand og deres børn. „Vores familie er blevet vores kronjuveler," siger hun. „Og de velsignelser, der er ved evige familieforhold, bliver rigere og mere tilfredsstillende år for år."

Familien Lindsay er ægte familieorienteret. Deres hus er for eksempel bygget på den grund, hvor bedstefar Lindsay slog sig ned i 1870-erne. Selv i vor moderne tidsalder med de splittede familier holder Richard og Marian Lindsay deres årlige familiesammenkomst i bjergene, for de børn og børnebørn som ikke er forhindret i at komme. Der er 6 børn – Richard Bruce, Gordon, Susan (Gong), Sharon (Lyons), John og Miriam (Warnick) – og sytten børnebørn.

Når man er så familieorienteret som ældste Lindsay, er det ikke overraskende, at hans yndlingskaldelser i Kirken er dem, som han har været engageret i sammen med sin hustru. „Jeg har haft det privilegium at være hjemmelærer sammen med min hustru," fortæller han. „Taylorsville staven i det centrale Utah oprettede en gren i Golden Living Center, og Marian og jeg fik til opgave at besøge grenens seniormedlemmer. Jeg har aldrig nydt noget mere end det." Han er også lærer for højpræsternes gruppe, og Marian underviser seniorklassen. „Vi nyder virkelig at studere evangeliet sammen," siger ældste Lindsay. „Vi har ikke kunnet gøre det så meget, som vi gerne ville, da børnene var små."

Richard Powell Lindsay er født i Salt Lake City, Utah, og er søn af Samuel J. og Mary Alice Powell Lindsay. Richards far døde, da han var fem år, og hans mor opdragede fem børn under depressionen i Amerika, hvor hun sendte sønnerne på mission og sørgede for en skoleuddannelse til pigerne.

Richard var missionær i den schweizisk/østrigske mission lige efter den anden verdenskrig. En uge efter sin missions afslutning, i marts 1949, fortalte han om sine missionæroplevelser til stavskonferencen. Efter mødet præsenterede hans lillesøster ham for sin veninde, Marian. Richard og Marian blev senere gift i Salt Lake templet, den 17. november 1949.

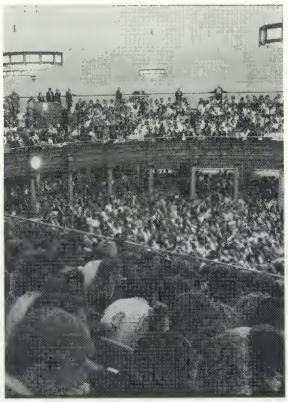

I de næste ti år arbejdede bror Lindsay i forskellige firmaer, og det betød, at familien ofte måtte flytte. De har på forskellige tidspunkter boet i Salt Lake City, Denver i Colorado og San Francisco i Californien. Samtidig gik bror Lindsay på nogle aftenkurser, når han kunne, og i 1953 fik han en politeksamen ved Denver universitet.

I 1959 begyndte han en længere karriere i det offentliges tjeneste. Han blev finanskommisær for staten Utah og et år senere direktør for Utah State Employees Association. I 1965 blev han overflyttet til statens retsvæsen, hvor han var administrerende direktør for Utah Juvenile Court System og direktør for Utah Council on Criminal Justice Administration. I 1969 blev han direktør for Utah State Department of Social Sevices. Han har også i to omgange siddet i Repræsentanternes Hus i Utah, det var mellem 1972 og 1977.

Henad vejen gik han fortsat på aftenkurser, og fik i 1965 en eksamen i statskundskab og i 1976 en doktorgrad i statskundskab/management ved Utah universitetet. Mens han sad i den lovgivende forsamling ledede han sideløbende Bureau of Community Development ved Utah universitetet og underviste som gæsteprofessor ved Brigham Young universitetet.

I januar 1978 tog han imod stillingen som leder af Kirkens Special Affairs. (Special Affairs har overopsyn med forholdet til regering og samfund). I juli 1983 blev han den ledende direktør for Church Public Communications/Special Affairs. I den periode virkede ældste Lindsay også som biskop og stavspræsident.

Ældste Lindsay taler bevægende om det forhold han har haft til Kirkens ledere under sit arbejde og sine kirkekaldelser. „Jeg nærer dyb beundring og kærlighed til generalautoriteterne," siger han. „Jeg har aldrig nogensinde troet, at jeg skulle komme til at sidde i sådan en stilling." Da han i april 1989 blev kaldet til de Halvfjerds' Andet Kvorum, var han derfor meget forbløffet: „Jeg føler mig så ydmyg. Jeg tror ikke, at vi kan gøre noget uden Herrens hjælp. Men med hans hjælp ser jeg denne kaldelse som en øget mulighed for at velsigne mennesker både uden for og inden for Kirken." □

Ældste Merlin Rex Lybbert De Halvfjerds' Andet Kvorum

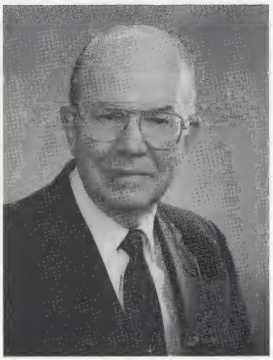

Der er aldrig noget tidspunkt i mit liv, hvor jeg har været i tvivl om, at Kirken er sand eller guddommelig," siger ældste Merlin R. Lybbert, som for nylig blev kaldet som medlem af de Halvfjerds' Andet Kvorum.

Han fik bekræftet sit vidnesbyrd, da han var missionær i USAs østlige stater. Han tilbragte 16 måneder på missionskontoret som missionssekretær, og blev derefter rådgiver i missionspræsidentskabet. Under indflydelse af sin missionspræsident, Roy W. Doxey, „en mand med stor viden og dygtighed", fik ældste Lybbert grundfæstet sin viden om evangeliet og skrifterne. „Han har været et eksempel for mig i hele mit liv," siger han.

Merlin Rex Lybbert er født den 31. januar 1926 i Cardston, Alberta, og er søn af Charles Lester og Delvia Reed Lybbert. I hans barndom boede forældrene i Cherry Grove, Alberta, hvor deres nærmeste naboer boede næsten 5 kilometer væk. Familien havde kun nogle få ejendele, men „hver eneste aften var familieaften, og min mor læste Bibelens historier højt for os", mindes han. Han lærte en hel del om hårdt arbejde, om retskaffenhed og at forsørge sig selv. „Dengang holdt familien sammen og de var lykkelige trods fysiske prøvelser."

Efter studentereksamen udtjente ældste Lybbert sin værnepligt i Royal Canadian Air Force, og udførte sin mission, hvorpå han ventede på at hans forlovede, Nola Cahoon, skulle blive færdig med sin uddannelse på sygeplejeskolen ved Alberta universitetet. De blev gift den 26. maj 1949 i Alberta templet.

Ægteparret Lybbert flyttede til Salt Lake City, hvor han begyndte at læse ved Utah universitetet. Han fik første del af sin juraeksamen i 1953, og blev færdig i 1955. Han har haft en sagførerpraksis i Salt Lake City, i næsten 35 år, med vægt på retspraksis, og har udført mange års arbejde i Utahs ret som advokat for etik og disciplin. Han blev indvalgt i American College of Trial lawyers, og har indtil for nylig virket som formand for Advisory Committee i Utahs højesteret for regler og professionel praksis. Han blev udnævnt til årets Utah Trial Lawyer i 1981-1982.

Ældste Lybbert har været biskop, rådgiver i et stavspræsidentskab og stavspræsident. I de sidste tre år har han været regionalrepræsentant. Han kan godt lide at fortælle dyrehistorier med en morale, som kan anvendes i hverdagen. Han fortæller en historie om en krage, der var spærret inde i hønsegården og måtte vokse op mellem hønsene på sin fætters gård. En dag hørte han en kaglen oppe fra et højt træ. Kragen som sad der troede, at den var en høne, og sagde lige som hønsene. „Så I må hellere omhyggeligt vælge, hvem I vil omgås," belærer han. „I kan nemt blive som dem."

Søster Lybbert siger, at hendes mand har mange egenskaber, som vil hjælpe ham i hans kaldelse. „Udover sin dygtighed til at administrere og sin venlige omgang med folk, har han humoristisk sans," siger hun.

Ægteparret siger for sjov, at lige da de var blevet gift, havde de seks teorier om børneopdragelse. Men efter 10 år havde de seks børn og ingen teorier. Deres børn er Larilyn (Dirkmaat), Ruth (Renlund), Merla (Berndt), Louise (Nygaard), Perry Reed (død) og Clark Merlin.

De morer sig over, at de har fået 4 internationale svigersønner – en hollænder, en tysker, en svensker og en nordmand – som pigerne har mødt i Lybberts hjemstav i Salt Lake City. „Vi er en international familie, og vi har arvet nogle vidunderlige traditioner," siger søster Lybbert.

Da Clark og Louise var på mission, skrev ældste Lybbert lange breve til dem hver uge, hvor han forklarede om de af evangeliets principper, som han netop havde studeret. Engang fik Clark et brev med lige nøjagtigt det, som kunne besvare en undersøgers spørgsmål, som han ikke selv kendte svaret på.

Ældste Lybberts studium af evangeliet har betalt sig på mange forskellige måder. „Selv om jeg ikke er mere sikker på, at evangeliet er sandt, end jeg var, da jeg var på mission," siger han, „så forstår jeg det bedre, og jeg føler mig meget mere knyttet til Kristus. Jeg vidner af hele mit hjerte, at evangeliet er sandt, at profeterne er guddommeligt kaldet, og at Gud og Jesus Kristus lever." □

Ældste Horacio A. Tenorio De Halvfjerds' Andet Kvorum

Horacio Tenorio lo, da hans hustru, Maria Teresa, fortalte ham, at hun havde truffet aftale om at mødes med nogle missionærer hjemme hos sin mor, og at han måtte tage med hende derhen for at hjælpe hende med at modbevise deres religiøse påstande.

Han gik med hende hver eneste dag i tre og en halv måned, for at høre om de belæringer de gav. Men hans hustru gik ikke imod Kirken, hun følte i stedet for, at hun havde fundet sandheden. Han blev ved med at studere evangeliet, længe efter at hans hustru var blevet klar over, at hun måtte tilslutte sig Kirken. Så en aften, hvor han læste i skrifterne, „følte jeg, at Herrens ånd sagde til mig, at alt, hvad missionærerne havde belært os om, var sandt." Han vækkede sin hustru og sagde: „Vi må lade os døbe. Nu er jeg parat."

Den 26. juli er det 20 år siden, at ældste Horacio A. Tenorio i De Halvjerds' Andet Råd tilsluttede sig Kirken sammen med sin hustru. I de fleste af disse år, har han været dybt engageret i Kirkens tjeneste – som grenspræsident, biskop, rådgiver i stavspræsidentskabet, stavspræsident, regionalrepræsentant for fem regioner, præsident for Torreonmissionen i Mexico og nu for nylig – som regionalrepræsentant over syv regioner på den mexicanske vestkyst.

Han siger, at mexicanerne i årevis har håbet at få en mexicansk-født lamanit blandt generalautoriteterne. „Jeg har aldrig drømt om, at det skulle være mig."

Ældste Tenorio siger, at organiseringen af de Halvfjerds' Andet Kvorum, der er en udvidelse af Kirkens lederskab blandt generalautoriteterne, er en historisk begivenhed, som vil være til velsignelse for alle sidste dages hellige over hele verden. Det bliver især til gavn for Mexico, hvor Kirkens vækst har øget ledernes arbejdsbyrde i betydelig grad.

Trods den hastighed, hvormed Kirken er vokset i de senere år, siger ældste Tenorio, „så tror jeg, at det kun er en begyndelse". Han siger, at Mexico i løbet af ti år vil have mere end 30000 hjemvendte missionærer, der kan tilslutte sig Kirkens lederkorps, og der er mulighed for at Mexicos 96 stave kan blive til 200 eller flere.

Ældste Tenorios begejstring for Kirkens vækst i Mexico skyldes til dels den glæde, han finder ved at tjene andre. „Han elsker mennesker og har respekt for dem, og det glæder mig, at han nu får mulighed for at tjene dem," siger søster Tenorio. I de år, de har været medlemmer af Kirken, har de begge udviklet sig gennem de kaldelser, de har haft i Kirken. „Tjeneste har altid hjulpet mig til at komme Herren nærmere," siger Maria Tenorio. Nu indser hun, at det både vil være et „privilegium" og et „ansvar" at være gift med en generalautoritet.

Horacio Tenorio er født i Mexicos hovedstad den 6. marts 1936, som søn af Leopoldo Horacio Tenorio, der var kemiker, og Blanca Otilia Tenorio, der var journalist. Da Horacio var ti år, flyttede hans forældre med familien til Ciudad Obregon i staten Sonora. Her voksede han op, og her mødte han Maria. De blev gift den 25. juli 1957, hvorpå de flyttede til Mexico City. Det var her deres tre døtre – Maria Teresa, Monica og Maria del Rocio blev født.

I begyndelse af ægteskabet solgte bror Tenorio person- og lastbiler. Senere blev han salgschef i et firma der handlede med el-kabler. Han var salgschef i ti år, hvorpå han blev leder af Kirkens Materials Management i Mexico. Da han havde været missionspræsident fra 1982 til 1985, begyndte han en selvstændig forretning, hvor han leverede smagsstoffer til is og senere gik over til at forhandle vandingssystemer. I de sidste halvandet år har familien boet i Guadalajara.

Datteren, Maria Teresa (mrs. Kent) Player, der nu bor i South Carolina, indrømmer, at hendes far har mange talenter. Alligevel kom faderens kaldelse som en overraskelse, for hun synes, at der er mange dygtige ledere i Mexico, siger hun. „Man forestiller sig ikke, at noget sådant vil ske. Men jeg er meget stolt af ham."

Hendes fars evner til at arbejde hårdt vil være ham en hjælp i hans kaldelse, forklarer hun. „Når han har sat sig i hovedet at gøre noget, så gør han det."

Hans evner til at arbejde hårdt er, sammen med hans ønske om at være fuldstændig lydig, to ting, som han kan tilbyde i sin kaldelse, siger ældste Tenorio selv. Han tror på, at han vil få den hjælp, han har brug for. „Jeg ved, at når jeg tjener Herren, så vil han ikke lade mig i stikken." □